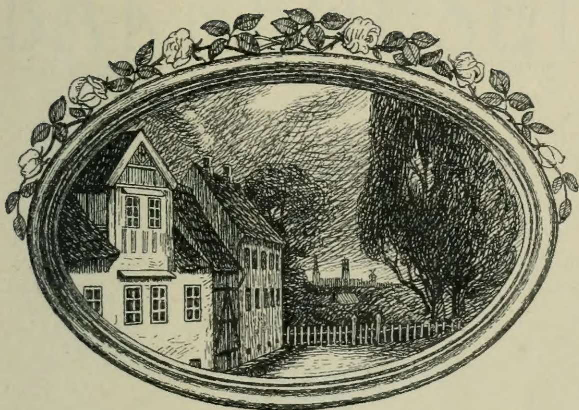
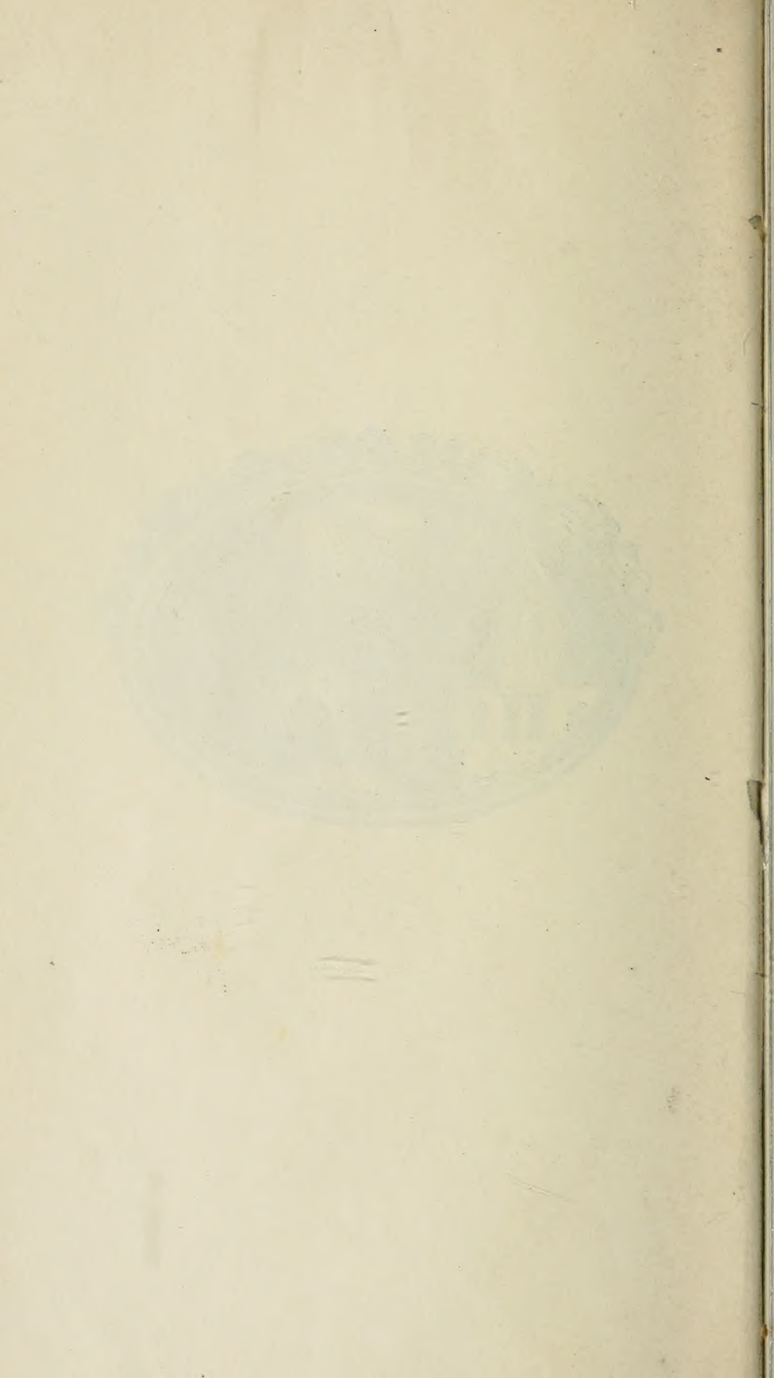

3 1761 07568889 5

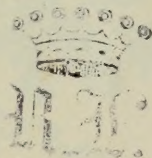
KNUD STEFFENSEN

BAKKEHUSET

EN BOG OM KAMMA RAHBEK

H. HAGERUPS FORLAG
KØBENHAVN

Bind og Vignetter er tegnet af Otto Schreiber

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

1902

Hvo kjender ej det Musers Hjem,
hvor Gjæstfriheden bygger?
Hvo flygted ikke tit til dem
i deres Lindeskygger,
hvor Sangens Fugle synge tør,
og Sangens Venner lytte,
hvor Baucis og Philemon gjør
et Tempel af en Hytte.

J. L. Heiberg.

VAR Bakkehuset uanseeligt og fattigt, saa var dets store Have til Gengæld kongelig i sin yppige Pragt. Intetsteds i Kjøbenhavns Nærhed ejede Grønsværet en saadan Farve og Fylde, intetsteds myldrede Blomsterne frem i større Rigdom end dèr.

Tunge blussende Roser vældede ud fra Bakkehusets Mure, opfyldende Luften med sød berusende Aande. Set fra Havesiden, hvor de blomstrende Ranker klatrede over Teglstenstaget helt op ad Skorstenspiberne, lignede Stedet en lille Tornerose-Borg.

Henne over de lilla Lavendelhække flagrede Sværme af Sommerfugle og Guldsmede, hvis luftige metalglinsende Vinger slog Gnister i Solskinnet.

Længere borte i Havens Udkant, hvor hvidblomstrede Jasminer dannede levende Hegn, skimtedes en glitrende Stribe af Kallebodstrand, hvorfra der nu og da strøg en kølende Brise ind over de flade Engstrækninger og Marker. —

Det var en solhed Formiddag i Juli 1813.

Bakkehusets Vinduer stod aabne baade ud

mod Alléen, hvis skyggende løvrige Linde genlød af hundredtunget Fuglekvidder, og mod Havesiden, hvor de solmættede Roser stak deres røde Hoveder helt ind i Stuerne.

Selve Stedet syntes ganske menneskeforladt — der hørtes ingen Lyd endsige Stemmer deroppe.

Men langt borte — paa den anden Side Blomsterriget — inde i Køkkenhaven lød nu og da en perlende Latter og enkelte Udbrud af Kvindestemmer.

Midt i Jordbærbedet øjnedes Professorinde Kamma Rahbeks vævre fintbyggede Skikkelse, klædt i lys sommerlet Kjole af et egent Snit, ikke søgt eller opsigtvækkende, men af et paafaldende personligt Særpræg. Hendes store udtryksfulde blaa Øjne, som overskyggedes af en mægtig Solhat, gled søgende hen over de lange Jordbærrækker, hvis Bær hun i Forening med Bakkehusets tvende Tjenestepiger plukkede og fyldte i Vidiekurve.

Kamma mønstrede Kurvenes Indhold. Der kunde vel være en Snes Pund deri, skønnede hun.

»Det var bra' plukket, mine Høns — nu kan det være nok,« sagde Kamma muntert og stak et Par Jordbær ind i Pigernes Munde.

»Vorherre bevare's — Birthe gaber saa højt, som om hun vilde sluge min Haand med,« lo Kamma og gav Pigen et let Dask paa hendes solbrændte Kind.

»Der skal syltes idag — der skal æltes Deig til Fintbrød, og der skal slagtes et Par

Duer, saasnart de er fløjet ind i Dueslaget — — se engang, Birthe og Marie,« hun pegede op mod en af de gule Længer, som stødte op til Bakkehuset, — »de to graa Topduer, som sidder der og næbbes paa Tagrygningen rører I ikke — det er mine Hjærtebørn! Ellers kunde det let hænde, at Profossen kom efter Jer,« smilede Kamma og hævede truende sin Højrehaands Pegefinger.

Professoren kaldtes paa Pigernes Bondemaal Profossen. En Benævnelse, som absolut ikke var træffende for den alt andet end blodtørstige Knud Lyne Rahbek.

Pigerne gik nu bort med Kurvene, mens Kamma endnu en Stund dvælede i Køkkenhaven, hvor hun med levende Interesse tilsaa Urter og Planter rundtom.

Hun skrabede med Foden Jorden tilside hist og her, hvor Solen brændte stærkest; og prøvede hvor langt det tørre Lag naaede ned.

Det var dog virkelig en Ynk, at Himlen ikke vilde sende lidt Væde over den tørstige Jord. — Der kom saavist ingen Artiskokker i Aar, det var da soleklart. Og Ærterne klatrede saa modvilligt op ad Risene, som om de meget heller med langt mindre Besvær foretrak at krybe langs Jorden. Men Kartofler og Gulerødder knejsede nok saa frejdigt i Vejret med deres grønne Toppe.

Kamma fyldte Vand i en Kande henne ved et stort Trækar og tømte Indholdet ud over de smægtende Planter.

En hel Time var hun sysselsat hermed; saa stillede hun træt og ophedet Vandkanden

fra sig, glattede en Smule paa Kjolen og satte sig paa en simpel Bænk henne under nogle skyggende Syrener, hvor der aabnede sig en vid Udsigt over Enge, Marker og selve Hovedstaden, hvis rødteglede Tage og høje Kirkespir dukkede frem bag det grønne Voldbælte og Stadsgravene.

Der hvilede en let graalig Varmedis over den fjærne By, hvorfra den opstigende Skorstensrøg forkyndte, at nu spiste alle gode Kjøbenhavnere deres Middagsmad, thi Klokken viste ét Slæt paa det kullede Fruetaarns mægtige gyldne Uhrskive.

— — — —

Der var længe til Bakkehusets Middag.

Først ved Sextiden fandt det egentlige Hovedmaaltid Sted, fordi Rahbek Størstedelen af Dagen var optaget af Forretninger i Byen.

De ni Aarets Maaneder optoges han af sin Direktørpost ved det kongelige Theater foruden af Bladvirksomhed, æstetiske Forelæsninger og Skribentsysler. Rahbek tillod sig aldrig Fritid, selv naar han var hjemme paa Bakkehuset, sad han i Arbejde til op over Ørerne. Kamma var da ganske overladt til Ensomheden og sig selv. Men langtfra at føle sig trykket heraf forstod hun at udnytte alle disse ensomme Timer paa allehaande nyttig Vis.

Der var for det første Haven. Hver en Blomst, hver en sjælden Busk, hver en nyttig Urt, havde hun selv saaet og plantet med kyndig Haand. Hendes Kundskaber i Botaniken skaffede hende ikke blot Komplimenter fra

ansete Gartnere, men disse henvendte sig ogsaa hyppig hos hende, dels om Raad og Vejledning ved sjældne Arters Dyrkning, dels med Anmodninger om visse Exemplarer, som kun fandtes i Kammas Rige. Den fyldte italienske Viol og Alpeblomsten Gentiana, fandtes her i saadan Skønhed, at man næsten skulde søge deres Lige i selve Hjemlandene. Gentianen, som voxer paa Alpernes Snegrænse, og som idelig skal opsuge det smeltende Snevand, der risler ned ad Bjærgenes Skraaninger, havde Kamma plantet mellem fugtige Mosarter og Stene i Havens Nordside, hvor Middagssolen ikke brændte alt for stærkt.

Mangt et nyttigt Vink modtog Kamma fra Slotsgarntner Petersens tre Døtre paa Frederiksberg Slot — Pomonas Døtre eller Blomsterpigerne kaldte Kamma disse unge elskværdige Piger, som hyppig gæstede hende og medbragte Opmærksomheder i Form af udsøgte Abrikoser, Ferskener og gule Blommer fra Slottets Driverier.

I Løbet af fjorten Aar — saalænge havde Kamma nu været gift med Rahbek — var denne Have voxet frem under hendes Hænder, Tryllehænder, som Rahbek sagde.

Have havde der jo været længe før Kammas Tid, men hvorledes saa den ud? Vildnis og Uorden paa alle Kanter var der dengang. Rahbek havde boet der saa længe som Ungkarl, men hvad skøttede han om, at Stikkelsbærbuskene groede vildt og ganske skjulte Gange og Bede.

Nej, det var først, da Kamma havde gjort

sig den lille Verden underdanig, at der fremkom et Eden.

Rahbeks Øjne aabnedes lidt efter lidt for Skønheden, som bredte sig over Haven; han kunde staa længe og ligesom kærtegne en Blomst, fordi han syntes den var en af Kammas Børn.

Saa var der alle hendes øvrige Sysler i de lange Formiddage paa Bakkehuset. Hun læste Calderon og Shakespeare i Originalsprogene, rettede tyske Stile for Rahbek under de aarlige Studenterexaminer, studerede Botanik paa Latin, forsøgte endog at gennempløje Sophokles paa Græsk og førte en uhyre Correspondance med sine mange Venner. Denne Correspondance betragtede Kamma som sin »Embedspligt«. Den kunde undertiden strække sig til Udlandet, men for det meste fandtes Adressaten indenfor Voldene.

Da der ingen Postforbindelse gaves mellem Bakkehuset og Hovedstaden, udrettede en nærboende Bondekone, som altid gik under Navnet »Stine Postbud«, de henhørende Forretninger samt medførte Rahbeks Korrekturer til Trykkeriet i Kjøbenhavn. Der forløb næsten ingen Dag, uden at det var Postdag for Kamma. Naar den mundtlige Correspondance er nægtet et stakkels Menneske, saa maa man jo ty til Kragepennen, plejede hun at sige. Især om Vinteren kunde Brevskriveriet næsten voxe Kamma over Hovedet. Rahbek var som altid fraværende; Venner kom der ingen af det halve Aar, fordi Vejene var ufremkommelige og Mørket frembød store Hindringer mod at finde hjem efter

et Bakkehusbesøg. Saa var der jo kun den skriftlige Samtale tilbage, naar det gjaldt at udvexle Tanker og Meninger mellem Kamma og Vennerne.

Kamma havde altid en speciel Ven, som nød endnu mere godt af hendes aandrige og hjertelige »Kragetæer« end de Andre. Saaledes havde hun i de sidste syv Aar korresponderet lidenskabeligt med sin beundrede Ven, Pastor Jacob Peter Mynster i Spjellerup, som mere end nogen anden turde smigre sig med Kammas Fortrolighed. Han var saa at sige hendes Skriftefader. Men nu var uheldigvis den kære Onkel Job, som Kamma havde døbt ham, bleven forflyttet til Vor Frue Kirke i Kjøbenhavn, hvor Embedspligter lagde saa stærkt Beslag paa hans Tid, at Kamma maatte give Afkald paa hans altid med Længsel imødesete Breve. Venskabet forblev uforandret, men Brevskriveriet ophørte. Til Gengæld forsømte Kamma aldrig hverken Vinter eller Sommer at »age« ind til Staden for at høre Onkel Job prædike.

Ved Mynsters Forflyttelse til Kjøbenhavn — en Begivenhed, som vakte en vis Skinsyge hos Kamma ved Tanken om nu at skulde dele sin Ven med Flere — havde hun imidlertid haabet, at den kære Onkel Job vilde blive en af Bakkehusets flittige Generaler, en Udtryksmaade, Kamma anvendte paa Venner, der hyppig gæstede hende, men ogsaa dette Haab glippede, fordi Mynster aldrig kunde give sig Stunder til en Rejse derud.

Der indtraadte dog ikke Dyrtid i Kammas Correspondance. Hun plejede stadig Brevvexling med Adam Oehlenschläger, Jens Baggesen, Ingemann, P. A. Heiberg, Henrik Steffens, Werlauff og Digterinden Fru Friederike Brun, og nu havde hun fornylig knyttet en ny Ven til sig, den trediveaarige Forfatter og Sekretær ved det kongelige Bibliothek, Christian Molbech, i hvem hun ventede at finde en ny Mynster.

Alle disse Mennesker udgjorde tillige Kammas kæreste Omgangskreds. Det var Festdage paa Bakkehuset, naar en af disse indfandt sig, og Kamma behøvede ikke at anvende Overanstrængelser for at knytte Vennerne til sig. Foruden alle hendes ypperlige Aandsevner og vidtgaaende Interesser, ejede hun tillige den lykkelige kvindelige Egenskab at kunde udføre en Værtindes vanskelige Pligter. Bordets Glæder spillede for hende en ligesaa stor Rolle som de aandfulde og interessante Samtaler med Vennerne. Og Kamma havde Tid til Alt. —

Da Professor Rahbek i Sommeren sytten Hundrede otte og halvfems førte den næppe tre og tyveaarige Karen Margrethe Heger ind som Brud i Bakkehuset var den senere Vennekreds endnu ikke samlet.

Den otte og trediveaarige Rahbek var vel Dus med alle de daværende betydelige Mænd og førte tillige et stærkt selskabeligt Liv med disse i Byens Klubber, men nogen egentlig Omgangskreds havde han ikke skabt paa Bakkehuset, forinden sit Bryllup med Kamma. Hun, som fra sin Faders, Konferentsraad Hegers

Hus, var vant til Selskabelighed og Liv, følte en Smule Savnet heraf i sit første Ægteskabsaar. Den konservative Rahbek gjorde nemlig ingen Afvigelser i sin tidligere Levevis, tværtimod brugte han den ved Ægteskabet med Kamma forhøjede Livsstemning til at forcere sin Virksomhed efter større Maalestok end forhen. Og det var nødvendigt, fordi Indtægterne var yderst knappe. Rahbek maatte undervise sex Timer daglig i Christianis Institut paa Vesterbro, desforuden beklædte han et Par Sekretærposter i Skolekommissionen og hos Hertugen af Augustenborg, endvidere oversatte han Fremmedliteratur, skrev Noveller og Viser og udgav endelig flere Tidsskrifter.

Under saadanne Forhold var det, at Kamma følte Trang til at skabe sig en Kreds, som hun kunde være noget for og af hvilken hun kunde modtage Impulser. Hendes livfulde flammende Aand maatte bestandig have Næring; den taalte ingen Dvaletilstand. Vel delte hun med Iver og Lyst Rahbeks Interesser, alligevel udfyldte de hende ikke helt, hun fordrede endnu mere. Han tilhørte den gamle Tid og vilde nødig bøje sig for det Nye. Kamma var egentlig stik modsat.

Da hendes yngre Søster Christiane Heger ved Aarhundredets Begyndelse var bleven forlovet med den unge Adam Oehlenschläger, som paa denne Maade indførtes i Kredsen, oprandt Bakkehusets livlige Dage. Oehlenschlägers Geni undgik ikke Kammas skarpe Blik endog længe før hans egentlige Stjærne begyndte at funkle. Hans frodige Livsfylde bidrog i Forening med

Kammas satiriske Lune og hendes Broder Carl Hegers tørre Humor til at give Livet paa Bakkehuset ejendommelig Farve. I den Periode opstod et indbyrdes Sprog fuldt af pudsige Ordforvanskninger og Omskrivninger, et Slags vittigt Kragemaal, som Udenforstaaende vel kunde le ad, men næppe udtyde. Alt som Aarene gik, udvidedes Bakkehussproget, som næsten altid anvendtes mellem fortrolige Venner baade paa Prent og i Tale. Saasnart Kammas lydhøre Øre opsnappede en eller anden Pudsighed under en Samtale, eller en affektert klingende Yttring, blev den øjeblikkelig puttet i hendes Sprogdigle for at benyttes ved given Lejlighed. Alle Bakkehusvennerne fik deres Øgenavne; de gik næsten aldrig under deres rette Døbenavn.

Rahbek kaldte hun Egernet, dels fordi han var rødhaaret og altid gik klædt i en ulden brun Frakke, vel ogsaa med en let maliciøs Hentydning til hans idelige Gnaven paa Neglene eller fordi hans Yndlingsvane var at knuse Kanarifrø mellem Fortænderne. Han gik altid med Frø i sin Vestelomme. Det mere ondskabsfulde Tilnavn »Kalvevognskusken«, som P. A. Heiberg venskabeligt havde givet ham paa Grund af hans usoignerede Paaklædning, anvendte Kamma dog aldrig. Oehlenschläger kaldtes Adagiospilleren og den omvendte Adam; Christiane hed aldrig andet end Atair, et Navn hun havde modtaget, da hun en Aftenstund pegede mod denne Stjerne, og Kamma, som fandt at det røbede altfor megen astronomisk Kend-

skab for en ung Pige, lod hende da i elskværdigt Drilleri beholde Stjernens Navn. Hendes Broder, Bibliothekaren Carl Heger, kaldtes Hufe, fordi han en Tid sværmede for Hufeland.

Mellem Kamma og Oehlenschläger opstod der en ejendommelig Brevvexling, Hundeposten eller Hondeposten, hvori de begge lagde deres Meddelelser i en Hunds Mund. Oehlenschläger tegnede altid en Hund over Brevene, et Indfald han havde fra Bakkehuset, hvor Bologneserhunden Mignon spillede en vis Rolle i den muntre Kreds. Han undertegnede sig gærne med den burleske Omskrivning »Honden«. I disse Breve, som vrimlede af Løjer og Vittigheder, der snærtede Gud og Hvermand, fik de begge Lejlighed til at nedlægge en rig Skat af ægte dansk Satire og Lune. Ingen slap fri for deres vittige Pile, »Barnet blev dræbt i Moderens Skød, hvor mildeligt det end smiled«, thi alt maatte for Kamma og Oehlenschläger »være Herholdt«, det vilde sige: holde for.

I Aarenes Løb indstilledes dog denne Hundepost dels paa Grund af Oehlenschlägers flereaarige Udenlandsrejse, dels fordi han ved sit Giftermaal med Christiane Heger tabte Interessen herfor. Men Hundepostens Sprog vedblev at leve. Den sidste Hundepost sluttede galant med et Kys paa Fruens »ellegante« Liliehænder.

Iøvrigt var Venskabsforholdet mellem Bakkehuset og Oehlenschlägers lidt ujævnt. Snart meget varmt, snart helt afbrudt, men kun for kortere Tid ad Gangen. Aarsagen var paa Mændenes Side og stammede fra deres

forskellige literære Synspunkter. Og Hustruerne holdt med deres respektive Ægtemænd. Dels var der ogsaa en Del Skinsyge med i Spillet, fordi Rahbeks fandt, at Oehlenschläger viste Brødrene Ørsted altfor stor Fortrolighed ved først at sende sine Manuskripter til disse. Der var i og for sig intet mærkeligt deri, fordi Oehlenschläger ved sin Søster Sophies Giftermaal med Juristen Anders Sandøe Ørsted jo var nær beslægtet med begge de udmærkede Brødre.

Kamma og Sophie Ørsted var egentlig aldrig ret venskabeligt sindede, vidt forskellig som deres Natur var. Der fandt da heller ingen Sammenkomst Sted mellem disse to Familier i Aarenes Løb. Men mellem Kamma og Christiane var Forholdet tiltrods for deres Ægtemænds smaa Tvistigheder dog stedse varmt og hjerteligt. Den syv Aar ældre Kamma blev moderlig tilbedt af Søsteren. —

Savnet af Børn var Kammas største Sorg. Hun talte sjældent herom, men hun følte det des stærkere.

Hendes store rige Hjerte med al dets Varme og Ømhed var som skabt for Moderglæderne. Der var saa uendeligt meget i dette Hjerte, som blev liggende urørt, fordi hun intet Væsen ejede af eget Kød og Blod — et Væsen, hun kunde samle al sin Godhed og Varme om.

Nu blev hendes Hjerte stykket ud til de Mange, for hvem hun mer eller mindre kom til at spille en Moders Rolle.

Alligevel var der rigelig Plads for Rahbek deri. —

Kamma, som nu var henved sit syv og tredivte Aar, havde forlængst opgivet Haabet om Børn. Hun følte sig lykkelig med Rahbek, hang ved ham med opofrende Ømhed og nærede den dybeste Respekt for hans Talenter og Arbejdsomhed, alligevel ulmede der inderst i hende ubestemte Længsler eller Trang til at opleve Noget, der kunde sætte hendes Sjæl i Svingninger. Hun havde næppe kendt de stærke Lidenskaber og var vel ogsaa en Smule ængstelig for at træffe disse paa sin Vej; dog spirede der i ensomme Timer en stille Længsel frem i Retning af stærke Følelsesudbrud og Higen efter stærke Favntag. Hun stod jo ved Slutningen af sine bedste Aar — det var denne Kendsgerning, som fremskyndede Trangen til Nydelser, hun ikke havde kendt, og som hun formodentlig heller aldrig vilde komme til at kende.

Samlivet med Rahbek havde ikke bragt Lidenskaberne i Bevægelse; Kamma og han var bundne til hinanden ved varme Følelser og uundværligt Kammeratskab; Vanen fæstnede Baandene stærkere Aar for Aar, men Fyrighed og Ungdom havde ikke oplivet deres Ægteskab, fordi Rahbek aldrig havde været ung.

Hun følte sig stundom fattig i sin daglige Lykke, fordi hun ikke kunde aabne sin Favn for et Væsen, som blot for nogle Øjeklikke kunde lulle hende ind i en Saligheds Rus og fylde hendes Sjæl med Undren. Der boede en Del

Sanselighed i Kamma, men hun havde altid søgt at holde den nede, lænkebunden i Sjælens dybeste Kælderrum. Nu følte hun til Tider, at denne Sanselighed ligesom rørte sig i hende og søgte at skabe sig Luft. Hun var ængstelig over for sig selv, var ikke fultud sikker paa sit eget Herredømme og førte stærke selvprøvende Kampe, som hendes sædelige sjælsrene Natur dog altid gik sejrrig ud af.

Hun forklarede sig selv, at hun jo vidste, hvad hun var gaaet ind til, da hun i sin Tid gav Rahbek sit Jaord. Hun vidste, hvad hun turde vente sig af ham, den gammelagtige adstadige Mand, som næppe vilde berede hende Overraskelser. Kamma spurgte sig tit, hvordan det egentlig var gaaet til, at hun i Tyveaarsalderen havde følt sig tiltrukken af den grimme, rødhaarede og femten Aar ældre Mand. Svaret, som hun gav sig, var altid det samme: Tilbøjelighed og Godhed.

Fra hendes Side havde der aldrig været Tale om heftig Forelskelse i Rahbek; det var en egen Slags stille Kærlighed, som havde knyttet hende til ham. En Kærlighed, som manglede alle Betingelser for Udviklingen af Lidenskab. —

— — — — —

Kamma havde rejst sig fra Bænken, men stod endnu i Skyggen under Syrenerne.

Ude i Horizonten begyndte mørke truende Skyer at hæve sig, og der lød nu og da en fjærn Tordenrullen. Den dybe Stilhed i Naturen syntes pludselig forstyrret af lavtflyvende Svalers

klagende Skrig. En Flok Køer, som græssede ude paa Engene ved Strandkanten, udstødte ængstelige Brøl og sled uroligt i Tøjret.

Heden og den stærkt udstrømmende Blomsteraande nødte Kamma til at forlade Haven. Hun gik langsomt op mod Huset, plukkede i Forbigaaende en Haandfuld Roser fra Espalieret og aabnede Døren ind til Havestuen.

Det var et mindre Værelse med nogle faa tarvelige Møbler og en Række Bogreoler langs Væggene. Havestuen benyttedes kun som Gennemgang til Rahbeks Arbejdsværelse og til den store Hjørnestue, hvor Kamma residerede.

Alt herinde var prunkløst, næsten tarveligt, men sirligt og præget af Smag.

Midt i Stuen fandtes et stort Bord med Klapper, der baade gjorde Tjeneste som Spisebord og som Arbejdsbord for Kammas forskellige Sysler. Omkring dette samt langs Væggene stod en Mængde hestehaarsbetrukne Stole, og helt henne nær Vinduerne en Mahognitræs Sopha ved Siden af et gammelt Fortepiano. Over Sophaen hang et Pastelmaleri af Rahbek og et af Pastor Mynster, samt en Mængde Silhouetter, som Kamma havde klippet. Fra Vinduerne var der en vid Udsigt over Enge, Stranden og den fjærne Hovedstad.

Kamma følte sig lidt træt efter sit lange Ophold ude i den solhede Have. Strænge Strabadser taalte hendes sarte sygelige Legeme ikke, men alligevel skaanede hun sig aldrig. Hun mente netop at hærde sig ved legemlige Anstrængelser i fri Luft og følte sig som oftest

under Arbejdet baade styrket og forfrisket, men Eftervirkningerne viste sig hyppigt i Form af Hoste og Aandenød. Dette influerede paa hendes Humør og Stemning, gjorde hende pirrelig og nervøs, ja stundom lidt vanskelig og uomgængelig; hun vidste det kun altfor godt og arbejdede idelig paa at skaffe sig Ligevægt i Sindet.

Nu sad hun der paa Sophaen ved Vinduet og fulgte med Blikket de optrækkende Uvejrsskyer.

Klokken slog fem paa det forgyldte Taffeluhr, der stod henne paa Fortepianoet. Det var altsaa snart Tidspunktet, da Rahbek kunde ventes hjem fra Byen. Endnu var der ikke en levende Sjæl at øjne hverken i Alleen eller paa Landevejen ned mod Vesterbros Jærnport.

Der var begyndt at blæse op. Store Støvmasser hvirvledes i Vejret ude paa Vejen, og Lindetræernes Kroner svajede uroligt hid og did. Tordenens uafladelige Rullen hørtes nu tydeligere, mens Himlen i Nordost antog en blaaligsort Farve.

Inde over Staden hvælvede sig en syvfarvet straalende Regnbue. —

Rahbek vilde saamænd ikke naa hjem i Tørvejr, tænkte Kamma med et Suk, da idetsamme et stærkt Lyn bragte hende til at stemme Hænderne for Brystet. Hun rejste sig urolig, gik nogle Øjeblikke frem og tilbage i Stuen og kaldte saa paa Kokkepigen Marie.

Den store trivelige Pige kom listende paa Hosesokker, mens hun med Forklædet tørte Pandens perlende Sveddraaber bort.

»Kaldte Fruen?«

»Ja. — Sørg endelig for at lukke alle Vinduer, Marie. Vi har om et Øjeblik et Herrens Vejr over Hovedet.«

Der kom atter et stærkt Glimt. Pigen udstødte et Skrig og skælvede over hele Kroppen.

»Aa — lad os nu være fri,« udbrød Kamma let irriteret, »Du skriger som en stukken Gris!«

»Jeg kan Herredød ikke gøre for det,« stammede Pigen skamrød, »se nu — — aa nej — — det slog ned!«

Kamma brast pludselig i Latter over den ulykkelige Marie, der stod som lamslaaet af Rædsel.

»Staa nu ikke dèr som en Støtte, Marie, men skyd Hjærtet op i Brystet,« lo Kamma; »hvad skal saa Professoren sige, som maaske nu er midt ude i Vejret.«

Kamma saa' ud ad Vinduet. Regnen var begyndt at falde i tunge, store Draaber, mens hvide Zigzagstraaler uafladelig krydsede den mørke Himmel.

Marie Kokkepige sjokkede atter afsted med undertrykte Angstsuk, mens Kamma gav sig i Lag med at dække Bordet.

Det var som om Himlen aabnede alle Sluser, saadan plaskede Regnen ned. Træer og Blomster indsugede med Begærlighed al den velsignede Væde, som saa længe havde ladet vente paa sig. Kamma glædede sig ordentlig med Tanken paa de sygnende Artiskokker og Ærter. Der kunde maaske dog komme noget godt derud af.

Hun var netop færdig med Bordets Dækning, da Rahbeks høje Fistelstemme hørtes inde i Havestuen. Kamma aabnede hurtigt Døren og udbrød hjerteligt:

»Mit stakkels pjaskvaade Egern!«

Rahbek stod allerede ifærd med at ryste Vandet af sin Kappe og skulde nu til at trække Støvlerne af.

»Ja, jeg er min Tro gennemvædet,« lo Rahbek, »hør bare hvor det siver i Støvlerne. Man kan sandfærdig kalde dem Vandstøvler, thi Vandet har skamfrit Durchløb derigennem!«

Kamma hjalp leende til med at trække de vaade Klæder af Rahbek. I en Fart fik hun kastet en gammel luvslidt Slobrok om ham, stak et Par Tøfler paa hans Fødder, glattede lidt paa hans vaade strittende Haartjavser og førte ham med komisk Gravitet ind til Spisebordet, hvor et Fad stegte Duer tronede mellem en langhalset Vinflaske og et Par Jordbærskaale.

»Aa ja,« sagde Rahbek drævende og satte sig ved Bordet, mens han ironisk lod sine godmodige vandblaa Øjne glide spejdende over Dugen.

»Egernet skriger efter Brændevin,« bemærkede Kamma skælmsk, og rejste sig for at hente Klukflasken og den obligate Osteskorpe.

Der gled et Lyksaligheds Smil over Rahbeks Aasyn, da Kamma satte disse Delikatesser for ham. Han kunde nu engang ikke undvære sin Snaps; naar han ikke fik den, var der ingen rigtig Bund lagt for Maden, syntes han.

»Har Egernet en Pose Nyheder med hjem til mig,« spurgte Kamma, mens hun lagde en Due over paa Rahbeks Tallerken.

»En Nyhed har jeg da i det mindste — — sig mig, skal vi ikke vride Halsen over paa den Flaske Sauterne —?

»Jo vist — men hvad var det, Du vilde sige,« spurgte Kamma utaalmodig.

»Kan du tænke, hvem der arriverer til Kjøbenhavn om nogen Tid?«

»Naa — naa — nej?«

»Jens Baggesen,« lød det tørt.

»Bakkelsebæstet! Er det sandt,« udbrød Kamma livfuldt, »hvad vil Jens Bakkehund nu bedrive?«

»Han synes naturligvis, at Freden har varet for længe herhjemme. — Aa ja, saamænd!«

Baggesen havde nu været udenlands i fem Aar. Da han i atten Hundrede og syv forlod Danmark for at rejse til sin Hustru i Frankrig, havde han paa Grund af sin literære Polemik mod det danske Parnas efterladt sig flere Uvenner end Venner. Blandt de førstnævnte fandtes Rahbeks. Baggesen havde ikke skaanet Rahbek, tværtimod havde han paa Tryk anvendt saa stærke Udtryk om ham som »en rød drukken So« og lignende Smagløsheder, som Rahbek ikke kunde tilgive ham. Han havde ogsaa taget sig for at katekisere Rahbek i Begrebet Venskab -- Rahbek, som havde en Hær af alle Alderes Venner! Og det var unægtelig at røre ved et meget ømt Punkt. Baggesen havde endog frabedt sig hans Venskab med

den Motivering, at sligt betød en Slags inderlig Forening, som ikke Mange kunde faa Del i; derfor kunde altsaa Rahbeks Venskab intet betyde. Denne Pil havde ramt Kamma og Rahbek i Hjertet. Det saarede dem saa meget mere, fordi Baggesen i sin Tid var bleven særlig forkælet paa Bakkehuset og af Rahbek var bleven døbt Musernes og Gratiernes Yndling. Da Baggesen gjorde sin Afskedsvisit paa Bakkehuset et halvt Aar forinden Afrejsen, havde Kamma plukket en skøn Rose paa et Træ, som Kronprinsesse Marie havde betroet hende i Pleje, og overrakte Baggesen denne med en Erklæring om, at Ingen fortjente Blomsten mere end den Digter, i hvis Have hun havde plukket saa mange skønne poetiske Roser. Baggesen kvitterede for Opmærksomheden med et svulstigt Digt, Afskedsrosen, hvori han kaldte Rahbek »Dans Apollo«.

Men ganske kort efter var det, at hans Følelser for Rahbeks og mange Andre saa pludselig vendte sig. Det overraskede vel Ingen, fordi Alle, som kendte Baggesen, vidste hvor upaalidelig han var i sine Følelser. Man var saa vant til disse extravagante Omslag, som han altfor ofte havde faaet Tilgivelse for, at man næsten ignorerede disse. Men denne Gang lød Parolen over hele Linjen: ingen Skaansel eller Pardon. Selv Kamma, som i Reglen viste Tilbøjelighed til at undskylde Baggesen, om hun end ofte havde følt sig krænket, blussede op i stærkeste Vrede. At haane Rahbek var det samme som at haane hende.

»Bens Jaskesen kan jo bare komme til mig,« sagde Kamma skadefro smilende, »han kan tro, jeg skal «klinke» ham!«

»Han kommer ikke herud mere,« mente Rahbek bestemt.

»Naa — og hos Ørsteds er Dørene ogsaa lukkede for ham,« faldt Kamma ind, »saa véd jeg kun et Sted, hvor han bliver modtaget med aabne Arme.«

»Hvor er det,« spurgte Rahbek skeptisk.

»Hos Friederike Brun naturligvis!«

Rahbek gnavede paa sine Negle.

»Det tror jeg nu alligevel ikke —«

»Jo vist,« afbrød Kamma ham, »tror Du Fru Friedchen kan modstaa hans galante Caprioler og selskabelige Talenter. Nej, Fa'rlil, han bliver modtaget med Velkomstdigte, Laurbærkranse og plastiske Attituder.«

»Vi faar se ad,« sagde Rahbek tvivlende og skar en løjerlig Grimace.

»Apropos — jeg har haft Brev fra Sophienholm idag,« — Kamma trak en Epistel frem fra sin Lomme og rakte den til Rahbek. — »En meget elskværdig Indbydelse til et Besøg derude — har Du Lyst at læse?«

Sophienholm var den Brunske Sommerresidens ved Frederiksdal.

»Hm — ja, har Du ikke Lyst til at tage derud,« spurgte Rahbek, mens hans Øjne endnu dvælede i Brevet.

»Aa nej – jeg passer nu engang ikke for de gyldne Sale, jeg fattige Madam Peder Eriksens,« indvendte Kamma godmodigt.

Rahbek gav hende Brevet tilbage og spurgte smaaleende: »Hvad er det for et malebarisk Navn, hun giver Dig?«

»Bocca-méla,« sagde Kamma, »hvilket er udlagt Honningmund. Jeg skal forklare Dig, hvad Bocca-méla er for et Væsen. Paa Sardinien findes der et lille yndefuldt Dyr af Væselslægten; det er frygsomt men tæmmes let og bliver derefter helt selskabeligt, mildt og indsmigrende. Det elsker Honning og søde Sager; derfor kalder Indbyggerne Dyret Bocca-méla. Men i den grandiose Frues Lignelse betyder Bocca-méla den Sødttalende, altsaa det samme Udtryk, som Homer bruger om Nestor.« — Er Egernet ikke imponeret af min Viden?«

»Jo — jeg maa tilstaa Du er Professorinde i Alvidenhed,« svarede Rahbek og klappede hende paa Haanden.

»Kan Du egentlig tænke Dig mig i de Brunske Saloner,« spurgte Kamma efter et Øjebliks Tavshed.

»Ja — hvorfor ikke?«

»Aa jeg véd ikke — men jeg føler mig saa uendelig fremmed i de Cirkler, jeg faar aandelig talt Snørliv paa og tvinges ind i en Conversation, som paa en Maade er mig fremmed. Det eneste, jeg virkelig henrykkes over i den Brunske Selskabelighed, er Datteren Idas skønne Sang. Hendes plastiske Attituder maa derimod de Andre gerne beholde for sig. Mig forekommer disse Fremstillinger en Smule miøsiske.«

»Hvad var det Du brugte for et Udtryk,« afbrød Rahbek hende.

»Miøsiske! — Aa, det er et nyt Ord, som Christiane og jeg har opfundet. Vi har engang i en gammel Geographi læst, at Miøsen er et svigefuldt Vand. Naar vi saa møder et affectert Menneske, er vi enige om at sætte ham ud i en lille Baad paa Miøsen og overlade ham til Skæbnen. Deraf har Du Ordet miøsisk, som i videre Forstand betyder skabagtig,« forklarede Kamma.

»Ja saamænd,« nikkede Rahbek grundende, »det er et ægtefødt Bakkehusord.«

»Hvis jeg nu modtog Fru Friedchens Indbydelse, vilde jeg jo i Fremtiden blive bestormet med lignende Nye, og Følgen vilde være, at jeg atter mødtes med Bakkelsebæstet dér. Og saa véd man jo aldrig, hvad der kunde ske —.«

Rakbek saa' spørgende paa hende.

»Man er jo kun en Kvinde,« fortsatte Kamma med et fint Smil, »og det kunde jo tænkes — — det kunde jo til Exempel tænkes, at jeg i et Øjebliks Forglemmelse atter rakte ham en venlig Haand. For jeg er nu engang svag i visse Retninger, og Had er mig saa modbydeligt.«

Rahbek sad og rokkede utaalmodig paa Stolen, mens han gned Haandfladerne mod hinanden.

»Men det sker naturligvis ikke,« beroligede Kamma ham, skønt hun ingelunde var sikker paa sig selv i det Capitel.

»Det maa ikke ske, Kamma,« sagde Rahbek alvorlig, »overfor en saa karakterløs Person har man blot at forholde sig passiv.«

Kamma vovede ikke at fordybe sig nærmere i dette Emne af Frygt for at ophidse Rahbek. Da hun havde siddet lidt og tænkt tilbage paa de Tider, da Baggesen havde givet sit rige Lune frit Løb netop i samme Stue, som hun nu sad, brast hun pludselig i Latter og sagde:

»Jaggesen havde et vidunderligt Lyvetalent! Han kom virkelig engang og fortalte mig, at der var født et Barn, som vejede halvandet Pund, og andensteds et, der vejede atten. Saa sagde jeg, at hvis man tog Halvdelen af hans «sminkede Sandhed» og lagde til den anden Halvdel, kom man nok den virkelige Sandhed temmelig nær.«

Rahbek indvendte sarkastik, at Barnet paa de halvanden Pund formodentlig var et Rokkehoved.

»Maaske!« lo Kamma, »det er forresten slet ikke faldet mig ind.« —

Uvejret havde imidlertid udraset.

Der kom atter store Stykker blaa Himmel frem, og Fuglene kvidrede muntert i Alleens Linde. Ude i Havens vædeglinsende Gange havde Regnen hist og her dannet store spærrende Pytter og Vanddraaberne tindrede paa Træer og Blomster som Ædelstene i Solskinnet.

Kamma og Rahbek havde rejst sig fra Bordet. De stod nu henne ved Hjørnevinduet og saa' ud.

»Vi faar en smuk Aften,« bemærkede Rahbek, mens han mekanisk lod sine Højrehaands Fingre glide ned i Vestelommen efter Kanarifrø.

»Skal Egernet nu nyde Desserten,« spurgte Kamma skælmsk og listede sin Arm under hans.

Rahbek gryntede godmodigt og knuste et Par Frøkorn mellem Fortænderne.

Saa stod de en Stund tavse og tankefulde lænet til hinanden. —

»Aa ja —,« sukkede Rahbek, mens et træt melankolsk Udtryk mere og mere bredte sig over hans Aasyn.

I hans hyppige og langtrukne Aaja'er aandede der et Kedsomhedens og Fortvivlelsens Suk. Ligesom en indestængt Smerte, der vilde skrige sig ud, — der vilde have Luft. Kamma søgte at komme rigtig tilbunds i ham, alligevel fik hun altid et undvigende Svar eller blot et Skuldertræk.

Hemmeligheden var i Virkeligheden Rahbeks slette finansielle Forhold. Bakkehuset kostede ham formeget. Ejendommen, som var forfalden, fordrede idelige Istandsættelser, selve Kammas Husførelse, som ingenlunde var ødsel, krævede ogsaa forholdsvis mange Penge, og saa havde Rahbek jo visse Gældsposter, som trykkede ham saa stærkt.

Men om alt dette var Kamma aldeles uvidende. Hun maatte intet vide. Hvis Rahbek vilde tilstaa hende, at han virkelig undertiden alvorligt omgikkes med den Tanke at sælge Bakkehuset, risikerede han, at Kamma sørgede sig til Døde herover.

For hende betød Bakkehuset et Rige. At skille hende fra dette, var det samme som at gøre hende landflygtig.

Til al Ulykke var Landets Pengevæsen i disse Aar i en saadan Forvirring, at Seddelpengenes Værdi sank ned til næsten Intet, og Priserne paa de daglige Livsfornødenheder steg til en fabelagtig Højde. Under saadanne Forhold var det intet Under, at de knappe Indtægter og store Udgifter gjorde Rahbek nedtrykt og forpint.

»Har Egernet intet set til Molbech i Dag,« spurgte Kamma let henkastende.

»Molbech —,« gentog Rahbek noget fraværende, »nej — jo — jovist, jeg vexlede et Par Ord med ham i Formiddags oppe i Athenæum.«

»Sagde han noget om, at han snart vilde besøge os?«

»Ja — han ligger paa Rejse herud,« svarede Rahbek paafaldende uinteresseret.

Kamma betragtede ham stjaalent.

Saa greb hun pludselig fat om hans Skuldre, saa' ham fast i Øjnene og sagde energisk indtrængende:

»Rahbek — Du bærer paa noget, som piner Dig. Betro mig, hvad det er. Hører Du — — jeg beder Dig af Hjertet derom!«

Rahbek lod Blikket undvigende glide ud over Haven, men svarede ikke.

»Rahbek — jeg lader Dig ikke i Fred, førend Du har aabnet Dit Hjerte for mig — — kan jeg ikke nok fortjene det,« spurgte Kamma stille og varmt.

»Hvorfor skal jeg plage min Kamma med Bekymringer, som ikke kan afhjælpes —.«

»Byrden bliver altid lettere, naar vi er to om at bære den, min Ven!«

»Det véd jeg sandfærdig ikke,« sukkede Rahbek, er det dog ikke tilstrækkeligt, naar jeg er uden Humør? Skal Du nu ogsaa miste Dit!«

»Er det Pengesorger —,« spurgte Kamma forsigtigt.

Rahbek nikkede stiltiende.

»Aa, de kjedelige Penge,« udbrød hun ærgerlig, — »hvor meget drejer det sig om, min Ven?«

Det kunde Rahbek ikke saa lige svare paa.

»Er det en øjeblikkelig Forlegenhed, mit stakkels Egern er stedet i —?«

Rahbek rystede sørgmodig paa Hovedet.

»Jeg er næsten altid i — — — — Forlegenhed,« slap det endelig ud.

Kamma stod et Øjeblik raadvild.

Saa gik hun hen til sit Chatol, aabnede nogle Skuffer og fremtog en trivelig Lergris, som hun raslende holdt op for Rahbeks Ansigt.

»Frisk Mod, Antonius!« udbrød Kamma muntert, »naar Nøden er størst, er Grisen nærmest!«

Det klarede op i Rahbeks Aasyn.

»Ser Du,« vedblev Kamma, »i Dyrets fede Bug har jeg fra mit syvende Aar og indtil Dato samlet trehundrede blanke Speciedalere — ikke én har jeg rørt — og nu er Grisen slagtefærdig. Den har blot ventet paa passende Lejlighed — og jeg han Ingen skjønnere tænke mig end denne.«

Rahbek sluttede hende rørt i sine Arme.

»Min gode elskelige Kammamia — ja, Du gør alle mine Byrder lette. Tak for Din ædle Offervillighed, den har gjort mig godt. Jeg haaber dog ogsaa uden Dine Specier at kunne klare mig. Det vil nok gaa altsammen, skal Du se.«

»Vil Egernet da ikke bruge mine Spareskillinger,« spurgte Kamma skuffet.

»Gjem Specierne til sene Tider — endnu kan jeg klare mig ved egen Hjælp, haaber jeg,« gentog Rahbek, skønt han vidste, at han ikke kunde.

Kamma saa' tillidsfuldt paa ham og gemte atter Grisen i Chatollet.

— — —

Efter Solnedgang stod Rahbek som sædvanlig ude i Alleen og spejdede efter Gæster til Bakkehuset.

Mangen Aften var en bitter Skuffelse. Der kom ingen Venner. Og skete det, at to eller tre slog Følge derud, blev Rahbek strax en Smule fortrydelig, fordi Saamange kunde været fordelt enkeltvis over flere Aftener. Men velkomne var de alligevel. —

Der viste sig virkelig en Skikkelse langt nede paa Landevejen ind imod Byen. Rahbek gik nogle Skridt nærmere.

Ja — det var en Gæst til Bakkehuset! Nu kunde han tydelig skelne Skikkelsen i den blaa Skødefrakke med forgyldte Knapper, den store bløde Hat og Fiskebens Regnskærmen. Hvem anden kunde det vel være end Christian Molbech.

Rahbek gik ham et Stykke imøde, hilste

kordialt med Haanden og raabte paa Frastand et glad Godaften.

»Godaften Hr. Professor,« lød det langt borte. —

»Velkommen og god Aften igen,« sagde Rahbek, som nu stod med Molbechs Hænder i sine. »Hvad godt Nyt?«

»Jeg ved intet Godt —,« smilede Molbech i et svagt Suk.

»Hvad ondt Nyt da?«

Molbech rystede opgivende paa Hovedet og lo stille ad Rahbeks evindelig gentagne Indledningsformel, mens de nærmede sig Bakkehuset.

»Først troede jeg sandfærdig, det var en Gjæst til Justitsraad Langbergs, som nylig har taget Sommerophold her i Alléen, men da jeg saa — — — —«

»Er Langbergs flyttet herud,« afbrød Molbech ham interesseret.

»Ja — de bo'r her« — Rahbek pegede paa et nybygget Lyststed, det eneste der fandtes i Alléen foruden Bakkehuset — »her i Borgen, som min Kone kalder Stedet i Modsætning til vor Hytte. Kjender de noget til Langbergs?«

»Ikke det fjærneste,« henkastede Molbech tørt, »men da jeg for en Uges Tid siden besøgte Bakkehuset, traf jeg tilfældig en ung Jomfru Langberg i Deres Frues Dagligstue. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke har glemt hende.«

De gik nu gennem den lille Staaltraadslaage, som førte ind til Bakkehushaven.

Kamma sad foran Espalierroserne og viftede Myggene bort med sit Lommetørklæde.

Da hun fik Øje paa Molbech rejste hun sig hurtigt og gik ham glædestraalende imøde med fremstrakte Hænder.

»En venlig Alf har flere Gange iaften hvisket mig i Øret, at De vilde komme,« sagde Kamma dæmpet, mens hun stadig holdt hans Haand i sin.

Molbech fæstede sine dybe udtryksfulde Øjne i hendes. »Jeg var i et elendigt Humør i Eftermiddag — — derfor kommer jeg ogsaa for at plage dem lidt hermed,« smilede han.

»Kom lad os sætte os her foran Roserne — saa skal jeg forsøge at »lappe« lidt paa Humøret,« sagde Kamma og førte ham med sig hen til Bænken.

»Saa vil jeg gaa ind en halv Times Tid og skrive en Artikel til mit Tidsskrift,« mumlede Rahbek, som følte sig en Smule tilovers uden dog at tage dette særlig fortrydeligt op. »Molbech spiser vel Aftensmad med os?«

»Naturligvis,« svarede Kamma afgjort og nikkede til Rahbek, som fjærnede sig. —

»Hvad er der saa i Vejen, min Ven?« spurgte Kamma hjerteligt.

»Deres Broder Carl og jeg er blevne Uvenner.«

»Det smerter mig haardt,« udbrød Kamma hurtigt.

»Anledningen var, at vi kom i Strid om Abildgaards Malerier. Deres Broder mente, at Abildgaard kunde sættes ved Siden af de største gamle Mestre — ja maaske over disse, og jeg fandt, det var en urimelig Overdrivelse.

Saa blev Deres Broder personlig bitter imod mig, og det ene Ord tog det andet i Kampens Hede. Jeg sagde, at jeg aldrig ret havde kunnet lide Abildgaard, fordi jeg den Dag i Dag tror, at han har skadet ved Uretfærdighed og Undertrykkelse. Imidlertid gik deres Broder fra mig med en Ed, at han aldrig mere vilde tale med mig, og jeg stod alene med den bitre Følelse, at have saaret et Menneske, jeg agter højt — ja maaske mistet en Ven, som mit Hjerte aldrig vil glemme. — Jeg véd godt, det Hele er min Fejl; jeg kunde lade være at tirre ham,« sagde Molbech mismodig.

»Jeg kan godt forstaa, at De ikke døjer den Abildgaardske Forgudelse, som Karl er forfalden til, men som man forresten bør tilgive ham — naar han blot ikke vil piske andre til at drive det samme Afguderi,« indvendte Kamma. »Alligevel synes det, som om De har været altfor hidsig i den latterlige Strid, som absolut ikke maa skille to saa ypperlige Mennesker. Jeg skal gøre alt, hvad der staar i min Magt, for at jævne den Sag, min Ven.«

»Jeg fortjener ikke, at De gaar i Forbøn for mig, fordi jeg har krænket ham. Men De kan tro, jeg skal gøre alt for at vise ham, hvormeget jeg fortryder, hvad der er sket. — Kan De tilgive mig, kjære Fru Rahbek, at jeg for nogle Øjeblikke lod Lidenskab tage Fornuften fangen?«

»Min Tilgivelse behøver De ikke, Molbech — jeg bedømmer ikke mine Venner efter overilede og ubetydelige Handlinger — det véd De

jo — men efter det gode Sindelag. Og jeg har forlængst været overbevist om Deres.«

Molbech trykkede svagt hendes Haand.

De sad en Stund tavse, ombølget af Rosernes hede Aande, og stirrede op mod den sydlige Himmel, hvor enkelte blege Stjærner tændtes.

»Vidste De blot hvilken Fryd, De forskaffer mig, hvergang De kommer herud — Molbech — hvor sødt Livet bliver mig i slige Øjeblikke — — aa, jeg er vis paa, De vilde komme endnu tiere, om De kunde læse i mit Hjerte,« sagde Kamma sværmerisk, mens hendes Blik dvælede paa Molbechs uregelmæssige interessante Træk.

»Jeg er altid hos Dem — om ikke personlig, saa dog i Tankerne,« svarede Molbech stille.

»Ja, De er god og elskværdig, min Ven.« Kamma sukkede let. »Var De blot altid saa aaben mod mig, som jeg er mod Dem — — men undertiden ængster De mig med at være mørk og tilsluttet baade i Deres Breve og i Samtaler. Hvad er Grunden? Giver jeg Dem nogen Anledning dertil?«

Molbech rystede paa Hovedet.

»Tro De mig, kjære Molbech, Verden vilde faa et helt andet Udseende, naar vi Alle vilde være kjærlige imod hinanden, ikke alene i Sindet men i vor hele Adfærd. Vi burde være saaledes, men Ulykken er, at vi indbilder os, det ikke gaar an i denne sublunariske Verden. Den bedste af alle gode Gaver — Kjærligheden — som Vorherre har nedlagt i os, den skjuler vi omhyggelig for hverandre!«

»Men —,« indvendte Molbech dæmpet, kan man da ikke elske hinanden uden visse Kjendetegn paa Kjærlighed, som dog kun er et Udslag af vor Sanselighed.«

»Det vover jeg ikke at afgjøre,« svarede Kamma tøvende, »men saa meget véd jeg, at jeg, som sikkert ikke hører til de mest sanselige Mennesker, ikke kan det!«

Molbech studsede lidt ved denne uforbeholdne Udtalelse.

»De maa naturligvis ikke misforstaa mig, min Ven,« vedblev Kamma, »men en fuldstændig ren aandelig Kjærlighed findes ikke i nogen Menneskeskabning — vi er Alle jordbundne, hvor meget vi end søger at hæve os over vor usle Jord. Alligevel skammer jeg mig ikke ved at tilstaa, hvad der foregaar i mit Hjerte.«

»De har heller intet at skamme Dem over, fordi Deres Hjerte er ædelt og rent. — Jeg kan ikke udtrykke, hvor hellig og husvalende Deres Hengivenhed og Venskab er mig i min triste og ensomme Tilværelse. Jeg føler mere og mere, hvad De betyder for mig i Livet. Og jeg vil aabent og ærligt tilstaa Dem, at De er bleven mit Livs gode Genius. Hvis den forlader mig for tidligt, er det ude med min ædlere Tilværelse — — ja, Verden vilde intet mere eje, der kunde fængsle min Sjæl.«

»Jeg tror De overvurderer mig, min Ven,« sagde Kamma bevæget, »alligevel er det mig saa inderligt kjært, det De dér siger mig. — Ja, jeg vil beflitte mig paa at være Deres gode Genius — — vis mig blot Fortrolighed i

alle Forhold, og lad mig blive Dem den Veninde, i hvis Barm De kan nedlægge alle Deres Sorger. Tro mig, mit Hjerte er ømt og kjærligt nok til at kunne dele Andres Bekymringer. Det er Vorherres Bestemmelse, at jeg skal kunne være meget for mine Venner.«

Molbech nikkede bekræftende og berørte flygtigt hendes Haand med sine Læber.

»Kom til mig saa ofte De kan — lov mig det, Molbech,« bad Kamma stille; »og husk, at her er Deres Hjem.«

Det knirkede i Gruset henne ved Havelaagen, hvor noget Hvidt pludselig bevægede sig bag Buskadset. Molbech gav Slip paa Kammas Haand og flyttede sig lidt bort fra hende.

Kamma rejste sig hurtigt og gik nogle Skridt hen mod Laagen.

»Det er jo Grevebarnet,« udbrød hun og vendte sig halvt mod Molbech, »De har vist set min kjære Hanne Langberg engang tidligere her?«

Molbech svarede et kort Ja, mens han i sit stille Sind glædede sig til at skulle forny Bekendtskabet med den unge elskværdige Pige, som havde gjort et mere end forbigaaende Indtryk paa ham.

Jomfru Johanne Langberg var Kammas kæreste unge Veninde. Skøndt deres betydelige Aldersforskel — Jomfru Langberg var knap tyve Aar — sympatiserede de i en sjælden Grad. Og der forløb næsten ingen Aften i Sommermaanederne, hvor Hanne Langberg ikke saa' sit Snit til at aflægge Kamma et Besøg.

Molbech rejste sig og hilste venligt paa den unge Pige, som Kamma kom gaaende med Arm i Arm.

I det Lysskær, som faldt ud over Rosenespalieret fra Rahbeks Arbejdsværelse, kunde Molbech, som selv stod i Mørke, uhindret betragte den unge Piges yndefulde Skikkelse.

Der hvilede et paafaldende vemodigt Udtryk i hendes store dybe Øjne, som overskyggedes af Brynenes fint trukne Buer. Men Smilet, som krusede hendes Læber og spillede omkring Mundvigene, forraadte, at denne Vemod vistnok ikke bundede altfor dybt.

»Hr. Molbech er jo ikke fremmed for Dig, min kjære Hanne,« spurgte Kamma.

»Nej, jeg fik akkurat Lejlighed til at stifte Hr. Molbechs Bekendtskab en Aften hos Dig i forrige Uge,« svarede Jomfru Langberg utvungent, mens hun samtidig sendte et talende Blik til Molbech.

»Det glæder mig, at De har erindret mig,« faldt Molbech ind, »jeg har heller ikke glemt vort første Møde.«

Kamma opfordrede dem til at tage Plads paa Bænken og satte sig saa midt imellem Begge.

»Hvorfor bærer De et saa aristokratisk Tilnavn som Grevebarnet,« spurgte Molbech interesseret.

»Jeg maa lade min kjære Veninde besvare Spørgsmaalet,« smilede Hanne Langberg undseeligt.

Kamma bøjede Hannes Hoved hen mod Molbech og sagde skælmsk:

»Se — er denne Nakke ikke aristokratisk — og denne Hals — jo for jo — saadan maa et Grevebarn være skabt!«

Molbech skottede beundrende til hendes nydelige Nakke, som lyste under et Brus af mørke Lokker.

»Ikke sandt,« vedblev Kamma, »det er greveligt?«

»Det er næsten altfor smukt,« bekræftede Molbech stille.

»Hør bare,« lo Kamma, »hvorledes Alvorsmanden kan sige Complimenter!«

»En Compliment er i Reglen det modsatte af det, man mener,« svarede Molbech let irriteret, »altsaa var mine Ord ikke complimenterende.«

Kamma sendte ham et hastigt Strejfblik, lidt uvis om, hvorvidt hendes uskyldige Bemærkning havde saaret den pirrelige Molbech.

Efter et Øjebliks trykkende Tavshed viste Rahbek sig i Vinduet ovenover og meddelte, at Thevandsbordet stod dækket.

»Et lille venligt Egern skriger« — Kamma rejste sig hurtigt — »vær saa god at følge mig til et tarveligt Bord!«

Hun tog Hannes Arm, mens Molbech fulgte efter. —

Der herskede en lys og munter Stemning ved Aftensbordet, hvor Kamma, præsiderende bag en stor Kobber Themaskine, udskænkede sin vidtberømte Drik.

Rahbek fik Lejlighed til at debattere sit Yndlingsemne, den franske Revolution og

Napoleons sidste Nederlag, sammen med Molbech, som maatte bringe dette lille Offer paa Bekostning af Damernes Selskab.

Kamma undte saa gerne Rahbek denne Aftenpassiar, at hun ikke i mindste Maade tog Molbechs Uopmærksomhed ilde op. Tværtimod lovede hun sig saa meget mere af hans Selskab efter Bordet.

Saa skulde Hanne og hun sidde henne i den store Hestehaarssopha og lytte til hans pudsige Beretning om den store »Commerz«, hvori han nylig havde deltaget i det Brunske Hus. Han havde begyndt derpaa engang tidligere ved Bordet, men blev saa afbrudt af Rahbeks revolutionære Spørgsmaal.

Til al Uheld fordybede Rahbek sig i Uendelighed i Napoleons sidste ulykkelige Felttog, at Molbech fuldstændig maatte give sig i hans Vold og opgive Damerne, fordi Klokken var bleven mange og den lange Hjemtur tvang ham til at bryde op ved Elleve-tiden, at han kunde naa Broerne inden Stads-portenes Lukning.

»Tak for i Aften, Hr. Professor;« Molbech skottede med let dulgt Ærgrelse hen til Taffel-uhret — »jeg maa vist drage til Bys nu ....«

»En lille halv Time endnu — bare en lille halv — til os to stakkels Oversiddere,« bag Kamma komisk ynksomt. »Kan De virkelig nænne — —«

Molbech undskyldte sig med den frem-rykkede Tid — Vejen — Portlukningen — tidlig op den næste Morgen og meget mere. Kamma

bøjede resigneret Hovedet. Det nyttede altsaa ikke at gøre flere Overtalelsesforsøg.

Men for første Gang vaagnede der noget i hende, der lignede Mistro, en Slags Usikkerhedsfølelse overfor Molbech. Hun syntes pludselig han var dobbeltbundet. Hvorfor vilde han ikke blive et Øjeblik længer, naar hun saa venligt bad derom. Hvad kunde der ligge bag dette Afslag? Det var ingen af de angivne Grunde, vidste hun.

»Vil Du nu ogsaa forlade mig,« spurgte Kamma helt modfalden, da Hanne Langberg lagde Armene om hendes Hals og kyssede hende Godnat.

»Saa kan jeg maaske faa Følgeskab af Hr. Molbech gennem Alléen,« sagde Hanne.

Det var netop det, Molbech ogsaa havde ventet.

Kamma følte en krampagtig Sammentrækning i Hjertet. Hun svarede intet, men stod bare og stirrede hen mod Vinduet.

Da Molbech vilde tage hendes Haand til Afsked, arbejdede der sig en synlig Uvilje op i hende, hun kunde ligefrem ikke tvinge sig til at række ham sin og bøjede blot Hovedet i et umærkeligt Nik, mens et tonløst Godnat trængte sig frem over hendes Læber.

Molbech stod et Øjeblik pinlig forlegen.

Saa tog han resolut sit Parti og vendte sig ignorerende fra hende, mens han skyndte sig at sige Farvel til Rahbek og gik ud af Stuen sammen med ham og Jomfru Langberg.

Det var første Gang, Molbech og Kamma skiltes paa en uharmonisk Maade.

Hun følte, at der pludselig havde sneget sig Noget imellem dem; Noget, der vilde sætte hende i Skygge, ja maaske helt fordunkle hende. Men hvad var da dette? Var det hendes kæreste bedste unge Veninde? Hun turde ikke ret fordybe sig i denne Tanke, og hun syntes heller ikke, hun havde Lov dertil. Thi egentlig var der jo intet sket, som kunde give hende synderlig Grund til Mistanke. Molbech havde jo blot vist den unge Pige en ganske almindelig Ridderlighed og sagt hende nogle Artigheder, som naturlig var blevne vel optagne. Men — — hvorfor vilde han ikke blive lidt hos Kamma — — det var dette Spørgsmaal, der pinte hende og havde bragt Uviljen op i hende. Saa meget kunde hun nu med Vished sige, at havde Hanne ikke været hos hende, var Molbech bleven.

Imidlertid var Rahbek atter kommen ind for at hente et Lys til at gaa i Seng ved, og han sagde da samtidig kærligt Godnat til Kamma.

Midt paa Dørtærskelen stansede han og vendte sig mod hende med et godmodigt Smil.

»Jeg tror, jeg vil sætte et Kryds i Almanaken ved denne Aften, Kammamia,« sagde han, »for det har været en af de rigtig hyggelige og gode.«

»Ja — det skulde Du, min Ven!« —

Kamma satte sig hen ved Hjørnevinduet og stirrede tankefuld ned over Alléen.

I den lyse Sommernat saa' hun to Skik-

kelser staa fordybede i Samtale derborte ved det Langbergske Lyststed.

Ak — Molbech havde god Tid — —.

Det var langt over Midnat, da Kamma tænkte paa Sengetid. Hun kunde ikke gaa til Ro, førend hun atter havde faaet Ligevægt i Sindet. Det pinte hende i Sjælen, at hun havde skabt denne uhyggelige Stemning, som havde faaet et saa trist Udfald, at hun ikke begreb, hvorledes hun næste Gang skulde forholde sig over for Molbech.

Der maatte intet komme imellem dette Venskab!

Saa ryddede hun det store Mahognibord, tog sit sirlige Skrivepapir frem og skar en Gaasepen til.

Tre Gange begyndte hun paa et Brev til Molbech. Men det var ikke saadan, det skulde lyde. Hun rev Papiret i Stykker. Thi Hjertet skulde være med deri, dets stærke Pulseslag skulde fornemmes under hver Linje. Saa tog hun fat paany, og alt som Ordene strømmede fra hendes Pen, var det som om Isen smeltede om hendes Hjerte.

»Min kjære Ven!

Jeg kan ikke gaa til Ro, før jeg har sagt Dem et Par natlige Ord. For første Gang under vort korte Venskab har jeg været uvillig imod Dem. De bemærkede dog, at jeg med frit Forsæt søgte at undgaa og undgik virkelig ogsaa at byde Dem et venligt Godnat. Dette har gjort mig ondt,

og end mere ondt, fordi jeg desværre saa', det var Dem ligegyldigt, eller De idetmindste lod, som om det var Dem saa. Herover har jeg dog beroliget mig, thi at det virkelig ikke er Dem ligegyldigt, om jeg er venlig eller uvenlig imod Dem, ved jeg for vel, og jeg kunde ogsaa let forklare mig Deres Ligegyldighed blot af en Smule Letsindighed, at De ved Siden af det elskværdige Grevebárn let kunde glemme, hvad De til en anden Tid maaske ikke havde glemt. Alt dette er nu ogsaa glemt af mig, som med det kjærligste Hjerte tænker paa Dem igjen. — De har engang saa uendelig smukt sagt mig, at den Kjærlighed, jeg møder hos mine Elskede, er mit Livs bedste Næring. Og dog er det ikke saa. Nej, gode Ven! mit Liv har en helligere, bedre, varigere Næring, nemlig den Kjærlighed, der udgaar af mit eget Hjerte, og som omfatter Alt, hvad der er mig helligt og dyrebart. Vel har jeg aldrig erfaret, hvordan det er ikke at være elsket af noget Menneske; men saa vist jeg véd, at jeg har en kjærlig Fader i Himlen, der er med mig alle Dage, saa vist véd jeg ogsaa, at jeg vilde kunne bære denne Skjæbne; men derimod kunde jeg ikke ophøre at elske mine Kjære uden at maatte slukke den hellige Flamme i mit Indre, som vist nok er mit Livs bedste Næring. Derfor vil jeg ogsaa altid sørge for at skaffe den Næring, rense mit

Hjerte fra alt Ondt, at den maa brænde ren og hellig og altid stige højere. Derfor har jeg nu ogsaa udryddet det Onde, der havde indsneget sig i mit Hjerte imod Dem, bedet Dem om Forladelse og venter nu med den inderligste Længsel det Øjeblik, da De vil unde mig at række Dem en kjærlig Haand. Heller ikke bliver jeg ret rolig og glad, før jeg ved, De har tilgivet mig ganske. Bær nu ogsaa lidt over med mig, gode, inderlig kjære Ven! og betænk, at jeg dog lider meget og har foruden mine legemlige Smerter ogsaa mange Bekymringer, som jeg ikke altid har Styrke nok til at modstaa. —

Nu lægger jeg mig dog saa glad til Hvile, fordi jeg har bedet Dem om Tilgivelse og kan roligen vende min Tanke til Gud — —.«

* * *

Den følgende Morgen stod Kamma allerede ved Sextiden ude ved Havelaagen og ventede paa »Stine Postbud«.

Ellers plejede Stine i Reglen at maatte vente paa Kamma, som aldrig kunde blive færdig med Brevstof, men denne Morgen blev hun højlig overrasket ved at finde Fruen paaklædt og staaende ved Alléen.

»Næ — nu staar Verden da inte længe, Fru Rahbek,« udbrød den trivelige Bondekone, som kom med Armene fulde af Kurve, hvori stak alskens slagtet Fjerkræ og Fedevarer.

»Ja, hvad synes Stine!« lo Kamma.

»Har Fruen Breve til Staden i Dag?«

Kamma stak Molbechs Brev og nogle af Rahbeks Korrekturer i Stines Taske, som var fastgjort i en Rem omkring Livet paa hende.

»Vil Stine være saa god at gaa op i det kongelige Bibliothek med Brevet til Sekretær Molbech og bede ham komme herud, saasnart han kan. — Det øvrige skal til Bogtrykkeriet.«

»Det skal jeg,« sagde Stine tilforladeligt, »Er der andre Ting, Fruen vil, jeg skal besørge?«

»Nej Tak, Stine,« svarede Kamma efter et Øjebliks Overvejelse.

Saa stavrede Stine til Byen med sine vægtige Kurve. —

Haven laa badet i Morgensol og Dug. Ud fra Blomster og Planter strømmede en næsten bedøvende Duft, som syntes fordoblet efter Regnen. Histhenne blussede en højstammet chinesisk Rose, — lutter smaa Rosetter, som, samlede i Klynger, paa Frastand lignede Kæmperoser. Det var Molbechs Rose, som Kamma havde døbt den. Og den nød en ganske særlig Omhu fra hendes Side.

Hun stod nu henne ved den og bandt den op med nænsom Haand hist og her, hvor Regnen havde bøjet dens blomstertunge Grene.

Molbechs Rose —! Maatte den voxe sig stor og stærk. — Der krøb en Orm paa en af dens Knopper, opdagede Kamma; hun fjærnede den næsten ængsteligt og pustede paa Knoppens slumrede Blade, som aabnede sig svagt i deres blussende Jomfruelighed.

Ormen havde ikke naaet Hjærtebladene.

»God Morgen Kammamia,« lød det pibende oppe fra et af Bakkehusets Vinduer.

Kamma løftede Hovedet og skyggede med Haanden for Solen.

»God Morgen — mit kære Egern, nu skal jeg strax være hos Dig,« raabte Kamma, som pludselig blev erindret om sine hverdagslige Pligter.

Hun maatte le ved Synet af Rahbek i den falmede grønne og ingenlunde propre Slobrok, som kun løseligt sammenholdtes omkring Livet ved et flosset Uldbaand. Under denne Morgenpaaklædning havde han forresten intet andet end en grov Skjorte, der stod aaben ved Halsen og blottede et Stykke af hans vejrbidte Bryst. En rød strikket Nathue, som lignede en Mellemting af en Jakobinerhue og en Nissehue, flatterede ikke hans strittende ræverøde Haar.

Det første Kamma foretog sig, da hun kom ind i Rahbeks Stue, var at bringe lidt Orden i den Syndflod af henkastede Bøger og beskrevne Ark, som flød omkring paa Gulv og Stole. Et Par Kanarifugle fløj frit rundt i Stuen og gjorde fortvivlede Forsøg paa at overdøve hinanden med deres skingrende Sang.

»Ser her virkelig saa forskrækkeligt ud,« spurgte Rahbek ganske uskyldigt.

»Ja, hvor Du sviner min Ven,« udbrød Kamma stønnende af Anstrengelse under Opsamlingen. »Alligevel« — hun holdt et Øjeblik inde og saa' ømt paa ham — »vilde det være forfærdeligt den Dag, mit Egern ikke gik her og svinede mere.«

»Ja saamænd —!« mumlede Rahbek tankefuld og sluttede hende ind til sig. —

Kamma fortsatte sit Arbejde med ufortrøden Energi. Papirer og Ark laa omhyggelig samlede og Bøgerne stod omsider paa deres Pladser i Reolerne.

»Kunde jeg nu bare faa mit Egern ligesaa net som Stuen er bleven,« sukkede Kamma smilende og saa' op og ned ad Rahbek, »men det nytter vel ikke at ville pudse op paa Facaden.«

»Vilde Du sætte Pris paa, om Bakkehuset blev alamodisk udstaffert og omkalfaltret,« spurgte Rahbek med et lunt Blink i Øjnene.

»Nej, sandfærdig vilde jeg ej.«

»Naå, det vilde jeg heller ikke. Paa samme Maade med min Person. Jeg kan ikke tænke mig at skulle undergaa Metamorphoser paa min gamle Alder. Og man har det nu engang meget bekvemmere i —.«

»I Svinestien,« afbrød Kamma ham leende.

Rahbek smaagryntede og lagde Pegefingeren paa sin ene Næsefløj.

»Hvordan er det da egentlig Du vil have mig,« spurgte han godmodigt.

»Jeg vil saamænd bare have et lille appetitligt Egern, som kan glæde mine Øjne ligesaa meget som samme kære Væsen glæder mit Hjerte. — Forlanger jeg altfor meget, min Ven,« spurgte Kamma blidt, mens hun nænsomt glattede hans lange Haartjavser.

Rahbek kløede sig bag Øret.

»Nej Forlangendet er vist saare beskedent — — naar jeg bare kunde opfylde det.«

»Ja, ja da — saa slid Din trediveaarige Slobrok med Helsen!«

»Tak Kamma — Du ved jeg hader Forandringer, endog til det bedre,« henkastede Rahbek spøgende.

Saa forlod Kamma ham for at dække Frokostbordet. — Da Rahbek tidligt om Formiddagen var gaaet til Byen, fik Kamma Lyst til at spasere en Tur i Søndermarken, hvor hun saa sjældent kom, skønt Haven kun laa faa Skridt derfra.

Hun stod allerede med Haanden paa Laagen for at gaa ud, da hun fik Øje paa en ung Mand nede i Alléen. Hun stirrede lidt uvis paa ham — skulde det være en Gæst til hende? Men hun syntes alligevel ikke at kende denne slanke ungdommelige Skikkelse.

Nu svingede han glad med Hatten — — hun maatte da tro sine egne Øjne.

Saa ilede hun ud i Alléen, blev et Øjeblik staaende og mønstrede med spændt Blik den unge Mand.

»Goddag, Fru Rahbek!«, lød det glædedirrende fra hans Mund.

»Er det — — nej, nu har jeg aldrig kendt Mage —,« udbrød Kamma slaaet, »er det virkelig min egen Johan Ludvig!«

»Ja kjære Fru Rahbek,« sagde den unge Mand hjerteligt i en egen dæmpet Tone, »det er virkelig den forlorne Søn, der vender tilbage til sit gamle Hjem.«

Kamma sluttede ham næsten voldsomt i sine Arme, kyssede ham paa Panden og holdt

ham saa lidt ud fra sig, mens hun rørt stirrede paa ham. Det var en halv Snes Aar siden, hun havde set sit kære Plejebarn, Johan Ludvig Heiberg. Da hans Fader i sin Tid blev landsforvist, og Moderen midlertid giftede sig med Grev Ehrensvärd Gyllembourg, blev det Kamma overdraget at sørge for den tiaarige Johan Ludvigs Opdragelse. Et Hverv, hun i sit barnløse Ægteskab overtog som en Himlens Sendelse.

»Min egen kjære Dreng, hvor jeg har længtes — længtes usigeligt efter Dig,« udbrød Kamma med stigende Varme, mens hun dulgt beundrende lod sine Øjne dvæle paa hans fine markerede Træk. Hun lagde sin Arm i hans og førte ham med sig hen i Haven under en skyggefuld Kastaniegruppe.

»Lad os nu faa os en rigtig fortrolig Passiar — — Aa, jeg kan slet ikke faa ind i min stakkels Hjerne, at jeg pludselig har faaet en stor Søn — jeg maa ordentlig sætte mig og puste af Glæde, inden jeg begynder at spørge. For jeg har rigtignok mange, mange Spørgsmaal at gjøre Dig, kan Du tro, Johan Ludvig.«

Heiberg lagde Hatten og Stokken fra sig paa Bænken og purrede op i sit fyldige kastaniebrune Haar.

»Jeg har baade glædet mig og været ængstelig for den Modtagelse jeg vilde faa af Dem — for jeg véd godt, det var en rigtig Drengestreg jeg begik, da jeg dengang løb fra dem uden at mæle et eneste Ord derom,« sagde Heiberg stille og ligesom angerfuld.

Kamma nikkede, mens hun tog hans Haand i sin.

»Sig mig engang, Johan Ludvig — hvorfor flygtede Du saa hovedkulds fra os i sin Tid?«

»Fordi jeg elskede min Moder — fordi jeg ligefrem ikke kunde undvære hende.«

»Jeg tænkte mig det nok,« sagde Kamma stille.

»Folk har været slemme mod Moder. Hun er bleven haardt dømt af de Fleste — — og menneskelig sét var det naturligvis en forfærdelig Uret, hun begik mod Fader ved at gifte sig med Gyllembourg, mens Fader den Stakkel sidder forvist dernede i Paris — men jeg har nu altid været blind for alle Moders Fejl. — Da jeg sad her paa Bakkehuset som tiaars Dreng og lyttede til de Voxnes Samtaler, som jo netop dengang idelig drejede sig om Skandalen — ja Fru Rahbek, De har altid talt fint og smukt om Moder, men de Andre! — aa, saa skar det mig ind i Sjælen at høre de bidende Ord, der faldt om hende — jeg kunde ikke udholde det, jeg maatte atter sé hende, kaste mig om hendes Hals og hviske hende ind i Øret, at selv om hele Verden fordømte hende, saa elskede jeg hende dog over Alt!«

»Det skar ogsaa mig i Hjertet, Johan Ludvig, at sé Dig være Vidne til disse Samtaler, som jeg desværre ikke kunde forhindre. Min egen Mening om den Sag skal hverken Du eller Nogen faa at vide, men Du ved jo, at baade Rahbek og jeg altid har været saa inderligt knyttet til Din stakkels Fader, at vi kun

kunde skænke ham al vor Sympathi og Beklagelse, da han i sin Tid blev saa haardt forurettet.«

Heiberg svarede intet, men saá mørk hen for sig.

»Naa sket er sket,« vedblev Kamma, »og det nytter vel ikke at drøfte den Sag længer, men Du kan tro, jeg faar Taarer i Øjnene, hvergang jeg læser et af Din Faders Breve. Hans Tanker kredser bestandig om dette mørke Punkt i hans Liv.«

»Ja — ja,« sukkede Heiberg.

»Jeg véd jo, Du skriver flittigt til ham, Johan Ludvig, og jeg véd ogsaa hvilken Glæde Du forvolder ham derved. Det er smukt af Dig.«

»Det er dog det ringeste, jeg kan gjøre,« svarede Heiberg med et vemodigt Udtryk. »Men saasnart det bliver mig muligt, rejser jeg ned til ham i Paris.«

»Ja — det skulde Du, min Ven,« udbrød Kamma med Varme.

Heiberg lod Blikket drømmende glide ud over Blomsterfloret.

»Jeg kender næppe Haven igjen,« sagde han stille glad, »men saadan drømte jeg allerede i mine Drengeaar, den maatte blive under Deres Trylleri, — ak ja, her er godt at være.«

»Det syntes Du jo ikke, da Du løb herfra, Johan Ludvig,« smaalo Kamma.

»Jeg er egentlig gruelig bange for Gjensynet med Professoren,« sagde Heiberg og knugede i komisk Fortvivlelse Hænderne.

»Hvorfor —?«

»Fordi jeg har en Livfuld Hug tilgode,« lo han.

Kamma saa forundret spørgende paa ham.

»Kan De ikke huske jeg kom hjem fra Skolen med daarlige Karakterer, som Rahbek lovede mig Prygl for?«

»Jo — jo vist,« kom det langsomt.

»De Prygl løb jeg fra — og vi har ikke sét hinanden siden.«

»Saa faar Du dem nok, naar han kommer hjem,« svarede Kamma hjertelig leende. »Men sig mig, Johan Ludvig, hvad har Du egentlig tænkt Dig, Du vil være?

Heiberg nølede lidt med Svaret.

»Jeg vilde i Grunden helst være — Alt!«

»Det var mildest talt meget, Johan Ludvig.«

Heiberg smilede

»Jeg har Tilbøjelighed for alt muligt mellem Himmel og Jord: Naturhistorie, Sprogkyndighed, Mathematik og Astronomi — — ja, og saa tror jeg nok, jeg har en lille poetisk Aare,« føjede han til med elskværdig Beskedenhed.

Kamma lagde sin Haand paa hans Skulder og saá ham fast ind i Øjnene.

»Ja, Johan Ludvig — Du er jo en virkelig Digter!«

Der bredte sig en let Rødme over hans høje glatte Pande.

»Hvorfra ved De det,« spurgte han hurtigt.

»Der er en saare skjøn Fugl, der hedder Ida Brun — —.«

»Saa har De altsaa læst mine Digte til hende?«

»Ja, baade Dine og mange Andres beundrende Oder, men jeg maa tilstaa, at Dine absolut bærer Prisen, de frapperede mig ved en sjælden Originalitet og Følelse. — Du er jo Digter, Johan Ludvig!« gentog Kamma med Vægt.

Heiberg svarede intet, men trak et haandskrevet Bind op fra sin Brystlomme og rakte det til Kamma med et talende Blik.

»Tycho Brahes Spaadom,« læste hun og bladede interesseret i Bogen. »Se se, Du giver Dig af med at skrive Comedier, — tænker Du paa at indsende Dit Stykke til Directionen?«

»Ja, jeg vilde netop bede Dem om at lægge et godt Ord ind for mig hos Professoren — — maaske kan Stykket afvæbne mit uhyggelige Tilgodehavende,« smilede Heiberg.

»Jeg skal nok redde Dit Skind, min Ven« — Kamma klappede ham opmuntrende paa Skulderen.

»Fru Brun vil forresten gjøre en Diplomat af mig,« henkastede Heiberg tørt.

»Diplomat! Vorherre bevare Dig for en saadan Galskab. Hvor det dog ligner Fru Friedchen! Nej, Du skal være Digter — det maa Du love mig — saadan en med rigtig Spænd i!«

»Som Oehlenschläger mener De vel?«

Kamma rynkede paa Næsen.

»Næ, ikke som «Alfa og Omega» — det største Genie paa Jorden og i Himlen med,«

lo hun, »nej han er — naar jeg skal være reel — egentlig ikke mere af mine Folk; nu har han nylig lavet noget frygteligt Sludder, der hedder Ludlams Hule — det er efter min Mening det bare Pjask!«

»Ja men han er dog alligevel et Geni,« indvendte Heiberg næsten indigneret.

»Det nægter jeg ikke, tværtimod, hans første Arbejder sætter mig den Dag i Dag i den syvende Himmel — men hvad der nu kommer fra ham er ufordøjelig Aandsføde for mig. Jeg mener ikke dermed, at jeg ikke forstaar det, men det virker paa mig som et Brækmiddel.«

Heiberg rystede paa Hovedet og følte ikke synderlig Lyst til at gaa videre i denne Samtale.

«Ja, Du synes naturligvis, jeg er et skrækkeligt Asen, naar jeg kan sige saadant noget,« vedblev Kamma, »men vent nu nogle Aar, Johan Ludvig, saa skal Du se, at ogsaa Du vil lære at skjelne mellem Guld og Flitter.«

»For mig er det altsammen Guld, hvad Oehlenschläger skriver, og hans Ros har mere end opmuntret mig,« sagde Heiberg med en vis Selvfølelse.

»Har han da læst Noget af Dig, Johan Ludvig?«

»Ja — jeg har skrevet en Marionetkomedie, der hedder Pottemager Walter —.«

»Og den har Du ikke taget med til os,« afbrød Kamma ham hurtigt.

»Hvis De har Lyst at læse den, skal jeg komme snart herud igen.«

»Ja, det kan Du da begribe, Johan Ludvig — Du maa endelig komme en af de første Dage. Rahbek vil blive henrykt.«

»Tror De,« mumlede Heiberg skeptisk.

Kamma nikkede i et Ja.

»Kommer Professoren snart hjem fra Byen,« spurgte Heiberg, idet han rejste sig og samtidig satte Hatten paa sit Hoved

»Ikke før Klokken fem — men Du bliver da hos os i Dag, Johan Ludvig,« — Kamma rejste sig ligeledes og lagde tillidsfuldt sin Haand paa hans Skulder.

»Jeg skal ud til Fru Brun i Eftermiddag, saa jeg kan altsaa ikke blive her i Dag, hvor gjerne jeg end vilde,« sagde Heiberg og greb sin Stok.

»Nu begynder jeg pludselig at blive skinsyg paa Fru Friedchen,« smilede Kamma. »Men jeg vil tro, at Du er som skabt for hendes gyldne Sale. Du har allerede noget af dette verdensmandsmæssige, som absolut maa udøve en uimodstaaelig Tiltrækning.«

Heiberg bukkede galant.

»Du gjør naturligvis voldsomt Cour til den bedaarende Ida?«

»Hvem gjør ikke det,« svarede Heiberg let rødmende.

»Hæng Du bare i, min Ven — saa skal Du se Dine Stormløb vil blive belønnede!«

»Nej, Fru Rahbek — saa meget venter jeg ikke.«

Kamma gav sig til at le, mens hun gik hen og plukkede nogle flammede højrøde Nelliker i et af Bedene.

»Det er de første Blomster, Du modtager af mig, Johan Ludvig — gid de maa være Dig et godt Varsel for Din Digterfremtid,« sagde Kamma hjerteligt og rakte Heiberg Buketten.

»Jeg vil gjemme disse Nelliker hele mit Liv, Fru Rahbek — — thi jeg ved, der er Lykke ved Deres Blomster.«

Han tog nu Afsked med Kamma efter gentagne Løfter om snart at komme til Bakkehuset og med en venlig Hilsen til Rahbek.

Saa fulgte Kamma sin unge Ven ud til Alléen, hvor de skiltes, mens hun blev staaende ved Laagen, indtil hun ikke længer kunde øjne ham.

*　*　*

Molbech læste med Rørelse Kammas hjertelige Brev, som Stine havde bragt ham oppe paa det kongelige Bibliothek. Selvfølgelig skulde han komme ud til Fru Rahbek, saasnart han havde en Eftermiddag fri. Og med den Besked vandrede Stine hjem.

Han blev siddende med Brevet i Haanden, snart læsende i det, snart stirrende hen for sig i Tanker.

Her i det store kølige Bibliotheksværelse, hvor Sommersolen stængedes ude bag lange grønne Gardiner, og hvor Stilheden kun afbrødes af Fuglekvidren ude i Gaardens Efeuespalierer, kunde han uforstyrret samle sine Tanker om den Kvinde, som havde faaet en saa mærkelig Indflydelse over ham.

Hvordan var det egentlig sket? Tilsyneladende ved et Tilfælde. Han var for et Aarstid siden bleven forestillet for Kamma Rahbek, som straks havde erklæret ham for »en af hendes Generaler« og endogsaa tilføjet, at han vilde komme til at spille en Rolle i hendes Liv. Molbech mente det samme om Kamma, som slet ikke havde noget imod at være Rollehavende, naar hun blot maatte komme til at spille en komisk Rolle, fordi det nu engang var hendes egentlige Fag og indflettet i hendes Natur og Væsen. Bare hun maatte faa Rollen saa betids tildelt, at hun ret kunde faa Tid til at indstudere den, saa skulde hun nok udføre den til hans Tilfredshed. —

Men Kamma kom mindst af Alt til at virke ved Komik i det Venskabsforhold, som udviklede sig mellem hende og Molbech.

Det blev for hende et stille Sværmeri eller ligefrem Tilbedelse, som undertiden gav sig Luft i tilslørede Erklæringer. Naar Kamma skriftlig talte til Molbech, fik hun i Reglen sagt ti Gange mere af det, hun vilde sige, end naar hun stod Aasyn til Aasyn med ham; da var der næsten altid rejst en Mur imellem dem, forekom det hende

Hvori laa dog dette, spurgte hun tit. Molbech mente, det var fordi hun havde dannet sig et altfor glimrende Ideal af ham og dette Ideal aldeles ikke lignede den virkelige Molbech.

Derfor blev Idealet og Personen Molbech tvende uforenelige Begreber, som Kamma ikke formaaede at bringe til at gaa op i en højere Enhed.

Molbech havde jo paa Forhaand betroet Kamma, at hun vilde faa at skaffe med en sær, ubehændig og pirrelig Fyr. Dette skræmmede dog ikke Kamma, som tværtimod følte sig stærkt draget mod denne sammensatte Natur.

I Virkeligheden var Molbech ikke saa sammensat, som Kamma troede. En af hans mest fremtrædende Særheder, var den Uomgængelighed han udviste i Selskab med Andre. Det var maaske snarere Lunefuldhed end Hypokondri, som gjorde ham saa pirrelig, at han næsten maatte behandles som et fordærvet Æg. Det uskyldigste Ord kunde saare ham og bringe ham ud af Ligevægt. Men saadan var nu engang hans Væsen, og han vilde ikke for nogen Pris forbedre dette — man maatte tage ham, som han var, og søge at faa det mest mulige gode ud af ham. Hvorfor skulde han føre en Maskerade-Dragt med sig i Futteral til Afbenyttelse blandt Folk — et laant Jeg, som kunde dække over den virkelige Person — nej, det vilde han ikke.

Kamma søgte undertiden at kurere paa ham, som hun udtrykte sig; hun mente dermed at helbrede ham delvis. Men det lykkedes ikke, fordi Molbech ikke vilde kureres.

Hvad hun ikke oftere turde sige ham mundtlig i saa Henseende, indflettede hun da i sit Brevstof. Heri kunde hun tale frit fra Leveren uden at møde vrantne Miner i det mindste i Øjeblikket, thi det kunde jo nok hænde, at Molbech svarede uforbeholdent tilbage paa Prent.

Trods Kammas lidt trættende Opdragelsesmethode og hendes idelige Opfordringer til fuld Fortrolighed, følte Molbech sig alligevel saa inderlig knyttet til hende, at Bakkehuset i Løbet af kort Tid var blevet hans Hjem.

Han kunde om Formiddagen sidde oppe mellem de støvede Bind paa Bibliotheket og sende længselsfulde Tanker ud mod Blomsterriget og dets Herskerinde. Og saa hændte det jo tit, at en af Kammas vægtige Epistler pludselig blev bragt ham ind ad Døren af den tykke gemytlige Stine, som i et saadant Øjeblik forekom ham at være et Sendebud fra selve Skønhedens Rige. —

Som nu denne Formiddag. Hvilken Godhed, hvilken Varme strømmede der ikke ud fra disse skrevne Linjer — det vilde være umenneskeligt at nære den ringeste Skygge af Uvilje mod Fru Rahbek efter denne kærlige Afbigt, hun gjorde. Ja, han følte sig næsten som eneste skyldbetynget, mens hun syntes ham at være haardt forurettet.

Men — — vilde alt være udjævnet, naar de atter mødtes. Mon ikke Fru Rahbek atter vilde fordre hans fulde Fortrolighed og tillige udførligt udvikle de Grunde, der havde foraarsaget hendes uvenlige Adfærd.

Det var jo et Anfald af Skinsyge, der havde bragt Uviljen op i hende. Hvad var hun skinsyg over, paa hvem var hun skinsyg?

Molbech forudsaa allerede i Tankerne, at Fremtiden vilde bringe mange slige Anfald, saafremt han mødtes med Jomfru Langberg paa

Bakkehuset, og det var jo ligefrem uundgaaeligt, i det mindste i Sommermaanederne.

Hvorfor kunde det smukke varme Venskabsforhold ikke vedblivende voxe sig frit og rankt uden smaalig Misundelse.

Fru Rahbek kunde være sikker paa ikke at blive Stedbarn i Molbechs Hjerte, selv om dette ogsaa maatte udvides for at give Plads for en ny Veninde.

Evig taknemmelig og gældbunden vilde han være hende, fordi hun — om end tilfældig — havde været Aarsag til, at han i hendes Blomsterrige havde truffet en ung Kvinde, i hvis Øjne han syntes at læse de Trylleruner, som bringer Hjertet til at skælve i anelsefuld Glæde.

Johanne Langbergs sidste Ord, da de tog Afsked med hinanden ude i Bakkehusalléen den foregaaende Aften, havde jo givet ham Vished for, hvad han turde haabe.

Skulde Lykken pludselig banke paa hans Dør — han, som allerede havde opgivet al Tro paa Lykke — den kom næsten for brat, for voldsomt. —

* * *

En af de følgende Aftener var Molbech atter paa Vej ud til Bakkehuset.

Det havde øsregnet hele den lange Dag, og Kamma maatte derfor give Afkald paa sit kære Havearbejde. Rahbek var gaaet til Byen og kunde næppe ventes hjem før sent om

Aftenen. Det var altsammen saa trist og kedeligt som tænkes kunde.

I Dagens Løb havde der været et Par »Dørenes Formørkelser« — det vil sige uvelkomne Besøg — som havde trættet Kamma en Del.

For at faa Bugt med Trætheden tyede hun saa til sine Papsysler. Dagligstuen lignede en sand Æskefabrik. Klaveret skjultes under brogede Papirark, halvfærdige Æsker og lange Papstrimler, og det store Mahonibord var aldeles oversvømmet af Klisterkrukker, Farvekopper og skarpe Knive.

Æskemageriet var ikke en af Kammas ringeste Sysler.

Hele Kjøbenhavn beundrede og attraaede disse sirligt udførte Æsker, der var anvendelige til alt muligt.

Hun havde opnaaet en saa betydelig Færdighed i dette Arbejde, at der blot udkrævedes nogle faa Timer for at forvandle et nøgternt Stykke Pap til en nydelig Æske, beklædt med Glanspapir og udstyret med smaa fine Papirsblonder omkring Kanterne eller et lille malet Fantasilandskab.

Kamma havde efterhaanden indviklet sig i en saadan Mængde letsindige Æskeløfter, at hun altid befandt sig i den frygteligste »Æskegæld« til sine Venner.

Hun havde jo en Snes andre Interesser foruden denne, og de skulde helst passes allesammen. —

Nu sad Kamma og malede en laurbær-

kranset Lyre paa en Æske, som Oehlenschläger havde maattet vente paa med englelig Taalmodighed i Gud véd hvor mange Maaneder.

I Aften skulde den gjøres færdig, havde hun besluttet.

Men midt under Travlheden kom Molbech og bankede paa hendes Dør.

Kamma blev henrykt.

»Nej, det var dog mageløst dejligt,« udbrød hun og kastede Penselen fra sig. »Her sidder jeg saa ganske mutters ene i Hytten og saa kommer De —«

»Maaske til Ulejlighed,« afbrød Molbech hende med et hjerteligt Smil.

»Ja vist, De »pilker« — men Torsken bider ikke i Aften,« lo Kamma. »Hør sæt Dem nu her midt i min »Fortrip«, som Marie Kokkepige siger — hun mener naturligvis Fabrik —,« Kamma flyttede en magelig Stol hen ved Arbejdsbordet; »De faar vel ikke ondt af Tobakken, fordi jeg maler en Lyre færdig til Adagiospilleren, det varer bare en halv Snes Minutter.«

Molbech saa uforstaaende paa hende.

»Jeg mener, De føler Dem vel ikke ilde berørt, som det hedder i den højere Salonstil, fordi jeg usle Maddik maa lade mit ene Øje dvæle paa Æskelaaget, mens kun det andet laanes Dem,« spurgte hun skælmsk.

»Bare jeg dog kunde hjælpe Dem lidt,« sagde Molbech.

»Jeg tror ikke De har den rette »Papbegejstring«, udbrød Kamma med en komisk

forvrænget Udtale af Ordet, »men De kan faa Lov til at »scharfe« en Kniv for mig, hvis De vil.«

Det vilde Molbech naturligvis gærne.

»Vær saa artig, her er en Slibesten — og her er denne forbistrede »Sechs und dreiszig«, som ikke vil lystre mig,« sagde Kamma og lagde en blinkende Kniv hen til ham.

Molbech saá paa Kniven med det underlige Navn.

»Jeg kalder den saaledes, fordi jeg engang har maattet gjøre sex og tredive Snit med den i Pappet, inden den vilde bide — ja, De smiler, men det er sandfærdig Alvor!«

»Nej, naar De siger det, saa tror jeg det selvfølgelig,« sagde Molbech med komisk Alvor og tog fat paa Slibningen, mens Kamma fortsatte med Penselen.

Det varede ikke længe, inden de Begge var færdige med deres Sysler.

»Hvad siger De til den,« spurgte Kamma stolt og holdt den nydelige fuldførte Æske hen for Molbechs Øjne.

»Ja—a,« svarede han drævende og synlig forlegen, mens han beskuede den paa enhver Led, »den er — — den er ottekantet!«

»Ho ho ho« lo Kamma i vilden Sky, »— den er ottekantet! Det er mageløst — — De kan tro jeg skal have det Ord i venlig Erindring.«

Molbech dukkede skamfuld Hovedet og følte sig ganske ulykkelig ved Tanken om at have sagt noget latterligt.

»Jeg skulde vel sagt, at De er blandt Paparbejderne, hvad den Fugl Fønix er blandt Fuglene,« bemærkede Molbech forsigtigt.

»Ja, det var fortræffelig sagt,« lo Kamma, »men Lignelsen halter desværre, for jeg er kun en Stakkels Fusker i Kunsten, — undertiden bliver jeg saa fortvivlet derover, at jeg ligesom Corregio beslutter kun at ville male Potter for Fremtiden.«

»Naa—aa, nu undervurderer De Dem i dette som i alt andet,« sagde Molbech stille.

»Nej, Molbech — jeg undervurderer mig ikke. Jeg føler desværre daglig, hvor lidet det er, jeg udretter, hvor ubetydeligt, det er, som jeg kan virke for Andre, derfor er jeg saa misfornøjet med mig selv.«

»Hvad De har virket for mig, Fru Rahbek, er ikke ubetydeligt. Jeg tør roligt sige, at i Deres Venskab har mit Liv forklaret sig — — saa tit min Tanke er hos Dem, synes jeg hver en Taage svinder for min Sjæl.«

Kamma nikkede alvorlig.

»Ja, ja — det gjør mig godt, det De dèr siger mig — men jeg synes alligevel, jeg maatte kunne blive Dem endnu mere, end jeg nu er.«

»Deres Idealer om Venskab er næsten mere højtflyvende end mine.«

»Jeg tror det næsten,« sagde Kamma langsomt.

De sad en Stund tavse og tankefulde; saa rejste Kamma sig og hentede en Frugtskaal fyldt med store grønne glasagtige Stikkelsbær.

»Vær saa god at sætte Smag paa Bærrene« — hun stak selv et i Munden — »De vilde maaske heller haft »Kissebær«, men de er »inte mo'ne endnu«, som Fru Friedchen siger paa sit smukke Dansk,« lo Kamma, idet hun søgte at efterligne Frederike Bruns Stemme.

De stillede saa Kurven imellem sig og tømte under Spøg og Latter dens Indhold.

»Kan De huske, De engang sagde, at det var ønskeligt, om De havde gjort mit Bekjendtskab paa et tidligere Stadium,« spurgte Kamma pludselig alvorlig.

Molbech saà eftertænksom hen for sig og rystede paa Hovedet.

»Jo — det kan jeg,« vedblev Kamma, »og jeg har flere Gange tænkt over den Ting. Maaske kunde det have været Dem interessantere at have kjendt mig for en Del Aar siden, fordi min Sygelighed nu har gjort mig langt flauere og langt ubehageligere, end jeg før har været —«

»Ubehageligere,« udbrød Molbech og lagde uvilkaarlig sin Haand oven paa Kammas.

»Ja —« nikkede Kamma, »De maatte jo bittert føle det forleden Aften.«

Molbech rynkede Brynene let og gjorde et Kast med Hovedet som om han ikke ønskede at komme nærmere ind paa dette Æmne.

»Jeg kunde ikke handle anderledes, min Ven — skjønt jeg vèd det var Synd — men det var mig, som om en Splittelsens Dæmon havde sneget sig imellem os lige med èt — jeg syntes der havde lejret sig noget Ondt

over vore Hoveder den Aften, som dog begyndte saa smukt.«

»Jomfru Langberg —,« spurgte Molbech forsigtigt.

Kamma smilede svagt.

»Min dyrebare Hanne —? Hvor kan De dog tænke, at hun kan bringe Ondskab — eller hvad man vil kalde sligt — over vore Hoveder, — nej, nej, det er utænkeligt.«

»Jeg mærkede intet Ondt før De lod mig føle det ved min Bortgang, Fru Rahbek.«

Han saà fast paa hende.

»Heldigvis led De vist ikke saa længe derunder,« bemærkede Kamma med et gaadefuldt Udtryk i Øjnene.

»Deri har De Uret, Fru Rahbek,« udbrød Molbech stødt.

Kamma havde imidlertid rejst sig fra Stolen, som hun med et resolut Tag flyttede over paa den anden Side ved Bordet.

»De tilsidesatte Deres gamle Veninde for en Anden, Molbech — — men jeg maa bort fra den Tanke — jeg vil bort fra den —« hun knyttede Hænderne som i Smerte, »jeg har jo ingen Ret til at fordre mere af Dem end alle Andre har — — og alligevel vilde jeg saa gjærne besidde Dem helt — ikke dele Dem med Nogen —, er det da saa skrigende egoistisk?«

»Tro mig, Fru Rahbek, selv om min Interesse skulde komme til at omfatte èn Kvinde til, saa vilde jeg dog hele mit Liv give Dem Højsædepladsen i mit Hjerte.«

»Nej, De vilde sætte mig »paa Aftægt«, min Ven — lad os blot tale jævnt — ganske simpelt paa Aftægt,« gentog Kamma med et bittert Smil.

»Jeg vil ønske det maa falde i min Lod at give Dem Beviser paa det Modsatte.«

Kamma stod og knækkede et Stykke Pap, hvis Stumper hun med smaa nervøse Fingerbevægelser lod falde paa Gulvet. Det saà ud som om hun vilde tale og saa efter en kort Kamp med sig selv pludselig opgav det.

Molbech indsaà hvorledes de lidt efter lidt atter vilde glide ud i samme Misstemning som forleden Aften. Der maatte sættes Bom derfor.

Saa afbrød han resolut Tavsheden og sagde muntert:

»I mine ensomme Timer sidder jeg ofte og bygger Luftkasteller. Det har været en af mine aller tidligste Tilbøjeligheder at ønske mig indkvarteret i en gammel forfalden Slotsruin, som bare skulde have et stærkt og velbevaret Hjørnetaarn, hvori der kunde indrettes nydelige Værelser med Udsigt over Land og Sø og Skov. — Jeg har altid sværmet for Hjørnetaarne, skal De vide,« smilede Molbech.

Kamma saà spørgende paa ham.

»Og jeg ønsker netop tit, at vi — De og jeg — boede hver i saadan et Hjørnetaarn, hvorfra vi kunde sidde og sè over til hinanden — og tænk Dem hvor langt lettere det vilde være for mig at komme over til Dem — bare igjennem en forfalden Borgegaard og

opad en snæver Vindeltrappe — end nu, hvor jeg maa traske i alskens Uføre herud og være afhængig af alle disse utaalelige Snorre- og Vindebroer og Porte, som lukkes ved Smaabørns Sengetid.«

»Ja,« udbrød Kamma livfuldt, »det vilde være dejligt!«

»Saa havde jeg tænkt mig, at Rahbek skulde have to rummelige Værelser med Bogreoler — men med det lille aber dabei, at han kun maatte have Lov til at flytte om paa Bøgerne to Gange om Aaret, og at Kanariefuglene ikke maatte flyve løse omkring i Stuen.«

Kamma brast i Latter.

»Nej, de Betingelser fik de sandfærdig aldrig Egernet til at gaa ind paa.«

»Hør saa videre,« vedblev Rahbek med en malende Gestus, »saa skulde en yndig Have slynge sig som en Blomsterkrans om Borgens røde Mure, og ganske tæt ved skulde der ligge en »Greveborg«, hvor Deres Grevebarn residerede —.«

»Saa tror jeg nok,« afbrød Kamma ham godmodigt, »at De altfor hyppig gik uden om et vist Hjørnetaarn for Greveborgens Skyld — men forresten havde jeg intet imod Arrangementet. Saa vilde jeg altid kunde have min søde Hanne i Nærheden, mens jeg nu maa nøjes med hende de faa Sommermaaneder.«

»Og saa skulde der naturligvis tæt ved hele Herligheden findes en Kirke, hvor Mynster prædikede, og et Theater, hvor Rahbek kunde

dirigere Comedier. Jeg selv vilde gjærne have Kongens Bibliothek i Nærheden.«

»Jeg synes vi bør lade Kirken blive udenfor Spøgen. Man skal ikke tale letsindigt om det, som ingen Letsindighed taaler,« sagde Kamma alvorlig.

»Jeg mente ikke noget Ondt dermed, forsikrer jeg Dem —«

Molbech greb hendes Haand og trykkede den let.

»Det ved jeg nok min Ven — men Kirken er nu engang det eneste Gebet, som er fredhelligt for mig. Alt andet mellem Himmel og Jord tør jeg gjøre Halløi med,« sagde Kamma, mens hun ryddede Bordets ene Halvdel og bredte en skinnende hvid Dug derover.

Molbech rømmede sig og skottede hen til hende.

»Hvornaar kan Professoren ventes hjem?«

»Næppe før henad Titiden,« svarede Kamma, som nu omhyggelig blandede sine fine Thesorter i en chinesisk Skaal.

»Er det allerede Thevandstid?« Molbech saà paa sit Uhr.

»Hvis De kalder min The for Thevand, saa kan De tro jeg skal spøge hos Dem efter min Død,« lo Kamma.

»Jeg skal aldrig sige det mere,« sagde Molbech med komisk Alvor.

Taffeluhret slog ni.

Klokken var i Virkeligheden ikke saa mange, men Rahbek plejede gærne, naar han ubemærket kunde sè sit Snit dertil, at stille Viserne be-

tydeligt frem i Tiden for at faa Hast paa Kedsomheden. Han syntes at han paa den Maade rykkede Spisetiderne nærmere, og disse betragtede han som en kær Adspredelse.

Marie Kokkepige bragte nu den dampende Themaskine ind, og Kamma begyndte da at brygge sin berømte Drik i et Par gamle danske Porcellainskopper.

»Jeg føler mig som et nyt og bedre Menneske, naar jeg drikker Deres The,« sagde Molbech, som med synligt Velbehag tømte sin Kop i èt Drag.

»De nyder virkelig ikke Theen paa rette Maade, naar de saadan slubbrer den i Dem,« — Kamma skænkede atter en ny Kop for ham — »drik nu denne med Anstand.«

Mens de sad ved Thebordet kom Marie Kokkepige ind og gav Kamma en lille Billet.

»Det er fra mit Grevebarn,« sagde Kamma glad og aabnede Brevet. »Hun beder mig lave en Æske, som hun vil male et Billede paa. En Slotsruin har hun tænkt sig —,« Kamma saà spørgende paa Molbech, »se, se, dèr kan man da ikke tage fejl af Adressen!«

»Hvad mener De,« spurgte Molbech forstilt uforstaaende.

»Det skal naturligvis være en Gave til Dem,« smilede Kamma tvungent, »men hvorfra i Alverden kjender hun dog Deres Ruin-Passioner?«

»Aa — jeg tror, jeg fantaserede derom forleden Aften, da jeg var sammen med hende her,« sagde Molbech let henkastende.

»Ude i Allèen — ikke sandt?«

Molbech følte Kammas Blik som en gjennemborende Pil.

Hans Svar bestod blot i et Nik, uden at han turde møde hendes Øjne.

Kamma rejste sig og lagde sin Arm om hans Skuldre.

»Molbech — Molbech, kunde jeg bare kigge ind i Dem — — jeg er saa angst for at vi skal glide fra hinanden. Jeg synes, at det Venskabsbaand, som knytter vore Hjerter, er saa fast, at det enten maa vare evigt eller ogsaa pludseligt maa rives over med èt Ryk. Det maa ikke gradvis løsnes, lidt i Dag og lidt i Morgen og saa fremdeles. Jeg kan ikke taale Lunkenhed og jeg har pludselig faaet den skrækkelige Anelse, at jeg ikke mere helt og holdent er Deres Sjæls Veninde, som De har kaldt mig.«

Molbech vilde tale, men Kamma lagde blidt sin Haand over hans Mund.

»Jeg er saa angst for, at De vil benytte mig som et Middel — som et »passende« Skjærmbrædt for Deres Sammenkomster med Hanne Langberg.«

»I dette Øjeblik er det ikke min Veninde, som taler,« sagde Molbech vemodigt.

Kamma gik nervøs frem og tilbage over Gulvet med Armene korslagte over Brystet.

»Det er ondt og uelskværdigt af mig — jeg vèd det godt — men holdt jeg ikke saa grænseløst af Dem, som jeg gjør, vilde jeg vel heller ikke tage mig alting saa nær.«

»Jeg synes dette er saa barnagtigt,« indvendte Molbech i en bebrejdende Tone.

»Jeg fordrer for meget — jeg fordrer det uopnaaelige,« mumlede Kamma bevæget, mens hun syntes at overhøre Molbechs bebrejdende Ord.

»Hvorfor vil De plage Dem med unyttige Sorger,« sukkede Molbech; »Livet er tungt nok endda — — lad os glemme det, mens vi er sammen her.«

»Man glemmer ikke Livet — det er bare noget, man indbilder sig,« svarede Kamma bittert.

Molbech stirrede tavs ind i Voxlysets klare, rolige Flamme, mens Kamma havde stillet sig i en let foroverbøjet Stilling med Hovedet lænet mod Vinduesstolpen.

Der hørtes en undertrykt svag Hulken fra hendes Bryst. —

Saa rejste Molbech sig fra Stolen, gik hen til hende og lagde Armen om hendes Liv.

»Hvorfor skal den Harmoni, som saa skjønt har knyttet vore Sjæle — nu pludselig forstyrres af disse ulykkelige Misforstaaelser,« spurgte han blidt.

Kamma fæstede sit taarefyldte Blik paa ham.

»Jeg har aldrig i noget Forhold været hyklerisk — derfor maa De finde Dem i, at jeg taler aabent og ærligt om de Indskydelser, mit Hjerte giver mig, Molbech.«

»Men De saarer mig jo dermed, Fru Rahbek.«

»Selv om jeg brugte haarde Ord før, var de dog ikke haardt mente,« svarede Kamma roligt, »alligevel — jeg véd ikke — i den sidste Tid er det som om Deres Venskab volder mig mere Smerte end Lyst, men« — hun klyngede sig krampagtigt til ham — »lad mig trods Alt beholde dette Venskab — hører De — lad mig beholde det!«

»Intet i Verden skal ændre mit Forhold til Dem — intet skal udslette de Følelser mit Hjerte rummer for Dem,« sagde Molbech med overbevisende Klang i Stemmen, »thi intet Venskab har givet mig mere end Deres, og jeg tror heller ikke, Noget kan give mig mere.«

Kamma frigjorde sig lempeligt fra hans Arm og svarede:

»Men Venskab fordrer Tillid og Fortrolighed — hvorfor skjuler De da Noget, som De jo dog aner, jeg har gjennemskuet?«

»Der har sneget sig en Følelse ind i mit Bryst — en Følelse, jeg aldrig før har kjendt,« sagde Molbech stille, »den gyder Uro og Længsel i min Sjæl. Jeg forstaar endnu ikke denne Følelse — den er for ny, næsten bedøvende. Begriber De da ikke, at jeg endnu ikke kan tale til Dem herom. Det Hele forekommer mig blot som en Drøm — en gylden Drøm, — men maaske vil jeg efter den vaagne op til et nyt Liv.«

Ethvert af Molbechs Ord var et Stik i Kammas Hjerte. Hvad nyttede al videre Udfritten, al hendes Opfordring til Fortrolighed? Hun følte hvorledes en stærkere Magt havde

draget ham bort fra hende — det nyttede intet at sætte sig op mod denne.

»Molbech —,« hun greb fat i hans Frakkeopslag og stirrede ham forskende ind i Øjnene, »De er forelsket!«

Han tav, men mødte rolig hendes Blik.

»Svar mig, min Ven,« bad Kamma indtrængende.

»Jeg drømmer jo kun — — endnu,« føjede han stille til.

Kamma lod sine Hænder glide slapt ned. Saa gik hun nogle Skridt fra ham og satte sig henne i Sophaen med Hovedet tilbagelænet mod dens haarde Mahogniramme.

»Gyldne Drømme —,« mumlede hun og gentog endnu engang Ordene med tonløs Stemme.

De sad længe tavse, hver især optagne af egne Tanker.

Endelig rejste Molbeeh sig, saa' et Øjeblik afventende hen paa Kamma, som ikke syntes at ænse hans Tilstedeværelse, og gik saa langsomt hen til hende.

»Nu gaar jeg, Fru Rahbek.«

Kamma løftede Hovedet.

»Ja — ja —,« stønnede hun træt, »her er ogsaa saa trist.« —

Molbech tog hendes Haand i sin og stirrede vemodig paa hende.

»Vi skal ikke skilles iaften i Bitterhed — jeg venter et godt og kjærligt Ord af Dem. — Giv mig det med paa Vejen!« bad han mildt.

Hun syntes at kæmpe med sig selv og nølede med at svare. — »Hvis jeg har krænket

og bedrøvet Dem — og det har jeg jo — saa skal De vide, at jeg angrer det af mit inderste Hjerte og ikke forhærder mig i Noget, som er ondt. Tilgiv mig alt Ondt, og haab og vent alt Godt af mig . . . Mere kan jeg ikke sige nu, min Ven.«

»Tak — —,« hviskede Molbech bevæget, »saa tør jeg altsaa endnu med fuld Fortrøstning bygge paa et Venskab, som er og altid vil være mit Livs ledende Stjerne.«

»Saa vist som De er mig evig kjær, saavist tilhører mine reneste, bedste Følelser Dem. — Den, som engang har vundet mit Hjerte, mister det aldrig!«

Hun bøjede Molbechs Hoved tæt ind til sit og berørte flygtigt sine Læber mod hans Pande.

»Forsoningskysset skal fjerne denne Aftens mørke Skyer,« hviskede hun.

»Ja, ja, maatte disse Skyer aldrig mere mørkne vort Venskabs rene, klare Himmel,« udbrød Molbech med et lyst Udtryk i Blikket, mens han gjorde sig fri for Kammas Arm og rakte hende begge Hænder til Afsked.

»Godnat, min Ven — — kom til mig, saasnart De kan —.«

Molbech gik, mens Kamma blev staaende ubevægelig hensunken i Tanker . . .

Saa hævede hun med ét Hovedet og lyttede.

Det var Nattergalen, der sang ude i Haven.

Hun gik hen og aabnede Vinduet.

Regnen var ophørt, nu stod Fuldmaanen højt paa den skyfri Himmel og sendte sit klare, rolige Lys ned over Jorden.

Der bølgede en sød og mild Strøm af Blomsterduft ind i Stuen.

Nede i Alléen øjnede hun Molbechs Skikkelse; han standsede et Øjeblik udfor det Langbergske Lyststed og sendte et Blik mod dets oplyste Vinduer. Saa fortsatte han sin Vandring. —

Kamma udstødte et dybt Suk og stirrede vemodig ud paa den glitrende Maanestribe i Stranden derborte.

Nu lød der igen en blid melodisk Fløjten — men denne Gang ganske tæt ved — det maatte da være midt i Roserne! Og denne Fløjten besvaredes ovre fra Kastanietræerne med en dirrende smeltende Trille, som steg og steg i Jubel, indtil begge Sangernes Toner paa éngang syntes at smelte sammen i frydefuld Lovsang. —

Kamma lyttede til med tilbageholdt Aandedræt — —, derude i Naturen, hvor Alt er Harmoni, hvor ingen Mislyd høres, dér findes den Lykke, som ikke formaar at finde Vej til Menneskehjertet . . . det var stundom bedre ikke at være født, syntes hun, end at lade dette stakkels, ømhedtørstende Hjerte forbløde. —

Sommeren svandt.

Og med den falmede Kammas ideelle Drøm om Lykke.

Sjældnere og sjældnere blev Molbechs Besøg — han naaede næsten aldrig længere end til Ny Bakkehus, som det Langbergske Lyststed kaldtes. Og skete det, at han undertiden derfra gik over til Kamma, endte Besøget som oftest med bittre Bebrejdelser og Klager.

Kamma sørgede af hele sin Sjæl derover.

Var det da ikke bedre, spurgte hun sig, om dette Baand blev sprængt mellem hende og Molbech. Dette Forhold forbitrede jo hendes Liv mere, end det forsødede det. Men hvergang Beslutningen halvvejs blev tagen, strandede den ligesaa hurtigt. Hun havde hverken Kraft eller Mod dertil.

Og saa denne fortvivlende Tanke om Forgængelighed — den, at Menneskets helligste Følelser er underkastede Forandring og Undergang — martrede hende ved Dag og Nat.

Menneskene sværger hinanden Huldskab og Troskab, evig Hengivenhed og evigt Venskab — Ord, Ord og intet andet end tomme Ord. Skønne, bristende Bobler, som bare efterlader ætsende Pletter. —

En stormende, regnfuld Aften hen i Oktober, sad Kamma som sædvanlig alene i sin Dagligstue beskæftiget ved Skrivepulten.

Hærskarer af visne Blade fløj smældende mod Ruderne, og Vinden peb uafladelig gennem Sprækker og Aabninger i de utætte Mure.

Nu og da slikkede Flammen hvislende ud fra Ovndøren, mens en utaalelig, kvælende Røg opfyldte Stuen.

Kamma havde bedt Rahbek om at lade Skorstenen udbedre, men han mente ikke at turde tillade sig en saadan Udgift. — Saa resignerede hun og lod Ovnen ose saa galt den vilde.

Men det var jo rigtignok temmelig »grønlandske« Udsigter for den tilstundende Vinter.

Foran hende paa Bordet laa et Brev fra Molbech, hvori hun hvert Øjeblik lod Blikket glide hen over, mens hun skrev.

Mellemstunder holdt hun inde med Skriveriet, stak Gaasepennen bag Øret og stirrede tankefuld ind i Voxlysenes uroligt flakkende Flammer.

Molbechs Brev havde kastet en mild Solstraale i hendes Sjæl — — det var saa længe siden, han havde skrevet saa smukt og forsonligt til hende.

Hun vilde til Gengæld skrive ret varmt og inderligt til ham, men som sædvanlig maatte mangt et Ark tilintetgøres, førend hun selv følte sig tilfreds med Brevets Ordlyd.

I en Uendelighed læste og læste hun dette hans Brev, indtil hun kunde det næsten udenad — saa lænede hun Hovedet tilbage mod Lænestolens høje Ryg, lukkede Øjnene og lagde Brevet ligesom kærtegnende over sit Ansigt . . .

»Min evig kjære Veninde!

At jeg er bleven slettere i Deres Øjne, uden at jeg er mig nogen Forandring bevidst, der kunde gjøre mig væsentlig anderledes, end jeg var i den Tid, da jeg var lykkelig nok til at behage Dem — er en af de sørgeligste Erfaringer, jeg i mit Liv har gjort. At forklare mig Grunden til denne Omskiftning er mig umuligt; thi ogsaa tilforn har jeg ved enkelte Lejligheder været uheldig nok til at gjøre Dem imod og fortjene Mishag — men De har da tilgivet mig, og Deres Hjerte har efter Tilgivelsen ikke vendt sig fra mig.

Hvor nagende og hvor bittert føler jeg, at det nu er anderledes! De dømmer og fordømmer mig nu ikke efter mit hele Væsen, men efter enkelte Svagheder, enkelte Forseelser. De vender Deres Hjerte fra mig, selv da, naar mit er varmest og mest aabent — De siger mig selv, at De er anderledes tilmode ved at tænke paa mig eller tale med mig, end De tilforn har været; men, saavist Gud lever! det er ikke saaledes med mig. Aldrig har jeg endnu tænkt paa Dem, uden at Glæden har fundet Vej til mit Hjerte; aldrig har jeg sét Dem, uden at jeg har følt mig lyksalig ved Synet. — De synes nu at fordre af mig, at jeg skal være anderledes, end Gud og Naturen dannede mig — dette bliver en evig Umulighed. Men Intet skal jeg mere vaage over, end at bevare den

Kjærligheds levende Spire i mit Hjerte, som Livet desværre uafladelig har stræbt at kvæle, men som det dog endnu aldrig ganske har kunnet udrydde. Selv miskjendt af Dem, skal jeg aldrig ophøre at elske den Haand, der har det i sin Magt at slaa de dybeste og smerteligste Saar i mit Hjerte; og denne Følelse vil De aldrig kunne udrive af min Sjæl, selv ved den grusomste Haardhed. De vil i Øjeblikket kunne krænke, maaske endog forbittre mig — men aldrig kan Solen gaa ned over min Fortrydelse.

Jeg véd, at De nu miskjender mig — jeg véd ogsaa, at en ond Dæmon er virksom for at kaste Tvedragtens fortærende Ild i vort Venskabs lykkelige uskyldige Flor — men Gud vil holde sin mægtige Haand over det, som er kommen fra ham og fra det Godes Kilde, og kun det, der ikke fortjener at leve blandt ædlere Mennesker, vil han lade finde sin Undergang.

Dette er min faste Tro — i denne og i den Tro, at De, hvor De nu miskjender mig, engang vil sé mig og mit Forhold til Dem og mine Forseelser mod Dem i et klarere Lys — beder jeg Gud og Dem at styrke mig!

Jeg beder ogsaa Gud, at jeg aldrig maa sé Dem anderledes, end jeg nu sér Dem — thi vel tør jeg tro, at der er faa, der sér Dem i et renere eller mere kjærligt Lys!

Jeg vil ikke tænke mig Dem fortørnet eller bitter; men jeg sér Dem, som Fredens

og Godhedens milde Aand, forsonet række mig den evige Himmelblomst, der aldrig kan visne i Deres Hjerte.«

Kamma tog Molbechs Brev bort fra sit Ansigt og greb atter Pennen.

Kunde hun blot fuldt og fast tro paa disse følelsefulde Ord — disse søde Venskabsforsikringer, som han idelig førte paa Læberne — og paa Papiret! Men hun vidste hverken ud eller ind, hun forstod intet. Haab og Tvivl kæmpede uophørlig i hendes Sjæl.

Der var jo én sørgelig Kendsgerning, som ikke kunde bortryddes, den at Molbech havde delt sig. Hun turde ikke i Fremtiden gøre Regning paa hans Fortrolighed som tilforn — det nyttede jo ikke, at han hundrede Gange forsikrede hende om det modsatte — thi den Kvinde, som han daglig mere og mere af hele sin Sjæl droges imod, vilde tilsidst fordre ham helt for sig.

Det bedste vilde vel være at bryde Staven over dette halve Forhold. Men det var saa svært, saa svært. Og Minderne og Længslerne vilde alligevel altid banke paa hendes Dør, vilde aldrig lade hende i Fred.

Men maatte hun fremtidig helt give Afkald paa Molbech, vilde hun dog uvilkaarligt altid i Tankerne dvæle ved den Periode, hvori hun havde betydet Noget for ham, og det vilde blive hende en Art Glæde og Trøst midt i al Tomheden.

Nogle Strofer af Ingemann randt hende pludselig i Hu:

> Ak, Hjertet higed stedse dog tilbage
> imod det Tryllefjeld, som knuste det;

— hun syntes, de var næsten altfor sørgeligt anvendelige paa hende. —

Saa tog hun sig sammen, mens hun søgte a stænge alle de svidende Tanker ude, og satte endelig Pennen til Papiret . . .

»Var jeg blot lidt mere skikket til at skrive, men jeg føler mig saa umaadelig slet, hvilket jeg især maa tilskrive en slem Forkjølelse, jeg hentede mig igaar ude i Haven, hvor jeg uagtet den slemme, kolde Vind, tilbragte megen Tid med Arbejde og Gravning. De maa derfor tage tiltakke, som det kan blive, og undskylde ifald jeg kommer til at sige Dem ganske andre Ting, end jeg egentlig vilde sige Dem.

Tak, fordi De sér mig række Dem den evige Himmelblomst — o gid jeg kunde det! — gid jeg kunde række Dem den saa frodigt spirende, som jeg ofte har følt den i mit Hjerte. Ikke for at give Dem Noget, som De selv savner, — thi jeg véd, at den heller ikke er uddød hos Dem — men for at bringe Dem det Bedste, jeg ejer, vilde jeg række Dem denne Gave af min bedste eneste Rigdom. Den fortryller ikke ved nogen Skjønhed, som Øjet kan sé; men den fylder Hjertet med salig navnløs Glæde, ud-

vider det og smykker det til et Tempel for Gud. Men dersom vi ville, at den aldrig skal kunne visne i vort Hjerte, da maa vi fremfor Alt kunne fornægte os selv; thi ingen Opofrelse er saa stor, at jo det Hjerte maa være beredt dertil, hvori den skal kunne trives. Men naar vi uafladelig vogte og pleje den, naar vi dagligen nedbede Guds milde og kjærlige Aands Velsignelse over den, saa kan Tiden ikke formindske dens Skjønhed eller svække dens Kraft; og naar vi engang staa ved Tidens Grænse, hvor vi skulle nedlægge al jordisk Kjærlighed, saa have vi den store Trøst, at vi dog bringe det med os ind i Evigheden, der er langt ypperligere end Alt, hvad vi have modtaget af Jorden og nu maa give den tilbage.

Hvor har nu ikke mit Hjerte udvidet sig, mens det har sysselsat sig med disse hellige Betragtninger! O, men at skulle anstille saadanne Betragtninger og at føle Hjertet udvidet derved, er kun lidet imod dette: villig og glad at bringe ethvert Offer, som dette kræver. Hertil styrke mig Gud med hans hellige Aand, og Erindringen om Ham, der bragte det største Offer, Jorden har sét, lære mig at anse ethvert Offer, Gud kræver af mig, for ringe!

Og De — jeg tør maaske endnu sige min Ven — til hvem jeg vender et forsonligt Hjerte i denne tavse Aftentime, De maa ogsaa styrke og opmuntre mig til Udøvelsen af de Pligter, hvis Hellighed jeg saa tidlig har er-

kjendt. Og som De fordrer Overbærelse af mig, saa maa De ogsaa vise Overbærelse imod mig, ogsaa lade Meget *i* og uden om mig tale til mit Forsvar.

Men nu Godnat, forunderlige Menneske, som jeg aldrig vil kunne vende mit Hjerte fra, maatte have uendelig kjær, selv om den Tanke blev rodfæstet i mig, at De umulig kan have mig kjær, saaledes som jeg er og som De kjender mig.«

— — —

Kamma læste flere Gange sit Brev igennem og forseglede det derpaa med Lak.

Saa rejste hun sig fra Bordet og gik kulderystende frem og tilbage over Stuegulvet.

Ilden var imidlertid gaaet ud i Kakkelovnen, men Stuen laa stadig indhyllet i Røg.

Hun følte sig saa elendig tilpas, at hun egentlig havde mest Lyst til at gaa i Seng, men hun nænnede det ikke for Rahbeks Skyld. Han vilde blot blive forstemt, naar han kom hjem og ikke fandt hende oppe.

Men denne Røg var uudholdelig, den sved og skar i Øjnene, saa at Taarerne løb ned ad hendes Kinder. —

Det var som om der lød Trin inde i Rahbeks Arbejdsværelse — — Kamma blev staaende og lyttede — — men hvorledes kunde det forresten tænkes muligt, Døren var jo aflaaset og Ingen kunde komme derind, uden først at passere hendes Dagligstue.

Nu blev der atter stille derinde. Det var formodentlig Blæsten, som havde foraarsaget

Lyden, tænkte hun. Espalierrosernes tørre afbladede Ranker klaskede jo hele Tiden mod Ruderne.

Hun skottede hen til Taffeluhret; Klokken var næsten elleve. Saa maatte Rahbek vel være paa Hjemvejen fra Theatret.

Hvilken Forestilling gav man iaften, siden den trak saa længe ud, — hun vilde gaa ind i Rahbeks Arbejdsværelse og sé i hans Almanak. Deri plejede han jo at opskrive Ugens Forestillinger.

Saa tog hun et af Lysene fra Bordet og aabnede Døren.

Tæt indenfor Dørtærskelen standsede hun, ligesom tvunget tilbage af en usynlig Haand.

Der sad en sammenbøjet, grublende Skikkelse ved Skrivebordet med Ryggen vendt mod hende.

Hun løftede uvilkaarligt Lyset i Vejret og stammede ængsteligt:

»Rahbek — er det Dig!«

Intet Svar — — ingen Lyd.

»Rahbek . . .,« hviskede Kamma betaget.

Der hørtes stadig ingen Lyd.

Hun holdt gysende Haanden for Øjnene og turde næppe røre en Fod. Da hun atter frygtsomt lod Blikket glide derhen, stod Stolen tom. Hun var ganske ene i Værelset —.

I en underlig betaget Stemning ilede hun ind i Dagligstuen og kastede sig paa Sophaen med Hovedet presset dybt ned i en Pude.

Nu maatte Rahbek være paa Hjemvejen, følte hun, for det var jo ham, hun havde sét derinde — — han var gaaet forud for sig selv.

Blot hun engang turde tale rigtig ud med ham om dette Dobbeltgængeri, men Rahbek taalte ikke, at Nogen berørte denne Sag, han havde jo selv en svag Fornemmelse af, hvorledes det var fat med ham.

Han havde engang betroet hende, at han, selv langt borte fra Bakkehuset, undertiden kunde føle sig hensat til sine egne Værelser, ja at han i ét og samme Nu virkelig befandt sig paa tvende forskellige Steder. Kamma maatte blot ikke komme i Alteration derover, heller ikke fortælle ham noget herom, hvis hun skulde bemærke denne hans Dobbelttilstand.

Hun havde adskillige Gange sét Rahbek lyslevende for sig, mens hun vidste, han samtidig opholdt sig inde i Kjøbenhavn. Det faldt hende dog aldrig ind at skrige i Angst eller om Hjælp, men naar disse mystiske Tilfælde indtraf, følte hun sig alligevel rystet og betaget. —

En halv Times Tid efter lød der atter Støj i Huset, men denne Gang var det virkelig Rahbek, som kom hjem, drivvaad og forkommen af Regn og Blæst.

Kamma sprang op fra Sophaen og ilede ud i Forstuen til ham.

Rahbek hilste hende med et forpustet Godaften og kyssede hende ømt paa Kinden.

Mens han løsnede Lygten, som var fastgjort paa hans Bryst og derpaa ved Kammas Hjælp frigjorde sig for det vaade Overtøj og Vandstøvlerne, spurgte han hende, om der var

hændet noget særligt paa Bakkehuset under hans Fravær; et Spørgsmaal, han altid rettede til Kamma, naar han kom hjem fra Byen.

»Aa nej — — ikke andet end det, at min Kakkelovn har oset saa nederdrægtigt,« svarede hun lidt anstrængt oprømt.

»Det er bare en Børnesygdom, den har, kan Du tro,« smaalo Rahbek, »naar den først har vænnet sig til Brændselet, holder Osen nok op!«

»Man kan jo ogsaa kalde det Alderdomssvaghed,« bemærkede Kamma skalkagtigt. —

Da Rahbek var kommen ind i Dagligstuen, maatte han sande, at der ikke var absolut behageligt.

Men denne Kendsgerning foranledigede ham ikke til at give Løfte om Kakkelovnens Udbedring. Naar Osen ikke ligefrem tvang ham til at forlade Stuen, saa syntes han heller ikke det kunde genere Kamma synderligt. —

»Skal Egernet have Aftensmad?«

»Nej Tak, jeg har spist lidt paa et Traktørsted — — men en Snaps til at varme mig paa, maa Du nok give mig.«

Kamma hentede Kluklærken og skænkede Brændevin op i et Glas.

»Skaal Kammamia — — ah — det véd man dog, hvad er!«

»Det véd man —,« sukkede Kamma let.

»Jeg skal forresten hilse Dig paa det hjerteligste fra Oehlenschläger, som jeg traf paa Comedien.«

»Naa, Tak,« lød det lidt træt fra Kamma.

»Han bad mig sige, at Du kunde da ligesaa gjærne engang imellem ulejlige Dig ind og sé et af hans Stykker, som Du kan age til Byen om Søndagen for at høre Mynster. Han mente begge Dele kom lige ud paa ét for Vorherre —. Aa ja saamænd! der kan maaske være nogen Sandhed deri.«

Kamma lo stille.

»Sagde han det? — Jeg skal ikke lade ham dø i Synden!« —

»Har Du ingen Besøgende haft i Dag?« spurgte Rahbek gabende og lod Fingrene glide ned i Vestelommen efter Kanariefrø.

»Nej, slet ingen — ikke engang en almindelig Firremirrevisit, hvis Du véd, hvad det er?« —

»Nej?«

»Det er det samme som »Dørenes Formørkelser«, forklarede Kamma.

Rahbek var naturligvis lige klog endda. —

»Jeg har ellers haft Brev fra Molbech,« henkastede Kamma, mens hun hængte Rahbeks vaade Klæder over Stoleryggene tæt ved Kakkelovnen.

»Naa — — ja, han er blevet en sjælden Fugl herude.«

Kamma undertrykte et Suk.

»Hvad gaar der egentlig af ham,« spurgte Rahbek videre efter et Øjebliks Tavshed, — »er han begyndt at dyrke andre Guddomme?«

»Det gamle Bakkehus maa vige for det nye Bakkehus — det er det Hele.«

»Oho,« udbrød Rahbek i den Tro, at han

pludselig fik en overraskende Idé, »Du skal sé, han gaar paa Frierfødder — det er Hanne, der er kommen i Betragtning!«

»Egernet har en fast forbavsende Gjætteævne,« sagde Kamma ironisk smilende.

»Ja, dér kan Du bare sé,« vedblev Rahbek naivt, »det har Du slet ikke tænkt paa.«

»Slet ikke — —, men nu skal Egernet i Seng, Lysene er ved at brænde ned i Piberne, og det er Søndag imorgen —.«

»Skal Du til Højmesse i Vor Frue?«

»Ja, jeg vilde rigtignok gjærne høre Onkel Job og derfor maa jeg af Dynerne allerede Klokken syv imorgen tidlig.«

»Saa haaber jeg, Du bringer Gjæster med Dig hjem, Kammamia.«

Hun saa' lidt paa ham, klappede ham ømt paa Kinden og sagde med et Suk:

»Mit stakkels Egern trænger til »Spændglæde« — ja, Du kunde sandfærdig ogsaa fortjene den!«

»Hvor Du er, min Elskede,« udbrød han varmt og lagde Armen om hendes Liv, »finder jeg altid min største Glæde« —

De tog nu de langtanede nedbrændende Lys og gik ind i Sovekammeret.

Mens Kamma sad foran Toiletspejlet og løsnede sit sorte glansfulde Haar, stod Rahbek tæt bag hendes Stol og fulgte kærtegnende med Øjnene hendes yndefulde Haandbevægelser.

Pludselig bøjede han sig over hende og udbrød helt slaaet:

»Kamma — jeg har opdaget et Sølvstænk mellem de sorte Lokker!«

»Aa — der er vistnok mange, Du! — véd Du, hvad det betyder?«

»Naa —?«

»At vi bliver gamle — baade Egernet og jeg,« svarede hun vemodig. »De Gamle i Hytten, vil man snart kalde os.«

»Philemon og Baucis,« nikkede Rahbek alvorlig. »Ja, maatte Vorherre forunde os at dø samtidig, som hine To trofaste, saa vilde jeg aldrig ængste mig for Døden — men jeg gruer ved Tanken om at skulle overleve Dig, min Kamma.«

»Var det ikke Philemon og Baucis, som Zevs forvandlede til en Eg og en Lind?»

»Jo saadan beretter Mythen.«

»Der er noget smukt i den Tanke, synes jeg, at forvandle dem til Træer — disse evigt spirende, evigt selvfornyende Væsener,« sagde Kamma stille.

»Aa ja saamænd!« sukkede Rahbek paa sin sædvanlige drævende melankolske Maade.

Saa slukkede de Lysene og gik til Ro.

Faa Øjeblikke efter snorkede Rahbek saa voldsomt, at Kamma syntes Sengen rystede derved. Hun selv laa i flere Timer og kæmpede med Søvnen, idelig forstyrret af Hoste og Smerter i Brystet. —

— — —

Søndag Morgen ganske tidligt stod hun op, mens Rahbek endnu sov sødelig.

I Haab om at sé Molbech i Kirken, tog

hun sit Brev med, for om muligt at give ham det i Haanden dér. —

Gennem opblødte lerede Veje i sivende iskold Taage rullede Kamma i sin gamle Karosse ind til Byen.

Hun naaede som altid i sidste Øjeblik Kirken.

Salmesangen var begyndt, og Orgelets Brus lød dæmpet ud i Vestibulen.

Det var hende umuligt at bane sig Vej gennem Tilhørersværmen hen til Justitsraad Langbergs Stolestade, hvor der altid var reserveret hende Plads. Hun blev derfor staaende tæt under Prædikestolen med Ryggen støttet mod en Murpille.

Pastor Mynsters begejstrende, tændende Prædiken, hans skønne malmfulde Messen og Orgelets højtidsfulde Toner, stemte Kammas Sind til Glæde og Fred.

I en lys forsonlig Stemning vilde hun efter Andagtens Ophør bane sig Vej hen til Langbergs for at hilse paa Hanne, som hun ikke havde set i lange Tider.

Men uvilkaarlig blev hun staaende, da hun pludselig opdagede Molbech sammen med den Langbergske Familie i Stolen. —

Mens Sværmen forlod Kirken, gik hun ud til Hovedindgangen og ventede dér.

Saa kom Molbech og Hanne, lidt forud for Forældrene.

Han bemærkede Kamma, men trak hurtig Øjnene til sig igen, uden at gøre Hanne opmærksom derpaa.

Kamma nærmede sig et Par Skridt hen imod dem.

Pludselig opdagede Hanne hende. I samme Nu stod hun med begge Arme om Halsen paa Kamma og yttrede sin oprigtige Glæde over Gensynet.

Men Molbeck holdt sig paa Frastand, halvt ubehageligt berørt, halvt ærgerlig.

Kamma sendte ham et flygtigt Strejfblik, uvis om, hvorvidt hun skulde give ham Brevet eller tilintetgøre det ved sin Hjemkomst.

»Hvorfor kommer Molbech ikke hen til mig?« hviskede Kamma bedrøvet.

»Han er vist saa grebet af Prædikenen, at han ikke føler sig oplagt til at tale,» sagde Hanne troskyldigt. »Vi traf forresten Molbech paa Vejen herhen til Kirke og tilbød ham Plads i vor Stol. Saadan gaar det til, at Du sér os idag i skjøn Forèning,« beroligede Hanne hende. »Men« — hun saa' sig omkring i Sværmen — »mine Forældre er pludselig forsvundne — Du bliver ikke vred over, at jeg gaar.«

»Aa hør« — Kamma holdt hende et Øjeblik tilbage — »gjør mig den Tjeneste, at give Molbech dette —,« hun rakte hende Brevet. »Jeg synes dog han skal have dette — — det bliver maaske de sidste Ord, han faar fra mig.«

Hanne stak Brevet ind i sin store Skindmuffe, kyssede Kamma gentagne Gange og forsvandt saa i Mængden sammen med Molbech,

mens Kamma steg op i den gamle Karosse, som holdt udenfor Kirken.

Hun trak de falmede grønne Gardiner tæt sammen for Ruderne, svøbte sig omhyggeligt i Fodpose og Tæpper og lænede sig tilbage mod den polstrede Vognryg. —

Al den Fred, som den kirkelige Andagt havde givet hende i Sindet, var som blæst bort efter det sidste triste Indtryk.

Hun ransagede sit Hjerte og spurgte sig, om hun dog ikke trods Molbechs underlige Adfærd burde nærmet sig ham i Venlighed.

Bestandig klang Pauli Ord, som Mynster havde bygget sin Prædiken over, for hendes Øren — »det Gode, som jeg vil, det gjør jeg ikke; men det Onde, som jeg ikke vil, det gjør jeg.«

Men Molbech kunde dog sé af hendes Brev, at hun kun nærede ubegrænset Godhed for ham — — dog hvad nyttede alle Betragtninger og al denne fortærende Selvprøvelse.

Selv om hun følte sig forladt af Mennesker, vilde Gud ikke forlade hende, vidste hun. Thi hvorledes skulde Gud kunne forlade den, der saa tidligt offrede ham sit Liv. Hun, som saa tidligt havde maattet føle, hvor lidet Verden var istand til at tilfredsstille de hede Længsler, der fyldte Sjælen, havde i Tide vendt sit Hjerte med Ydmyghed mod Ham. Hendes let bevægelige Sind havde derved vundet større Modstandsevne mod alt det, der lokker og drager i Verden.

Men desuagtet havde hun dog aldrig søgt at dræbe en eneste Følelse, hun fandt værd at bevare i Hjertet. Hun vidste, at hun ikke var gaaet sin Gang gennem Livet i sløv og dorsk Ligegyldighed, men hun havde ærligt stræbt efter at forene alle Kræfter — at være baade den bevægelige Bølge og den faste Klippe.

Det sidste, følte hun, var ikke lykkedes hende — det maatte vel Molbech sande, thi han havde jo ofte sét Bølgens Bevægelighed, men desværre ikke dens Fasthed —.

* *

*

Der kom mørke uheldsvangre Dage for Bakkehuset.

Rahbeks finansielle Stilling var saa fortvivlet som tænkes kunde. En skønne Dag saa' han sig nødsaget til at underrette Kamma i skaansomme Ord om, hvorledes det var fat.

»Hvad skal jeg gribe til,« spurgte han træt, »i tre Maaneder har jeg kun tjent tre og tredive Rigsdaler — er det da underligt, at mit onde Humeur slapper og sløver mig i en Grad, saa jeg om kort Tid maaske føler mig ganske uskikket til alt Arbejde?«

Kammas Hjerte knugede sig sammen i Smerte ved disse Ord.

»Mit stakkels, stakkels Egern — — hvorfor siger Du mig dette i den ellevte Time?«

»Jeg vilde jo ikke bedrøve Dig, før jeg mærkede, at jeg ikke kunde komme videre,« svarede han dystert.

Kamma stirrede hen for sig i Tanker.

»Om jeg tog nogle studerende Elever i Huset — det kunde maaske bringe Indtægterne noget i Vejret,« sagde hun langsomt overvejende.

»Aa, hvad nytter sligt! — En Elev koster meget mere, end han bringer — desuden vilde Du jo paa den Vis blive en Slave i Dit eget Hus, Kamma!«

»Det vilde jeg slet ikke tænke paa,« udbrød Kamma ivrigt.

»Dette Forslag huer mig alligevel ikke — vi maatte vist heller spare yderligere i Husholdningen, hvad muligt er,« sukkede han.

Kamma saa' spørgende paa ham.

»Jeg mener,« vedblev han, at jeg kunde indskrænke mit daglige Forbrug —, sér Du, der er for det første Eftermiddagskaffen samt den varme Mad og Vinen om Aftenen, naar der nu og da kommer Nogen til os, det kunde man dog slaa en Streg over — — min Morgenkaffe kan jeg desværre ikke undvære —«

»Nej stop, mit elskelige Egern,« afbrød Kamma ham rørt, »Du undværer sandfærdig tilstrækkeligt i Forvejen, skulde Du nu fuldstændig sulte? Aldrig i Evighed knapper vi af i den Post.«

»Saa kan jeg da lade være at fyre i min Kakkelovn,« sagde han bittert.

»Og saa kunde Du blive syg og faa Udgifter til Lægemidler — jo vist, det var en fed Økonomi.«

»Ja, hvor skal jeg da angribe Ondet for at blive Virkningen kvit,« udbrød Rahbek og knugede Hænderne. »Alt, hvad man gjør for mig, vil intet hjælpe, jeg har taget Forskud paa min Directeurgage for et helt Aar, ligesaa med mine Indtægter ved Universitetet, og i Bakkehuset kan jeg ikke optage flere Laan — — nu ser Du, hvor skrækkeligt jeg i Virkeligheden befinder mig.«

»Ja, ja,« stønnede Kamma, mens hun søgte at dæmpe sin nagende Uro; »men mine sølle Grise-Penge, som jeg før har stillet til Din Raadighed, kan de da ikke hjælpe Dig i Øjeblikket, saaledes at Du ikke behøver at frygte for Dagen imorgen?«

»Hvad nytter det, at jeg kan klare mig den første December, naar jeg atter staar blank den anden. Det er jo det samme som at skjære Ligtornene paa en Mand, inden han føres til Galgen. — Nej, Kamma, Dine Skillinger rører vi ikke.«

»Skal jeg da skrive til vor kjære Ven, Collin, — han har altid haft et varmtfølende Hjerte for vor Vé og Vel?« — Rahbek rynkede Brynene og svarede nølende:

»Collin —? Ja, han har rigtignok i det sidste Aarstid hjulpet mig mere, end Du aner — bare det ikke er at trække for store Vexler paa hans Godhed.«

»Aa — hvorfor véd jeg intet om alt dette — det er Synd imod mig,« udbrød Kamma smerteligt.

Rahbeks Blik flakkede uroligt om i Kammas

Stue. Tanken om at sælge Bakkehuset spøgede stadig i hans Hjerne; naar alt kom til alt, var dette vel den eneste Udvej, han vidste. Men sige dette rentud, vovede han alligevel ikke. —

»Stod der bare en Rectorplads ledig ved Herlufsholm«, ytrede han forsigtigt, »jeg skulde ikke betænke mig længe paa at tage den.«

Det gav et Sæt i Kamma.

»Du tænker dog vel ikke paa at forlade Bakkehuset,« spurgte hun ængstelig prøvende, mens hun søgte at fange hans undvigende Blik.

»Det vilde maaske være det lykkeligste, vi kunde gjøre, Kammamia.«

Kamma svarede ikke, men stod blot og kæmpede med Graaden, som arbejdede sig op fra hendes Bryst. Med et underligt forstenet Udtryk vendte hun sig mod Dagligstuens Hjørnevindue og stirrede ud over den nøgne blomsterløse Have, som hun i saa mange Aar havde viet sine bedste Kræfter med stedse stigende Kærlighed.

»Rahbek,« sagde hun stille og med bristende Stemme, »skil Dig aldrig af med Bakkehuset — næst efter at miste Dig, vilde dette være det forfærdeligste Slag, der kunde ramme mig. Vi hører jo sammen med Stedet — vi kan ikke løsrives fra det. - Aa, Du maa aldrig tænke paa at sælge det eller flytte herfra — mit Hjerte skriger i mig ved Tanken derom —, lad mig dø her, om jeg saa skal slide og slæbe mig ihjel for at skaffe Udkommet,« tryglede hun lidenskabeligt.

Rahbek drog hende ind mod sit Bryst og klappede hende beroligende paa Skulderen.

»Saa, saa, min egen Kamma, jeg elsker selv Bakkehuset altfor højt til at jeg skulde længes efter at skille mig af med det, men undertiden falder det mig ind, om Bakkehuset ikke netop er Grunden til al vor Misère. Det koster os for meget, Tiderne er slette, og Indtægterne forslaa ikke. Forfaldent er Huset i Bund og Grund, jeg kan ikke engang vedligeholde det — — er det da saa underligt, at jeg har tænkt paa at blive Bakkehuset kvit?«

»Gjør det aldrig, min Ven,« udbrød Kamma krampagtigt, »Du dræber mig derved!«

Rahbek sukkede og rystede melankolsk paa Hovedet. —

»Kan mit elskelige Egern da slet ikke hjælpes ud af al denne Elendighed«, spurgte Kamma efter en kort Tavshed.

»Det er saa store Summer, det drejer sig om,« svarede Rahbek træt.

»Betro mig hvormeget — Rahbek,« bad Kamma indtrængende.

»Ja, lad mig se —,« lød det langtrukkent fra Rahbek, »det er vel saa meget som fem og tyve Hundrede Rigsdaler —.«

Kamma fo'r sammen i Angst.

»Fem og tyve Hundrede . . . . . jeg begriber ikke . . . .,« mumlede hun febrilsk.

»Aa jo, det er ikke saa vanskeligt at fatte,« faldt Rahbek ind, — »der er baade Plukgjæld og Regninger og meget Andet, og saa denne

bandsatte Jødegjæld — det er sandfærdig den, som trykker mig haardest.«

»Jødegjæld,« gentog Kamma stille bekymret, »hvad har Du da at skaffe med Jøderne, min Ven?«

»Jeg er i Kløerne paa et Par Kjæltringer, som snyder mig paa den gemeneste Maade,« klagede Rahbek. »De Aagerrenter, jeg maa betale til disse Væsener, bringer mig snart til Tiggerstaven« — han holdt et Øjeblik inde med Talen, trak Vejret dybt og udbrød derpaa ligesom lettet for en tung Byrde: »ja, nu véd min stakkels Kammamia Alt — døm mig ikke for haardt.«

Kamma slyngede sine Arme om hans Hals og udbrød: »Aldrig har vi staaet hinanden saa nær som i dette tunge Øjeblik, Rahbek, — Du kan tro, jeg skal forsage Alt, hvad tænkeligt er; jeg skal bruge saa lidet, jeg mægter, til min egen Person, og jeg skal aldrig kny eller klage, hvor haardt vi end faar det. Alt vil jeg bære, alt vil jeg lide — — vi er jo nu To om Byrderne!«

Rahbek fremstammede bevæget sin fattige Tak.

De stod en Stund støttet til hinanden, bekymrede og bøjede, — Begge opfyldte af samme skræmmende Tanke om Fremtiden.

— — —

Det blev alligevel Rahbek og ikke Kamma, som maatte paakalde Justitsraad Jonas Collins utrættelige Hjælpsomhed. —

Kort Tid efter modtog Rahbek til sin

store Glæde en Anvisning paa fem og tyve Hundrede Rigsdaler, som ej blot hjalp ham ud over hans fortvivlede Stilling, men ogsaa bidrog til at forjage de Mismods Skyer, som daglig havde lejret sig tættere og tættere over hans Hoved og helt syntes at have dræbt al Virkelyst og Kraft i ham.

Men spares maatte der paa Bakkehuset, hvis Balancen skulde vedligeholdes. —

Kamma havde store Planer oppe med Hensyn til Havens Dyrkning. Før havde den jo bare været til Lyst, fremtidig skulde den kunne omsætte sine Produkter i klingende Mønt.

Det var særlig Køkkenhaven, hun mente, der maatte omdyrkes. Og efter mange Konferancer med Slotsgartneren paa Frederiksberg besluttede hun at dyrke udsøgte Kartoffelarter, Urter og Buskfrugt efter langt større Maalestok end tilforn.

Syslende med disse Planer og styrket ved Synet af Rahbeks tilbagevendende Arbejdslyst og gode Humør, svandt Aarets mørkeste Maaneder stille og fredeligt for Kamma.

Molbech havde intet ladet høre fra sig efter hint Møde i Kirken. Og Kamma vilde ikke yderligere skrive til ham, fordi hun syntes det var hans Pligt at give hende en Forklaring over hans besynderlige gaadefulde Opførsel.

Ad forskellige Veje og rent tilfældigt erfarede Kamma, at Molbech og Hanne Langberg var blevne trolovede. Men Ingen vidste alligevel fuld Besked derom: man sagde det i Byen.

At de var forelskede i hinanden, betragtede Kamma som hævet over enhver Tvivl, men aabenbar Forlovelse —! Nej, det var utænkeligt. Saa havde hun først blandt Alle faaet Underretning herom — baade fra Molbech og Hanne.

Saadan vilde de vist ikke handle imod hende —.

* * *

Det gamle Aar svandt med uopfyldte Ønsker og bittre svidende Minder for Kamma. —

Nytaarsdag silde om Eftermiddagen lød der muntert Klokkespil fra en Kane, som syntes at nærme sig fjærnt ude paa Landevejen.

Kamma havde flyttet sin Lænestol hen ved Hjørnevinduet i Dagligstuen, hvorfra hun i stille Drømmerier lod Blikket dvæle ude i den tavse slumrende Natur.

Nytaarsnyet stod højt paa den dybblaa frostklare Himmel, hvis talløse Stjærneskarer flimrede og funklede i uforanderlig Glans.

Der laa et tindrende hvidt Snedække over Markerne og Strandens tilfrosne Flade, hvor kun en smal aaben Rende midti antydede den rindende Strøm.

Og Havens Træer med deres fine Fletværk af Grene stod pudrede med Rimkrystaller, lysende som hvide Kæmpekoraller fra fjerne Eventyrlande.

Kanebjælderne hørtes nu nede i Alléen.

Kamma bøjede sig hen mod Ruden og

aandede paa dens dristigt tegnede Is-Arabesker.

Der sad en Mand i Kanen, skimtede hun.

I det samme kom Rahbek ilsomt ind med flagrende Slaabrok og Pennen paatværs mellem Læberne.

»Her kommer Nytaarsfremmede, Kamma,« udbrød han glad.

»Ja — jeg hører det,« sagde hun lidt ligegyldig, mens hun tændte Lysene paa Bordet.

»Jeg gjør mig blot lidt net, min Ven, — vil Du sørge for Underholdningen saa længe,« bad Rahbek og forsvandt saa atter ind i sit Arbejdsværelse.

Kamma nikkede stiltiende.

Det bankede . . . . . to forsigtige Slag paa Forstuedøren.

»Kom —.«

Saa aabnedes Døren, og Molbech stod paa Tærskelen.

»Ja, mon jeg ogsaa tør komme, Fru Rahbek,« spurgte han stilfærdigt.

Kamma bøjede overrasket Hovedet i Hilsen og gik ham imøde.

»Hvis det er den gamle kjære Molbech, som kommer til mig, er det mig en Glæde,« yttrede Kamma venligt men uden Smil, — den nye Molbech forstaar jeg ikke!«

»Modtag mig som jeg er,« Fru Rahbek — som Deres skrøbelige, men ærlig sindede Ven. — Jeg er beredt til at modtage enhver bitter Bebrejdelse.«

»Jeg er ophørt med Bebrejdelser, Molbech,« svarede hun køligt, »hvortil fører sligt?«

Molbechs Øjne tindrede i dugget Glans.

»Jeg fordrer ingen Skaansel, Fru Rahbek,« sagde han med let grødet Klang i Stemmen, — »hvor jeg har fejlet, vil jeg lide Straf — skjønt ingen Straf vil tynge mig haardere end den, De kan tildele mig.«

»Hvormed skulde jeg egentlig straffe Dem,« spurgte Kamma halv bortvendt, mens et bittert Smil krusede hendes Læber.

»Med Kulde og Ligegyldighed.«

Kamma vendte sig nu helt imod ham og saa fast og roligt paa ham.

»Kulde og Ligegyldighed,« spurgte hun lidt forundret — »jeg forstaar Dem ikke . . .»

»Jo, Fru Rahbek, det vilde ikke undre mig, om De forandrede Deres Sindelag mod mig, efter den usømmelige Opførsel, jeg har vist Dem.«

»Hvis jeg forandrede mig, vilde jeg jo blot forøge de svigefulde Menneskers Antal her i Verden — og der er da nok endda,« svarede hun med en vis bitter Understregen af Ordene. »Udadtil kan mit Væsen maaske ændres, men mit Hjertes Følelser bliver bestandig de samme.«

»Saa tør jeg maaske tro, at Deres Hjerte endnu ikke har udelukket den Ven, som De selv engang har hævet saa uendelig højt,« spurgte Molbech varmt.

»Ja, Molbech, — i den Tro skal De vedblive at leve,« — hun greb hans Haand og

førte ham med sig hen til Sofaen, hvori hun satte sig, mens han blev staaende ved hendes Side i en let foroverbøjet Stilling, hvilende paa Sophaens Arm.

»Men sørgeligt er det,« vedblev Kamma, »at jeg saa helt maa mistvivle om, at vi nogensinde kan lære at omgaas hinanden saadan, som vore Hjerter fordrer det — — jeg tror heller ikke vort Venskab kan blive saa rent og roligt, som jeg véd, Venskab kan være. — Hvis jeg ikke fordrede mere af Venskab end de Fleste fordrer, saa kunde jeg jo let blive tilfredsstillet, men den Maalestok, jeg anlægger, er ganske anderledes end alle Andres.«

Kamma afbrødes et Øjeblik af et stærkt Hosteanfald, som bragte hende til at presse Hænderne mod det smertende Bryst.

»Ja, jeg er elendig og syg,« klagede hun udmattet. — »her fik De da endelig Lejlighed til at overbevise Dem derom. De har saa tit bebrejdet mig, at jeg klagede uden Aarsag.«

»Jeg har ingen Ret mere til Bebrejdelser.«

»Jo, Molbech, — Retten er gjensidig,« nikkede Kamma med et bedrøvet Smil, »men som jeg før sagde, jeg har besluttet at ophøre med Bebrejdelser mod Dem. — Jeg vil tvinge mig til at bære ethvert jordisk Savn med Taalmod — ogsaa det, at jeg vel næppe mere skal kunne glæde mig ved at have Del i Deres Hjerte — alt vil jeg bære uden Kny — — der bliver dog den fattige Trøst tilbage, at det er Verden, der skiller os . . . . . . ikke vore egne Hjerter, der ønsker Adskillelsen.«

— Men trods Alt, vil De hele Livet igjennem i mine Øjne gjælde for et sjældent og ædelt Menneske,«

Molbech kyssede taknemlig og rørt hendes Haand.

»Inderlig Tak, Fru Rahbek —. Men kan det være muligt, at det ædle Baand imellem os er sønderrevet — at De, trods Deres Agtelse for mig, alligevel i Fremtiden vil møde mig uden Varme, uden Deltagelse, saa underlig fremmed og fjern . . . . aa, jeg véd ikke —,« han førte stærkt bevæget begge Hænderne op for sit Ansigt og stønnede som i Smerte, — »men saadan skal det vel være — saadan maa det vel gaa . . . . . De vil fjerne Dem fra mig, det føler jeg. Heller det, maaske, end et tvungent Forhold — det passer saa lidt for os begge. — Naar det indre Baand er bristet mellem Venner, saa kan gjærne ogsaa det tomme udvortes Baand briste. For det Baand, det forener ikke — det lænker bare og trykker og tynger! Men jeg beder Dem: forund mig den Trøst, at De engang imellem, naar De kan glemme alle mine Svagheder og Forseelser, vil tænke ret venligt og varmt paa mig.«

»Molbech — Molbech,« udbrød Kamma lidenskabeligt, »tror De, jeg kan nøjes med at tænke paa Dem engang imellem — nej, nej, saa kjender De mig kun daarligt!«

»Ja, deri har De maaske Ret, Fru Rahbek — jeg er begyndt at tro, at jeg kun kjender Dem daarligt — der er noget hos Dem, jeg

ikke fatter — — noget jeg heller ikke tør udfritte Dem om,« — Molbech tilføjede de sidste Ord i en dæmpet, lidt usikker Tone.

Kamma nikkede langsomt og saà grublende hen for sig.

»Det er sandt — der ligger stærke Følelser bundne i mig; Følelser, jeg ikke tør aabenbare — mindst for Dem — og knap nok for mig selv,« hviskede hun. — Jeg har et varmt Temperament — meget varmere og stærkere, end De vist aner. I min tidlige Ungdom kunde det spille mig slemme Puds, men jeg tvang mig til at overvinde enhver Fristelse. Man skulde tro, at Sejren over egne Skrøbeligheder nu maatte være let — men, hvor vanskelig er den dog ikke! Jeg føler mig desværre saa langt fra det høje Maal, jeg har sat mig, og jeg kjæmper daglig mod Synd og Daarlighed i mit Hjerte, men jeg begræder ikke den tabte Uskyld, der svandt med Ungdommen, for jeg véd, at den Uskyldighed, man drømmer om at finde dér, hvor Glansen endnu tindrer i Øjet og hvor Roserne blomstrer paa Kinderne, ikke er den Himmelblomst, der aldrig maa visne.«

»Jeg vil gjemme de Ord i mit Hjerte til sene Tider,« sagde Molbech bevæget. »Gud give, at De ikke vil fjerne Dem fra mig — det er dog ikke tilfældigt, at De har faaet Magt til at virke saa dybt og kraftigt paa min Følelse, for hvad der er sandt og godt!«

»Alt afhænger jo af Dem, Molbech, — skjænker De mig Deres Fortrolighed og Hen-

givenhed som tilforn, skal De ikke komme til at klage over min Fjernhed.« —

Kamma rejste sig fra Sophaen og ringede paa Marie Kokkepige, som kort efter viste sig i Forstuedøren og modtog Ordre til at dække Aftensbordet. —

»Jeg glemte vist at ønske Dem et godt og lykkeligt Nytaar, Fru Rahbek,« sagde Molbech og trykkede hendes Haand.

»Det samme ønsker jeg Dem,« svarede Kamma hjerteligt. »Det var et sørgeligt Aar, der svandt — — gid det Nye maa bringe mig lidt Glæde, jeg trænger saa svært dertil. Al min Munterhed er borte, jeg er ligesom bleven menneskesky — ikke menneskefjendsk. Jeg synes, at jeg selv hos de bedre Mennesker sér mere Tomhed og forfængeligt Væsen end nogensinde, — det er det, der foraarsager saa megen Bitterhed i mine Domme.«

»Deres Fordringer er saa uendelig store — baade overfor Dem selv og Andre — deraf kommer vel Utilfredsheden; tror De ikke selv det, Fru Rahbek?«

Kamma nølede med Svaret og rystede eftertænksom paa Hovedet.

»Jeg véd ikke, om det er den egentlige Grund.« —

Aftensbordet var imidlertid dækket.

Kamma tændte nogle flere Lys, satte et Par Vaser med brogede Vinterasters og Hyacinter paa Bordet og hentede fra sit Chatol en Krystaalskaal fyldt med duftende rødmossede Æbler.

Saa gik hun hen og bankede paa Rahbeks Dør.

»Jeg venter mig noget ganske overordentligt af mit kjære Egerns Toilette,« raabte hun utaalmodig foran den lukkede Dør.

Rahbek svarede derinde fra, at han strax skulde indfinde sig.

»Tænk Dem, — Rahbek pynter sig!« smilede Kamma, »maatte det være et godt Varsel for det nye Aar.«

»Professoren venter naturligvis høje Fremmede,« henkastede Molbech.

»Nej, sandfærdig gjør han ej — vi har ventet Forrædderen Carl Heger, det er min kjære Broder, jeg kalder saaledes, — men naar han lover bestemt at komme, saa kan man altid være sikker paa, at han bliver borte,« lo Kamma stille.

»Jeg skal tage ham under »venlig« Behandling, naar jeg ser ham,« lovede Molbech spøgende. —

»Glædeligt Nytaar,« udbrød Rahbek, som overrasket ved Synet af Molbech, et Øjeblik blev staaende paa Dørtærskelen.

Molbech gik hen til Rahbek og gengældte venligt hans Hilsen med et fast Haandtryk.

»Kom nu rigtig frem paa Brædderne, mit kjære Egern,« — Kamma førte Rahbek med sig hen ved Lysene og saa skælmsk beundrende paa ham. »Du er jo ligefrem lapset iaften!«

Hun vidste godt, det var det værste, der kunde siges til Rahbek, men hun var pludselig

efter lang Tids Forløb kommet i sit elskværdige Drillehjørne.

»Lapset,« gentog Rahbek pibende, — »Herrejemini, naar man en sjælden Gang faar Lyst til at pudse Facaden op, saa skal man strax »være Herholdt,« sagde han godmodigt med et lunt Glimt i Øjnene.

»Stakkels forfulgte Egern,« lo Kamma. — »Men vi skal tilbords — Gaasen bliver kold!«

Saa tog Kamma Plads ved Bordenden, mens Molbech og Rahbek satte sig over for hinanden.

»Skulde vi ikke drikke det nye Aar ind i et Glas god gammel Rhinskvin,« spurgte Rahbek, mens han afventende saà paa Kamma.

»Det er netop det, de tomme Glas venter paa,« smilede hun.

Rahbek rejste sig og forlod Værelset for at hente Vinen. —

»Kan De huske Nytaarsdag ifjor — Molbech,« spurgte Kamma halvhøjt, mens Rahbek var borte.

Molbech nikkede tankefuld.

»Det var gode Timer, vi havde sammen dengang — desværre vil de aldrig gjentages,« sukkede hun, »Alt er saa forandret.« —

Rahbek kom nu atter ind med en langhalset dugget Flaske, hvis Prop han omhyggelig befriede for den gule Lak og hældte derpaa Vinen op i Glassene.

»Skaal,« udbrød Rahbek og stødte sit Glas mod Kammas.

»Tak for Alt, hvad Du delte med mig af

Godt og Ondt i det svundne Aar — min velsignede Kamma! — — Skaal, Molbech, og et rosenfarvet Nytaar!

Glassene tømtes, mens Kamma sendte Molbech et venligt vemodigt Blik. —

»Hør engang, Molbech,« udbrød Rahbek spisende, »man siger, faar jeg Skam, i Byen, at De er bleven trolovet?»

»Saa véd man mere, end jeg selv véd,« svarede Molbech lidt nervøs og uden at sé op.

Rahbek gav sig til at lé, mens Kammas Udtryk forblev fuldstændig roligt, næsten koldt.

»Det vilde dog ikke være saa forunderligt, om De virkelig gik paa Frierfødder, synes jeg,« vedblev Rahbek udfrittende.

»Der er jo rigtignok et langt Spring fra at gaa paa Frierfødder, til at blive virkelig trolovet,« svarede Molbech en Smule irriteret over, at Samtalen begyndte at berøre dette Æmne mere end ønskeligt var.

»Jeg har nu alligevel paa Fornemmelsen, at der ligger Noget i Luften i saa Henseende —,« yttrede Rahbek godmodigt, »men vi skal min Tro være de Første til at raabe Hurra, naar De presenterer os Pigen — ikke sandt, Kamma?«

»Nu synes jeg, Egernet skulde høre op med den Snak,« bemærkede Kamma med let sammentrukne Bryn, mens hun febrilsk gav sig til at opdynge uforholdsmæssige Masser af Steg paa Rahbeks Tallerken.

Rahbek stirrede som himmelfalden derpaa.

»Man kan da tydeligt se,« henvendte han

lunt til Molbech, »at hun vil stoppe Munden paa mig!«

Et lille tvungent Smil krusede Molbechs Læber. —

Efter nogle Øjeblikkes Tavshed udbrød Kamma i en helt fortrydelig Tone:

»Nu har jeg aldrig kjendt Mage! Jeg har virkelig glemt at tænde vort Juletræ,« — hun rejste sig og hentede et lille Grantræ henne fra et Hjørne af Stuen, — »Julen er sandfærdig ikke forbi endnu,« sagde hun, mens hun tændte Voxlysene paa dets Grene, »idetmindste ikke efter »Adagiospilleren«s Mening, han siger jo, her er evig Jul paa Bakkehuset.«

»Ja, det er mærkværdigt,« faldt Rahbek hende i Talen, »hvilken tillokkende Idyl Menneskene efterhaanden har udmalet sig af vort fattige Bakkehus.«

»Her er ogsaa godt at være — mellem gode velsignede Mennesker,« sagde Molbech varmt.

»Hvis De virkelig synes det, Molbech, — saa lader De ikke tre—fire Maaneder gaa hen paany, inden De atter finder Vej ud til os,« lød det alvorligt fra Rahbek.

»Ja Molbech« — Kamma løftede sit Glas og sendte ham et stille bedrøvet Blik — »selv om Bakkehuset ikke er det samme for Dem, som det har været — saa kom alligevel — for Rahbeks Skyld!«

Molbech løftede ligeledes sit Glas, saa hende aabent og ærligt i Øjnene og tømte det derpaa stiltiende. —

Da de havde rejst sig fra Bordet, dvælede Molbech endnu en god Stund hos Rahbek og Kamma.

Timerne svandt under Mændenes Samtale, mens Kamma sad ved sin Rok og spandt — for at holde Fødderne varme, som hun sagde. Hun lyttede interesseret til, men blandede sig kun en sjælden Gang i Samtalen.

Molbech maatte i sit stille Sind erkende, at Kammas gamle smittende Lune var bortvejret.

Det smertede ham, at sé hende sidde dér saa underlig knuget og hjertebedrøvet — han vidste jo, at han var Aarsagen dertil. Hvor havde han dog følt sig fri og rolig og glad i Kammas Selskab tilforn! Ingen havde, som hun, delt hans inderste Væsen, hans Hjertes ejendommeligste Følelser, hans Maade at tænke og være til paa. Og saa havde han jo først og fremmest været sig selv i sit Forhold til hende.

Det var han ikke mere, følte han. Glæden, han havde fundet i Kammas sjældne Venskab var bleven forvandlet til Frygt. En stedse stigende Frygt for tavse eller højlydte Bebrejdelser og Klager. Det var disse, der skræmmede ham og gjorde ham utryg overfor hende; nu maatte han jo styre uden om alle disse Klipper og Skær og endda undgik han ikke at løbe paa Grund. —

Trods alt, hvad der var sket, og hvad der vilde ske, kunde han ikke taale at tænke paa et Brud — thi Kammas Væsen var altfor

dybt indflettet i hans hele Tilværelse, saa dybt, at en Adskillelse vilde betyde ligefrem Tomhed for ham. —

Da Molbech yttrede, det var paa Tide at tænke paa Hjemturen, gik Rahbek ned i Gaarden og bad Karlen spænde for.

Molbech blev et Øjeblik staaende med Kammas Haand i sin, mens han lidt forlegen lod Øjnene dvæle paa dens fine nervøse Fingre, som paa en næsten krampagtig energisk Maade greb om hans.

»Har De intet opmuntrende Ord, intet venligt oplivende Blik at give mig med, Fru Rahbek,« bad han mildt, — »husk paa det staar i Deres Magt ligesaa meget at nedtrykke min Sjæl som at løfte den.«

Kammas Blik flakkede raadvildt om i Stuen. Der var noget af en syg eller saaret Falks Udtryk i dette underlige dybe, glansfulde Blik.

»Lad os modige prøve paa at finde os i, hvad der maaske ikke kan være anderledes, Molbech,« sagde hun stille bevæget, — »og lad os alligevel tro, at alle Baand ikke er bristede. — Der er jo dog ét skjønt Baand, der forener os Alle, selv om vi ogsaa er vidt forskjellige, og det er den Gud, som engang vil samle vore stræbende og kjæmpende Sjæle. — Lad os tilgive og atter tilgive, mens vi er samlede her . . . . . . andet kan jeg ikke sige Dem nu, Molbech.«

Hun pressede Haanden mod sin Pande og betydede ham venligt at forlade hende.

Et stille Godnat trængte frem over Molbechs Læber.

Saa gik han langsomt bort.

— — — —

Kamma stod oppe ved Vinduet og fulgte med vemodigt Blik den lille Enspænderkane, som under munter Bjælderaslen gled bort over de lysende Snemarker.

Oppe over Haven tindrede en mægtig Stjerne i rødlig gylden Glans —

Kamma hilste den som en gammel Ven. Hun havde engang kaldt den sin Lykkestjerne i Ungdomstidens lyse og løfterige Dage. Nu syntes den helt at have svigtet hende — — hun vilde aldrig mere bede om Lykke, hverken for sig selv eller Andre — langt hellere vilde hun bede om et højmodigt Sind, som lærer Menneskene at kunne undvære Lykken.

En Aften henimod Vinterens Slutning agede Kamma i sin fineste Pynt ind til Byen. Det var vel mere Pligt end Lyst, der havde nødet hende til at modtage en Indbydelse til musikalsk Soirè i det Brunske Hjem, hvor hun kun en sjælden Gang havde aflagt et Besøg, men aldrig deltaget i den store Selskabelighed, som udfoldedes dér. — Imidlertid havde Fru Brun utrættelig bestormet Kamma med Indbydelser, som hun idelig afslog under Paaskud

af alle mulige Forhindringer — og nu var endelig hendes Opfindsomhed næsten udtømt i saa Henseende. —

Vogn efter Vogn rullede op foran den rige Kjøbmand, Conferentsraad Bruns Palais i Norgesgade.

En Skare af Gadens Ungdom stod med blaafrosne Næsetippe og med Tænderne klaprende af Kulde og kiggede nysgerrigt ind i den store Port, hvor livrèklædte Domestiquer vimsede frem og tilbage, mens de aabnede Vogndørene og slog Trinene ned.

Kamma følte sig ganske beklemt, da hun befriet for sit Overtøj gik op gennem den blomstersmykkede Vestibule.

Hun stansede et Øjeblik foran et mægtigt Spejl og kastede et mønstrende Blik paa sit Toilette. Der stod et Par meget pyntede Damer tæt ved hende — hun syntes, de stirrede baade forbavset og medlidende paa hende. Var det hendes tarvelige Pynt, som forledte dem til at stikke Hovederne sammen og hviske. — Hun glattede lidt paa sin sorte Silkekjole, slyngede et hvidt Langshawl med forgyldte Agern i Spidserne om Skuldrene, og gik saa med bankende Hjerte hen til Fløjdøren, som en Tjener aabnede for hende.

Hun blev staaende et Øjeblik indenfor Tærskelen næsten blændet af det rige Lysvæld, som strømmede ud fra Salens gyldne Kroner og de høje græske blomsteromvundne Kandelabre rundt om.

En uoverskuelig Mængde Damer og Herrer

stod lige ret op og ned, konverserende i større og mindre Grupper.

Ingen syntes at bemærke Kamma, som følte sig helt ulykkelig i dette summende Mylder.

Hvor var Husets Vært og Værtinde? Kamma spejdede forgæves rundt i den nærmeste Kreds, men hun fandt hverken Conferentsraaden eller hans Frue.

En Tjener balancerede forbi med en Thebakke. Han var den første som forbarmede sig over hende og bød hende en Kop tynd Thevand.

Med næsten taknemlige Følelser tog hun Koppen og banede sig Vej hen til en Krog, hvor hun resigneret satte sig paa en rød silkebetrukken Kanapè.

Herfra kunde hun uforstyrret kigge paa Selskabet.

Dette var meget blandet — hist stod et Par Prinser af Kongehuset i Samtale med nogle ordensoverlæssede Cavalerer af Corps diplomatique, her tre—fire Videnskabsmænd, nogle Kammerherrer, forskellige Embedsmænd af Rang samt en Del yngre Officerer, som gjorde ivrig Kur til de stærkt dècolleterede Damer.

Længere borte i Sværmen opdagede hun den mørkladne ildfuldt gestikulerende Sanger, Siboni, i Samtale med Komponisten Weyse, hvis Døvhed tvang ham til at lægge Øret helt ind til Sibonis Mund. En ganske ung Pige med gnistrende brune Øjne og ravnsorte Lokker

stod beskedent ved Siden af dem med Hænderne sluttede om sin sammenfoldede Vifte, nu og da blottende en Række hvide Tænder i et yndefuldt Smil. Det var Sibonis femtenaarige Datter, Giuseppina.

Kamma bøjede sig frem og spejdede yderligere ind mellem Grupperne — — der stod jo Heiberg og Molbech!

Et Lettelsens Suk steg op fra hendes Bryst, hun følte sig ikke længer helt ensom.

Uden at Kamma havde lagt Mærke dertil, sejlede Fru Brun som en mægtig Svane hen imod hende — grandios og junonisk i en hvid Silkedragt, oversaaet med matte Perler, og med Turban og Slør paa Haaret.

»Velkommen, Velkommen,« udbrød hun hjerteligt og kyssede Kamma paa Kinden, — »det er doch fast en Skandale, at jeg inte har bemerkt min süsze Bocca-mèla før nu,« beklagede hun paa sit kaudervælske Sprog. »Folgen Sie mir« — hun lagde sin Arm i Kammas og førte hende med sig ud i Kredsen, hvor hun paabegyndte en uendelig Presentation Det svirrede Kamma om Ørerne med fremmede Navne; tilsidst hørte hun slet ikke efter, men lod sig blot viljeløs føre rundt i Sværmen.

En kort venlig Hilsen blev udvexlet mellem Kamma og Molbech. Fru Brun trak hende stadig videre med sig uden at dvæle.

»Ida« — raabte Fru Brun til en ung Pige, som under Latter og Spøg hvirvlede forbi — »siehst Du nicht den süsze Fru Rahbek!«

Den skønne yndefulde Ida Brun — Husets Perle — stansede strax og hilste overrasket glad paa Kamma.

»Tak for de dejlige Perlehyacinter, De sendte mig forleden, Fru Rahbek,« sagde hun straalende taknemlig, »og ikke at forglemme det nydelige Brev, som ledsagede Blomsterne! — Mama og jeg har tit talt om, at vi, ifald vi bliver fattige, sælger alle Deres Breve,« føjede hun skælmsk til.

»Som Maculatur maaske?« lo Kamma og hævede truende Fingeren, mens Fru Brun atter førte hende bort.

De stansede foran en yngre Mand, som stod med Ryggen vendt mod dem i ivrig hviskende Samtale med Husets anden Datter, Baronesse Rennenkampf.

Fru Brun trommede ham paa Ryggen med Fingrene — han vendte sig hurtigt og saà paa hende med et forbindligt spørgende Smil.

»Professor Baggesen,« sagde Fru Brun forestillende.

Det gav et Sæt i Kamma. Hun følte sig i samme pinlige Situation som Herkules paa Skillevejen. Skulde hun række Bakkelsebæstet Haanden eller skulde hun blot bøje Hovedet i en formel kølig Hilsen. —

Hun rakte ham Haanden — trods Alt.

»Jeg giemmer endnu med evigt taknemligt Sind Deres Rose paa mit Bryst,« sagde Baggesen lidt forceret elskværdig og kyssede galant hendes Haand.

»Det er smukt af Dem ikke at lade min Rose visne i Deres Hjerte —. Hvad jeg gav Dem af et redeligt og kjærligt Sind bør ogsaa bevares i et saadant,« svarede hun med et udtryksfuldt Blik.

»Tak ædle Frue, fordi De har rakt mig en vennehuld Haand — — jeg skal ikke glemme det,« hviskede han sentimentalt.

»Aa — jeg er da ingen Barbar —,» yttrede hun lidt skarpt, mens hun med en let Hovedbøjning fjærnede sig sammen med Fru Brun, hvis stærke Tunghørhed hindrede hende i at høre de udvexlede Ord.

De havde nu gaaet Raden igennem, og Fru Brun forlod under mange Undskyldninger Kamma. Concerten skulde begynde. —

Imens der blev flyttet Stole frem paa Gulvet til Selskabet, samledes de indbudne Kunstnere samt en Mængde unge Damer og Herrer oppe omkring Klaveret i Salens ene Ende.

Kamma sendte et medlidende Blik til Conferentsraad Brun, som gik saa underlig ene og fremmed om i sit eget Hus.

Han forekom hende som en Gæst, man ikke skænkede den ringeste Opmærksomhed.

Hun nærmede sig ham venligt og udtalte sin Beundring over de skønne og sjældne Blomster, som prydede Salen.

Conferentsraaden trak gnavent paa Skuldrene og hørte ligegyldig paa hendes Bemærkninger.

»Ich weisz der Teufel nich, woher meine

Frau alle die Menschen kennt, die sie hier zusammengetrommelt,« sagde han ærgerligt, — »ich kenne keinen Einzigen!«

I det samme henvendte en ældre Kammerherre i Forbigaaende nogle forbindtlige Ord til Husets Vært.

»Wieder Einer, den ich nicht kenne,« mumlede Conferentsraaden.

Saa begyndte han at jamre over de store Udgifter, al denne Selskabelighed slugte mellem Aar og Dag.

— Friedchen var ham ganske vist en god Kone, men en ganske forskrækkelig dyr Kone, sukkede han.

»Wir werden noch zuletz alle arme Hunde,« udbrød han med et dystert Udtryk, som Kamma dog ikke rigtig troede paa.

»Sein Sie unbesorgt,« smilede hun elskværdigt, — »Sie werden nicht arm, und ich — werde kein Hund!«

Conferentsraaden gav sig pludselig til at lé over disse Ord og klappede Kamma faderligt paa Kinden.

Et Par af hans specielle Venner kom imidlertid hen til ham og førte ham med sig ind i et tilstødende mindre Værelse til et Whistparti. —

Under Sibonis Anførsel sang et Chor af Herrer og Damer nogle Numre af det nys opdukkede Musikgenie Rossini.

Disse Toner virkede som liflig let rusende Druesaft — fremelskede og forædlede under Italiens glødende Sol, følte Kamma.

Atter og atter maatte disse livsglade sprudlende Melodier gentages under Selskabets Jubel.

Saa sang Giuseppina Siboni nogle skælmske italienske Folkeviser til Faderens smægtende Gitaraccompagnement.

Fru Brun rejste sig efter Sangens Ophør, viftede begejstret med sit Kniplingslommetørklæde og udbrød: »Bravo, Seppina — Bravissime!« mens Alle gjorde ligesaa.

Under en Pause flokkedes en Kreds af Herrer omkring den skønne Ida og søgte at bevæge hende til at synge og staa i Attituder. Men hun var ikke at formaa dertil, optaget som hun var af den elegante østrigske Gesandt, Grev Bombelles, aandfulde Selskab.

Der mumledes jo stærkt i Krogene om et nær forestaaende Parti mellem de to.

Man maatte altsaa undvære Idas lyse kvidrende Sang denne Aften og istedetfor lykkedes det Fru Brun at overtale Weyse til at improvisere paa Klaveret. Men dette skete rigtignok først efter en saa højrøstet Parlamenteren mellem disse tvende tunghøre Mennesker, at det for de fjærnere siddende Tilhørere lød som om de skændtes af alle Kræfter.

Fru Brun stillede sig saa ved Siden af Klaveret i en stærkt arrangeret plastisk Attitude og lyttede anstrængt til Weyse's beaandede Spil.

Da den sidste Tone hendøde, slyngede hun henrykt i den syvende Himmel sine svære blottede Arme om Halsen paa den lille spinkle Professor, som gispede efter Vejret under denne voldsomme Omfavnelse.

»Dajlicht — himlisch,« stønnede hun extatisk, — »jeg er inte länger paa Jorden — jeg schwæver, Professor!«

Saa slap hun endelig sit Offer og tryglede ham om endnu et Nummer.

Weyse, som var lidt irriteret over den Scene, Fru Brun havde givet tilbedste, fik pludselig Lyst til at hævne sig.

Han indvilligede da i hendes Ønske og lod som om han anslog nogle blide Indlednings Accorder, hvorpaa han i nogle Minuter lod Fingrene løbe op og ned over Tangenterne uden at frembringe en eneste Tone. Men Fru Brun hørte Alt — og var om muligt endnu mere henrykt end før.

For at undgaa nye Omfavnelser ilede Weyse under indvendig Latter bort fra Klaveret og hen til sin Stol mellem Tilhørerne. —

Concertens første Afdeling var nu endt.

En Tjener meldte Fruen, at Anretningen var serveret. Hun rejste sig, nikkede til højre og venstre, og forlod Salen sammen med sine Døttre og Conferentsraaden, som imidlertid var kommen tilbage fra sit Whistparti.

Disse Musikaftener, som Fru Brun havde indrettet efter italiensk Mønster, havde den store Fordel for hendes Gemals Portemonnæ, at Gæsterne hverken fik vaadt eller tørt, med Undtagelse af Modtagelsetheen. Men Adskillige svor dyre Eder paa, at det var baade første og eneste Gang, de skulde have den Fornøjelse at indfinde sig til »italienske Af-

tener,« hvor Herskabet spiste og drak for hele Menigheden. —

Under Familiens temmelig lange Spisepause benyttede adskillige sultne Gæster Lejligheden til at absentere med den Motivering, at Menneskene ikke kan leve af Musik alene —.

Da Kamma havde underholdt sig en Stund med Heiberg, som under fire Øjne betroede hende, at hans Hjertes Udkaarne, den guddommelige Ida, maatte betragtes som tabt for ham, fordi han fra velunderrettet Side havde erfaret, at hun var hemmelig forlovet med Grev Bombelles, — saa nærmede Molbech sig venligt til Kamma og tog Plads ved Siden af hende.

»Jeg har hele Aftenen ventet paa Lejlighed til at tale med Dem, Fru Rahbek.«

Kamma smilede svagt uden at sé paa ham. Hun sad og udfoldede en Rosenknop, som hun havde plukket fra en Vase.

»Har vi To endnu Noget at tale med hinanden om,« spurgte hun let sukkende.

»Det skulde jeg dog tro, Fru Rahbek.«

»Ihvertfald lægger disse fremmede Omgivelser Baand paa min Tunge,« svarede hun dæmpet.

Molbech saá prøvende paa hende.

»De er vred paa mig, fordi jeg ikke har besøgt Dem saa længe —.«

»Jeg er ikke vred, Molbech.« afbrød Kamma ham med en let Hovedrysten, — »naar De ikke frivillig søger mig, skal jeg ingen Tvang udøve. — Men det havde været smukt af Dem,

om De alligevel havde besøgt Bakkehuset — for Rahbeks Skyld. Det lille Offer kunde næppe have været saa svært for Dem at bringe — bare engang imellem — han sætter saa høj Pris paa Deres Selskab, og han kan ogsaa godt fortjene det!«

Der laa en almindelig Undskyldning rede paa Molbechs Læber, men i sidste Øjeblik skammede han sig ved at udtale den. Han bøjede blot Hovedet og tav stille.

»Rahbek fatter ikke, hvorfor De har trukket Dem tilbage fra os — han spørger mig tit om Grunden, men jeg trækker blot paa Skulderen ad disse pinlige Spørgsmaal. Han vilde heller næppe forstaa mig, om jeg udtalte mig for ham — derfor tier jeg.«

»Der kommer en Dag, da vi To kommer til at forstaa hinanden, Fru Rahbek, — da vi vil komme til at staa i klart Lys for hinanden — — hav blot Taalmodighed saa længe,« bad Molbech varmt.

»Vi vil aldrig komme til at forstaa hinanden,« sukkede Kamma dybt, — »aldrig, selv om De forsikrer mig nok saa tit derom. For der er Følelser i mit Hjertes inderste Lønkammer, som aldrig vil komme for Dagens Lys og aldrig vil blive afslørede for Dem,« hviskede hun, »de Følelser tager jeg med mig i min Grav.«

Hun gjorde derpaa en let ligesom affejende Haandbevægelse, som antydede, at denne Samtale burde ophøre.

»Paa Torsdag har Hanne lovet at komme

ud til mig,« sagde hun i forandret Tone. — »det er snart et halvt Aar siden, jeg har set hende. Ogsaa hun har fjernet sig fra mig — men det er maaske tilgiveligt.«

Molbech lod, som om han overhørte den sidste Bemærkning, og spurgte let interesseret:

»Paa Torsdag — ja saa.«

»Maaske kan Bakkehuset øve en vis magnetisk Tiltrækning paa Dem denne Dag,« spurgte Kamma med et let spydigt Smil.

»De steder mig i et slemt Dilemma, Fru Rahbek,« sagde Molbech elskværdigt, »hvad skal jeg svare?«

»Naturligvis Ja, hvis De vil holde Dem til Sandheden.«

Molbech nikkede bekræftende.

»Jeg var alligevel kommet ud til Dem en af Dagene — hvis De da ikke har noget dermod, saa vælger jeg Torsdag.«

»Kom De kun, Molbech,« svarede hun med et sarkastisk Udtryk.

Kamma følte sig imidlertid træt og anstrængt, uvant som hun var fra sin egen stille Verden med det urolige Selskabsliv.

Da Familien Brun styrket og mættet atter med grand air viste sig i Salen, takkede Kamma af under Fru Bruns højlydte Beklagelse. Det var altfor tidligt at bryde op, nu skulde netop »Commerzen« begynde, forsikrede hun.

Men Kamma var overmaade tilfreds med, hvad hun allerede havde nydt. —

Fulgt til Dørs af Familien forlod Kamma

saa den straalende Sal, mens Molbech ledsagede hende ned til Vognen.

»Det var altsaa paa Torsdag —,« henkastede Kamma, mens hun satte sig tilrette mellem Schawler og Tæpper.

»Paa Torsdag,« nikkede Molbech bekræftende og slog hilsende ud med Haanden til Afsked.

Saa rullede den gamle Karosse ud af Palaiets Port, mens Molbech atter vendte tilbage til al »Commerzen«. —

Torsdagen oprandt med smilende Martssol og munter Fuglekvidder i Bakkehushaven.

Kamma gik smaafrysende omkring i Gangene, indsvøbt i en gammel og meget for stor Kørepels, mens hun nysgerrigt kiggede paa de fine grønne Spirer, som frygtsomt tittede op gennem den sorte, kolde Muld.

Træer og Buske stod endnu i Vinterdvale og strakte deres nøgne, bladløse Grene i Vejret, som om de tryglede Solen om at aande rigtig varmt paa de spæde, frysende Knopper.

Inde paa det sparsomme Grønsvær hoppede de sorte, gulnæbede Stære omkring, umaadeligt optagne af at hakke Larver op.

Kamma stansede paa sin Vej foran en høj, bladløs Slyngrose. Der sad endnu et Par forraadnede, halvtudfoldede Blomster fra forrige Sommer paa dens Grene.

Hun strakte Haanden frem fra Pelsen og fjernede med et energisk Ryk de døde Blomster.

Det var jo Molbechs Rose —!

Hun blev et Øjeblik staaende hensunken i Tanker.

— Rosentræet vilde atter skyde Knopper og sætte Blomster, men Molbechs Hjerte vilde aldrig mere lade nye Følelser spire og udfolde sig for hende. Det var visnet for bestandig, følte hun.

Dette, at Molbech stedse vilde give hende Højsædepladsen i sit Hjerte, forstod hun ikke — eller hun vilde ikke forstaa det. Det maatte vel ogsaa bare betragtes som en saare skøn Talemaade, mente hun, thi i det sidste Aarstid havde han jo blot ladet hende føle det modsatte.

Alle de rige Løfter, dette Venskab oprindelig havde spaaet hende, var blevne til bittre Skuffelser og svidende Sjælesaar. — Og al den indsnævrede og opsporede Ømhed, som hun hidtil aldrig havde faaet Lejlighed til at udvise, og som hun havde drømt om at vie dette Menneske, laa stadig hen som en ubrugt Kapital i hende, syntes hun. —

Den skarpe Nordostvind, som strøg ind fra Stranden, mindede Kamma ublidt om, at Foraaret endnu ikke havde holdt sit Indtog. Hun svøbte sig tættere ind i Pelsen og gik hurtigt op mod Bakkehuset. —

Saa syslede hun med Correspondance et Par Timer, indtil Molbech til hendes store Overraskelse pludselig traadte ind i Daglig-

stuen paa et næsten utænkeligt tidligt Tidspunkt af Dagen.

Hun lagde strax Pennen fra sig og gik ham venligt imøde, mens hun samtidig bemærkede et let skuffet Udtryk i hans Øjne.

»Ja — jeg er alene her, som De sér,« sagde hun en Smule skadefro og førte Molbech med sig hen til en Lænestol ved Hjørnevinduet, hvor Solen sendte et Væld af varmende Straaler ind.

»Sæt Dem nu her og lad Vaarsolen rigtig skinne paa Dem,« vedblev hun, mens hun selv satte sig lige overfor ham, — »De glæder Dem vel til Vaaren ligesom jeg, skjøndt formodentlig af ganske andre Aarsager.»

»Hvilke Aarsager —«, spurgte Molbech lidt usikkert.

»Blandt andre den, at Langbergs flytter herud i Alléen — det er dog vel ikke uden Betydning for Dem.«

»Aa — jeg kan jo ogsaa besøge Langbergs i Byen, hvis jeg endelig vil,« yttrede Molbech irriteret.

»Ja, men Søndermarken er nærmere her end dér,« smilede Kamma.

Molbech stirrede med et ligegyldigt Udtryk ud mod den blaa, solglitrende Strand. Han svarede intet. —

»Véd De hvad, Molbech,« sagde Kamma alvorlig efter et Øjebliks Stilhed, — »jeg har fixeret Dem.«

Molbech saa' spørgende paa hende.

»Hanne kommer slet ikke idag,« vedblev Kamma, — »hun var her igaar!«

»Ja saa,« svarede han med let dulgt Fortrydelse.

»Det er sørgeligt, at jeg har maattet bruge et Lokkemiddel til at faa Dem herud — — ja, jeg kalder det et Lokkemiddel — men jeg syntes, jeg maatte tale med Dem engang, Molbech.«

»De triumferer over mig, Fru Rahbek!«

»Tilgiv mig, hvis min List var mindre fin,« bad Kamma med sænket Hoved, »men jeg maatte have Vished for, om det var for min Skyld eller . . . for en Andens, De kom idag.«

Molbech følte sig i Vildrede paa Svar og stirrede ned i Gulvet.

»Hvis jeg vilde træffe Hanne Langberg, kunde det jo nok ské, uden jeg behøvede at gaa helt herud til Bakkehuset,« yttrede han stilfærdigt.

»Man benytter vel enhver Lejlighed, der gives, naar man er . . . forelsket,« — hun sendte ham et stjaalent forskende Blik.

»De miskjender mig i dette Øjeblik, Fru Rahbek,« udbrød Molbech krænket, — »De er ikke retfærdig.«

»Er det da Uret, naar jeg mener min Stolthed er saaret,« spurgte hun heftigt.

Molbech mumlede nogle forvirrede, uforstaaelige Ord.

»Det er ikke for min egen Skyld, men for en Andens, De har søgt mit Venskab,«

vedblev hun ophidset, mens hun gav sig til at vandre frem og tilbage over Gulvet, — »det, der bandt Dem til mig, var ikke mig selv!«

»De forglemmer Dem selv — De véd ikke, hvad De siger, Fru Rahbek!«

»Jo sandelig véd jeg det! — Jeg tør vist uden at rose mig altfor stærkt sige, at den, der i Venskab kan give saa meget, som jeg kan — ikke trænger til at laane sine Fortjenester af en Anden. Det er det, der saarer min Stolthed.«

»Fru Rahbek« — han nærmede sig Kamma og lagde hendes Haand i sin — »hør rolig paa mig et Øjeblik — — De maa dog indrømme, at vort Venskab sluttedes længe før jeg anede Hanne Langbergs Existens?«

Kamma nikkede umærkeligt.

»Saa kan De heller ikke mene det, De sagde før. — De har intet behøvet at laane af hende — det er snarere Deres mageløse Indflydelse, som har gjort Hanne saa elskværdig og dyrebar for mig.«

»Aa — havde Hanne ikke haft anden Elskværdighed end den, jeg kan have haft Del i, saa havde De vist næppe bemærket den.«

Molbech studsede ved denne bittre Bemærkning. Han følte sig i Øjeblikket ligesom lammet og ude af Stand til at bringe et eneste Ord over Læberne.

Kamma havde stillet sig med Ryggen vendt mod ham og trommede nervøst med Fingrene paa Ruden. —

»Nej, Molbech,« sagde hun omsider næsten

tonløst, »jeg havde Ret dengang, jeg udtalte min Frygt for at blive sat paa Aftægt.«

»Husker De, hvad jeg da svarede Dem?«

»Ja,« — hun stod stadig bortvendt — »en Mængde straalende, gyldne Ord, som jeg i Forvejen har faaet Tusinder af.«

»Jeg havde ikke tiltroet Dem,« svarede han let dirrende, — »at De modtog mit Hjertes bedste Yttringer, for senere at bruge dem som Vaaben imod mig.« —

»Hvis De for Alvor mener sligt om mig, saa har De aldrig fattet det allermindste af mit Væsen, Molbech.«

»Deres inderste og sande Væsen vil blive bevaret i min Sjæl, indtil min sidste Time — Fru Rahbek,« svarede Molbech med dyb Følelse, — »men De troer vel ogsaa, at dette er tomme »gyldne« Ord,« føjede han bittert til.

»Jeg fristes jo til at bruge dette Udtryk, naar De evindelig fortæller mig, hvor uundværlig mit Selskab er Dem — — De beviser mig sandelig ogsaa dette ved at holde Dem borte herfra i mange Maaneder itræk.«

Molbech havde intet at svare derpaa. —

»Sidste Efteraar, da alle mulige huslige Bekymringer væltede ind over mit stakkels Hoved, da følte jeg Trang til en vis kjær Ven, som kunde forstaa mig og dele mine Sorger med mig. Men Vennen blev borte eller naaede kun til det første Hus i Alléen. Og jeg stod ene — saa fortvivlende ene!«

»Jeg vidste jo intet om dette,« yttrede Molbech mildt og stille.

»Nej, De var altfor optagen andensteds —. Men De har jo Deres fri Vilje, og den bør De følge,« sukkede hun.

De sad en lang Stund tavse og ligesom afventende, uden at møde hinandens Blik. —

»Alt dette har altsaa den stakkels, elskværdige Hanne Skyld i,« sagde Molbech uden bestemt Henvendelse.

»Nej, Molbech — hun bør være skadesløs — det er os To, som ene bærer Skylden.«

»De bærer altsaa intet Nag til Hanne,« spurgte Molbech med et pludselig lyst Udtryk.

»Hverken til hende eller noget andet Menneske i Verden,« svarede hun blidt; — »Hanne er et godt og sanddru Menneske, som jeg ønsker al den Glæde og Lykke, Livet kan byde hende.«

Kamma vendte sit Ansigt lidt bort og strøg en Taare fra Øjenvipperne.

»Nu kjender jeg min dyrebare Veninde igjen,« udbrød Molbech stille glad, »jeg vil taalmodig finde mig i min egen Skjæbne, naar blot De vil vise Hanne den samme kjærlige Deltagelse, som De altid har vist hende.«

»Tror De da, jeg pludselig vil udøve Grusomhed imod hende,« spurgte Kamma med et træt Smil — »nej, Hanne og jeg forstaar hinanden bedre, end De og jeg. — Hun fortalte mig igaar, hvor meget hun holdt af Dem og at jeg snart kunde vente at spørge Nyheder. »Jeg forstaar altsaa, hvad Meningen er —.«

Molbech vilde tale, men blev i det samme afbrudt af Kamma.

»Sér De, Molbech,« vedblev hun, »det, der har saaret mig og bragt al Uviljen op i mig, er det Comediespil, De har drevet for mine Øjne. Hvorfor har De dog søgt at skjule for mig, hvad De kan være bekjendt baade for Gud og Mennesker? Naar Hanne har bedt Dem bringe mig en Hilsen, har De ganske fortiet denne — naar De en sjælden Gang i det sidste Aarstid har besøgt mig, har De altid haft travlt med at komme bort igjen — ikke hjem til Byen, som De sagde mig, men til Langbergs — og saadan kunde jeg blive ved at nævne Exempler. — Det Hele er jo baade rimeligt og undskyldeligt — men hvorfor bruger De saadanne Midler over for mig. — Kan jeg endnu sige, at De har Fortrolighed og Tillid til mig?«

»Det maa tilskrives min Tilbageholdenhed og Indesluttethed, naar jeg har fortiet Noget, som ikke burde forties. — Jeg har aldrig nogensinde gaaet Veje, som jeg har maattet skjule for Dem —; var dette virkelig Tilfælde, gav jeg Dem Ret til at foragte mig!«

»Foragte?« gentog Kamma ligegyldigt, »aa — det er saa stærkt sagt. — Men lad os holde op med at tale mere om alt dette — det er jo blot spildte Ord. — Vi har gjensidig tabt, Molbech; og det tabte kan aldrig vindes tilbage. Derfor drager jeg mig nu frivilligt tilbage, saa usigelig fattig jeg end føler mig. Men De maa indrømme mig, at Forholdet ikke

kan være til nogen virkelig Glæde længer for os. Jeg kan ikke dele Dem med en Anden — jeg maa heller ikke! Den, som De nu vier al Deres Tillid og Fortrolighed, skal De tilhøre fuldt og helt.«

Molbech saà paa hende med et dugget Blik og lagde Armen omkring hendes Liv.

»Nej — nej,« udbrød Kamma, mens hun læmpeligt frigjorde sig, »heller ikke dette tilkommer mig mere . . . . .«

Molbech bøjede resigneret Hovedet.

»Forholdene maa nødvendigvis skille os, Molbech — det nytter ikke at forsøge paa at sammenknytte de Baand, som engang er sønderbrudte,« yttrede Kamma bedrøvet.

»Vend alligevel aldrig Deres Hjerte helt fra mig,« bad Molbech inderligt, — »vis mig ikke Kulde og Strenghed, saa dræber De selv den ædle Spire, De har nedlagt i min Sjæl.«

»Mine Følelser for Dem maa forandres — men mit Hjerte vil altid omfatte Dem med samme Varme, som mine øvrige Venner.«

»Tør jeg tro disse Ord, Fru Rahbek — saa vil min Smerte blive mindre nagende, end jeg har ventet.«

»Ja Molbech, forlad Dem derpaa,« nikkede Kamma langsomt og greb hans Haand; — »jeg takker Dem for de skjønne og lyse Timer, De har skjænket mig i bedre Dage — de Timer vil jeg altid tilbagekalde og dvæle ved i Erindringen, mens jeg vil arbejde paa at kaste Glemsel over det, der bør glemmes. — Og èt endnu: selv om vi nu staar hinanden

saa fjernt som vi i sin Tid stod hinanden uendelig nær, vil jeg alligevel betro Dem, at intet Menneske paa Jorden — Rahbek undtagen — har været mig saa dyrebar som De!«

»Tak ædle Frue,« mumlede Molbech bevæget, — »hine skjønne Dage har virket dybere paa mit Liv, end De maaske aner eller nu vil indrømme — de har præget sig evig i min Erindring. — Hvordan det end gaar mig i Livet, om jeg end tumles uroligt frem og tilbage i Tidens Strøm, — ét Sted vil dog mit indre Øje bestandig søge tilbage til, og det er her, hvor al Livets Skjønhed og Ynde og Elskværdighed har aabenbaret sig for mig i uforgængelig Glans.«

Han førte hendes Haand til sine Læber — saà et Øjeblik mildt vemodigt paa hende og tog endelig Afsked.

»Farvel — Molbech,« lød det skælvende graadsløret fra Kamma.

Hun vilde endnu sige nogle Ord, men Molbech var allerede borte, inden hun rigtig havde fattet sig. —

Saa lod hun sig slap og sløv glide ned paa Sofaen.

Livet var saa svært, saa svært at leve, tænkte hun dybt sukkende, og det holdt desværre aldrig, hvad det lovede —.

* * *

En silde Nattetime, da Rahbek kom hjem fra Byen, medbragte han et Brev, som Molbech havde ladet lægge op til ham paa Theatret.

Kamma modtog det med tilsyneladende Ligegyldighed og ventede med at aabne det, indtil Rahbek var gaaet iseng. —

»I et Øjeblik, da mange svundne Dages Erindringer ret levende fremsvæve for min Sjæl, skriver jeg disse Ord til Dem, kjære Fru Rahbek! der saa mangen Gang med venlig Mildhed modtog, hvad jeg skrev, og forstod det inderligere og bedre end de fleste andre Mennesker, for hvilke min Sjæl har aabnet sig. Jeg véd ikke, om De endnu gjør det — men det er mit stille Haab. — Det menneskelige Hjerte er og bliver et besynderligt Organ, og Følelsen en af Livets sælsomste Gaader, paa hvis lunefulde Griller Forstanden i det mindste ikke bør gjøre nogen fast Regning. Var den evig, som den er uendelig, maatte Mennesket vel være en Gud. — Saaledes tænker jeg mangen Gang; men ofte forekommer det mig ogsaa, som om de Mennesker ere de lykkeligste, — det vil sige: de mest skikkede til at opfylde deres Bestemmelser i Livet, — hos hvilke denne Gaade kun svagt har udviklet sig og som derfor ikke alt for ofte forstyrres af den i deres jævne rolige Gang. —

Jeg tænker idelig med Rørelse og Taknemlighed paa Dem og paa Alt, hvad jeg skylder det Venskab, De engang skjænkede mig. Erindringen herom forlader mig aldrig, og Deres Billede vil ingensinde for-

svinde fra min Sjæl, hvori jeg ofte fremkalder og betragter det med Glæde og Længsel.

Thi vel maa jeg glæde mig over, at det blev forundt mig at kjende og gjennemskue en saa sjælden Charakter, og hvad der siden har sønderrevet et Baand, der engang slyngede sig saa velgjørende om min Tilværelse, kan hverken tilintetgjøre dets Virkning eller udslette det Spor og Præg, det efterlod sig. — Jeg véd, at vi her kun vandre en kort Tid i Skygge og Halvmørke, og tror, at en klarere Dag, — i hvilken jeg haaber, vi ogsaa skulle kjende hinanden bedre — engang skal oprinde for os. Jeg vil heller ikke nægte, at jeg aldrig kan opgive den Tro, at en lille Rest af Velvilje for mig, en Spire, der aldrig kan kvæles, fordi den engang har faaet det Liv, som ikke døer, er tilovers i Deres Hjerte. Derved trøster jeg mig, og denne Trøst skal følge mig Livet igjennem.« —

Kamma læste disse Linjer igennem i det uendelige.

Omsider lagde hun Brevet foran sig paa Bordet, mens hun i en foroverbøjet Stilling lod Hovedet hvile derpaa.

»Skal Du slet ikke iseng i Nat, Kammamia,« lød det pibende henne fra Rahbeks Dør, — »men hvad er det,« udbrød Rahbek og stak Hovedet ind i Stuen, »jeg tror sandfærdig Du er falden isøvn!«

Men Kamma sov ikke. Hun græd stille.

»Ja — ja, nu kommer jeg, mit kjære Egern.« —

—— ———

Det var Sommer og Solskin, da Kamma midt i Bakkehushavens rige Blomsterflor modtog det nyforlovede Par.

Hun havde kæmpet og vundet Sejr over sig selv, som saa ofte før i Livet. Bitterheden og Haardheden var veget for milde og velvillige Følelser.

Af sit Hjertes hele Fylde kunde hun nu lykønske Molbech og Hanne, som kom til hende saa straalende og glade, som hun netop havde tænkt sig.

»Jeg tror alligevel, jeg kan dele Dem med Hanne, selv om det bliver paa en anden Maade,« smilede Kamma til Molbech, — »maa jeg ikke nok det, Hanne?«

Hanne nikkede forstaaende.

»Ja, Fru Rahbek — den ideelle Treenighed, jeg engang drømte om, tør jeg vente virkeliggjort i Fremtiden. — For nu er der slaaet en urokkelig Bro mellem vore Hjerter!« —

Med Favnen fuld af Havens fineste Roser tog de omsider Afsked med Kamma.

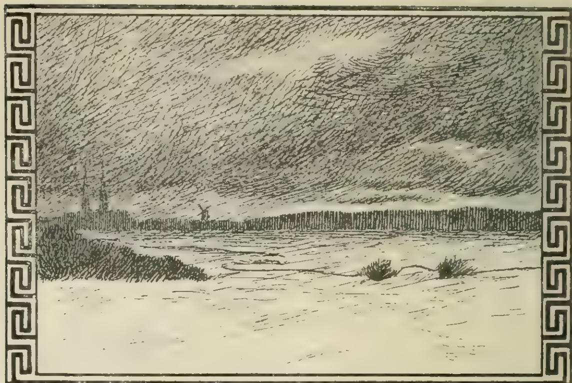
Hun fulgte dem ud til Alleen, hvor hun blev staaende lænet til Staaltraadslaagen og saà efter dem, mens et let Skær af mild Vemod bredte sig over hendes Aasyn. —

— — — — — — — — — — — — —

Aarene gik.

Stille og ensformigt gled de hen over Bakkehuset, hvor Kamma og Rahbek trofast delte Sorger og Glæder sammen. Livets Kampe havde vel ældet dem begge, og Kammas Helbred var skrøbeligt, men det lyse forfriskende Lune sad desuagtet altid til Højbords i hendes Stue.

MAN var nu naaet til Aaret 1829.

I Begyndelsen af Januar tog Vinteren fat for Alvor med svidende Frost og evindelig fygende Sne. Bakkehuset syntes at ligge endnu længere borte fra Kjøbenhavn end ellers. Ingen levende Sjæl turde tænke paa et Besøg hos Rahbeks, skønt mangt et deltagende Vennehjerte bankede varmt for de Gamles Vé og Vel derude. I en halv Snes Dage maatte man inde i Byen undvære Meddelelse om Kammas Tilstand, fordi Stine ikke kunde passere den tilfygede Landevej ned mod Jærnporten.

Kamma var syg. Meget værre end Rahbek drømte om eller vilde vide af. Han haabede stadig og trøstede hende med Bedring; naar Nytaarsnyet tændtes, ventede han sikkert, der vilde indtræde en Forandring i Vejret, og desuden lovede Almanaken mildere Vejr i Slutningen af Januar. Det skulde saamænd nok blive godt altsammen. Men Kræfterne svandt,

og Hosten tog til. Kamma maatte ofte lade rede Seng paa Sofaen i Dagligstuen, hvor hun saa tilbragte Dagen i Ensomhed og Ro, forsaavidt som Hosten og de skærende Smerter i Brystet vilde unde hende Ro. Alligevel bar hun sine Kvaler med Taalmodighed. Der kom ingen Klage, intet Smertens Udbrud over hendes Læber. Fremfor alt maatte Rahbek intet mærke. Kamma vidste, at hans følsomme Sjæl vilde lide endnu stærkere Smærter end hendes legemlige, naar hun forfærdede ham med den sørgelige Kendsgærning, at hendes Livstraad var ved at briste. Han skulde blot vedblive at leve i Haabet, den stakkels, ærlige, trofaste Sjæl, skønt Kamma vidste, at bestandig Haaben tilsidst bliver til Mishaab.

Kamma kunde endnu imellem lade sit gamle lyse Lune glimte, naar Rahbek kom ind i Dagligstuen for at høre til hendes Befindende. Han plejede da gærne, forinden han gik hen til hendes Leje, at stille sig tæt op ad den varme Ovn for at kuldslaaes, fordi han kom inde fra sit iskolde Arbejdsværelse, hvor han af Sparsommelighedshensyn ikke lod fyre i.

Kamma smilede og sagde med Besvær: »Pas nu paa, at det ikke gaar Dig som Konen med »den gamle Skade« hos Wessel!«

Rahbek lo forstaaende og traadte hen ved Siden af hende.

Saa pegede hun paa en Stol og betydede ham at sætte sig. Hun tog hans Haand og sluttede den temmelig fast i sin.

»Hvor Du er isnende endnu, min Ven,« hviskede hun let gysende.

Rahbek vilde trække Haanden til sig.

»Nej, nej, mit elskelige Egern — lad mig tø Dig op — jeg har Varme for os Begge — — ak, altformegen,« sukkede Kamma og fæstede sine klare feberglinsende Øjne paa ham.

Rahbek bøjede sig over hende og spurgte om hun følte sig svagere end ellers. Hun rystede blot paa Hovedet og smilte anstrængt.

»Alligevel vilde jeg sætte Pris paa, om Doktor Brandis kiggede ud til mig en Dag, naar Vejr og Føre tillader ham det,« sagde Kamma efter nogle Øjeblikkes Tavshed, »det haster jo ikke saa grueligt, men der er visse Tegn — — visse Symptomer, som jeg nok ønsker at vide lidt Besked om.«

Rahbek følte sig pludselig slaaet af en uhyggelig Anelse og udbrød heftigt: »Symptomer —! Har der da vist sig noget særligt faretruende — hvad skjuler Du for mig, elskelige dyrebare Kamma — sig mig alt, hvad Du véd — — jeg taaler ikke et pludseligt Tordenslag — fremfor alt, lad mig gaa Ulykken forberedt imøde. Kamma, Kamma! Hører Du — — hvis Himlen fordrer Dig tilbage, og hvis Du føler dette for mig saa knusende Slag nærme sig, saa tilstaa mig Sandheden. Du, hvis Liv var idel Sandhed og Aabenhed!«

Han dukkede stønnende Hovedet mod hendes Pude, mens hun med tilbageholdte Taarer ømt og blidt lod Haanden glide gennem hans tjavsede rødgraa Haar.

»Saa, saa — nu maa Egernet være god og kjær og rolig, ellers bliver jeg saa træt.«

»Ja, ja — det er sandt,« stønnede Rahbek, »jeg gjør jo kun Ondt værre med min overdrevne Ængstelighed. Jeg skal skaane Dig for flere følsomme Udbrud. Ak, Du seer jo kun et Bevis heri paa mine uforanderlige Følelser, Kammamia.« Han trykkede et let Kys paa hendes hede Pande.

»Jeg har altid været lykkelig med Dig, Rahbek — men mest maaske de sidste stille Aar,« sagde Kamma langsomt og ømt; »jeg véd ikke, om det er gaaet Dig som mig, men mens man er yngre, er der nok saa meget, som leder éns Tanker og Ømhed bort fra Den, man ene og alene skal offre sig for. Man deler sig for meget — man stykker sig ud til de Mange og har ikke altid nok af Godhed tilbage til den Ene, som kan fordre Alt. Det véd jeg — at jeg i de sidste Aar kun har aandet og levet for Dig og Dit.«

»For mig har Lykken varet fra den første Dag, jeg førte Dig herind som ung Brud i vor tarvelige Bolig, indtil denne Stund i de svundne tredive Aar. Du var mit Livs lysende Engel — Dronningen i mit Hjem, som Du kastede Glans og Varme over. Velsignet og takket skal Du være, saalænge Gud forunder mig Leveaar. Tak fordi Du elskede mig. Tak fordi Du gjorde mig glad i Sind, naar Livet derude tog haardt paa mig. Tak for hver Overbærelse med mig, naar Smaating gjorde mig vanskelig og vranten. Tak fordi Du

ofte gav mig Kraft til at flytte Bjærge — og for Alt, Alt, Alt, hvad Du delte med mig i mørke og lyse Dage — — mit Hjerte formaar ej at rumme al den Tak, som jeg skylder Dig — min store ædle Hustru!«

Under dyb Bevægelse lyttede Kamma til hans skælvende Ord. Rahbeks Øjne dvælede i hendes, og der hvilede et Udtryk af inderlig Vemod over Begges Aasyn.

Det varede lidt, inden der atter blev talt.

Saa med ét hævede Kamma sig op fra Puderne som ved en overordentlig Kraftanspændelse og spurgte lidt nølende: »Rahbek, husker Du hin længst svundne Dag, da vi holdt Bryllup i Frederiksberg Kirke?«

»Om jeg husker —!«

»Det skete uden Brask og Bram,« fortsatte Kamma, »der var slet ingen andre nærværende end Forloverne — saaledes skal min Jordefærd ogsaa være. Lover Du mig det? Kun mit stakkels Egern skal følge Kamma til Graven.«

»Det ske, som Du ønsker.«

»Jeg er ikke bange for Døden,« vedblev Kamma fattet, »jeg tror den er en Overgang til et mere fuldkomment Liv, hvor vi atter skal mødes og lære at forstaa, hvad vi ikke kunde fatte her. — Jeg har kun været et skrøbeligt Menneske — Du maa ikke modsige mig — og hvis jeg faar Tilgivelse for Meget, da er det fordi jeg havde et Hjerte, som altid vilde det Gode — selv dér, hvor jeg handlede i Vildfarelse.«

»Dit Liv var uden Plet og Lyder, Kamma,« svarede Rahbek dæmpet, mens han søgte at undertrykke en hæftig Bevægethed.

Kamma havde atter lagt sig tilbage paa Lejet med let tillukkede Øjne. Hendes Aandedræt var ledsaget af en svag pibende Brystlyd og paa hendes Kinder blussede hektisk røde Pletter.

»Jeg vil lade Dig lidt i Ro, Kammamia —,« hviskede Rahbek og trykkede let hendes Haand.

Kamma slog Øjnene op.

»Ja — ja,« kom det ligesom langt borte fra, »hvis jeg vil Egernet noget, skal jeg sende Bud ind.«

Rahbek rejste sig og listede forsigtigt ind i sit kolde Arbejdsværelse. —

Kamma laa og dosede en Timestid. Saa kom Stine for at pusle om hende. Kamma klagede over den gruelige Kulde, — det trak ind paa hende fra Vinduerne.

Stine forsikrede djærvt, at det var en fix Idé, som Fruen dèr havde faaet i Hovedet. Vinduerne var saamænd saa tætte, som man kunde ønske. Men nu skulde hun fyre stærkere i Ovnen, saa fór nok den fæle Kolden ud af Kroppen paa Fruen.

»Vejret er ogsaa helt bandsat,« snakkede Stine, »Gaardskarlen siger, det fryser fjorten Grader derude. Og jeg skal ind til Byen i Eftermiddag. Jo, det er saamænd inte videre gemytligt.«

Stine kastede et Par store Bøgeknuder paa Ilden.

»Skal Stine til Byen idag,« spurgte Kamma let interesseret.

»Ja, Professoren vil bardovs ha' mig afsted med flere Sager. Det kommer s'gu til at gaa gjennem tykt og tyndt, men jeg ta'r Professorens store Vandstøvler paa. — Var der ka'ske noget Fruen ønskede, jeg skulde besørge med det samme?

»Jo—o, kunde Stine ikke tage Bud med til Doktor Brandis — og til Professorinde Oehlenschläger. Jeg vilde gjærne tale med min Søster, saasnart det passer hende. Bed hende tage en Hyrekane og kjøre herud. Jeg længes saa stærkt efter hende,« sagde Kamma træt.

»Det skal jeg sige, Frue. — Nu gaar jeg ind til Professoren for at faa Besked, og saa vil jeg ønske Fruen en god Dag for Resten.«

»Tak, Stine.« —

Kamma var atter overladt til sig selv.

Hun strakte Haanden frem mod Skuffen i Bordet, der stod ved Siden af Lejet, og fremtog en sirligt tilbunden Pakke gulnede Breve. Saa løsnede hun varsomt og ligesom kærtegnende den røde Silkesnor og aabnede et stort bleget Ark —. Men Øjnene vilde ikke længer gjøre Tjeneste. — Skriften flød i ét for hende. Hun sukkede resigneret og gemte atter den gamle Brevskat i Skuffen.

Saa foldede hun Hænderne og lod Blikket glide ud over Havens pudrede Træer og Buske, udover Snemarkerne og den tilfrosne Kallebodstrand.

I Tankerne syntes hun at skimte et lille sort Punkt længst ude i Synskredsen. Det var, som om dette Punkt ganske langsomt nærmede sig over de hvide Marker — det blev større og større. Tilsidst vilde det helt naa hende . . . . indhylle hende . . . . og tvinge hendes Øjne i.

For det var selve Døden, der nærmede sig —.

* * *

Den følgende Formiddag havde Doktor Brandis aflagt Kamma et Besøg. Han fandt hende i nogenlunde godt Lune og forlod hende tilsyneladende beroliget og med Løfte om snart at sé ud til hende igen. Kamma kyssede paa Fingeren ad ham, da han sagde hende Farvel, og hun var flere Timer derefter næsten helt oplivet efter den kære gamle Mands Besøg. —

Rahbek var for første Gang efter længere Tids ufrivillig Fraværelse paany inde paa Theatret denne Formiddag for at overvære Prøverne paa »Kabale og Kjærlighed.« Da han ved Hjemkomsten erfarede Doktorens Besøg blev han lidt forstemt, fordi han ikke af dennes egen Mund havde hørt om Sygdommens Forløb; Kamma sagde blot, at Brandis havde fortalt hende om alt andet end Sygdommen, og hun havde med taknemligt Sind lyttet til. Rahbek sluttede heraf i sin Sang-

vinitet, at Faren ikke turde være altfor overhængende.

»I Eftermiddag vilde jeg gjærne op og sidde lidt i Lænestolen, min Ven,« yttrede Kamma.

Der gled et lyst Smil over Rahbeks Ansigt.

»Intet kunde Du i denne tunge Tid glæde mig inderligere med end slige Ord, Kammamia. Tak fordi Du selv under Dine Smerter skjænker mig Trøst. — Ja, jeg skal pusle og stoppe saa lunt med Puder om Dig i Lænestolen, at Du skal føle Dig vel,« udbrød Rahbek fortrøstningsfuld.

»Maaske Christiane kommer i Dag — jeg lod Stine bede hende derom igaar,« sagde Kamma. »Derfor vilde jeg gjærne hvile lidt nu og helst ikke sladre for meget. — Saa opsparer jeg dog en Smule Kræfter til Eftermiddagen.«

Rahbek forlod hende da med et lettet Hjerte. —

Om Eftermiddagen klingede der Kanebjælder langt nede bag Alléen.

Rahbek rejste sig fra Arbejdsbordet og ilede til Vinduet. Jo vist — det var en Gæst til Bakkehuset — — nu svingede Kanen ind i Alléen — husch — hvor det fine Snestøv stod i Glimmerskyer omkring Kanens Sider. Mellem Kapper og Tæpper skimtedes akkurat Næsetip og Øjne paa det Væsen, der stak deri. Rahbek vinkede ud — det var jo Christiane Oehlenschläger! Nu maatte Kamma da blive glad.

Han skyndte sig ud i Gaarden, hvor han befriede Professorinde Oehlenschläger for Rejsetøjet og ridderligt hjalp hende over de sammenfygede Driver hen til Husets Indgang.

Christiane spurgte dæmpet urolig om Kammas Tilstand. Hun havde netop i Byen mødt Doktor Brandis, som ængstede hende med at fortælle, at Kammas Tilstand gik saa stærkt ned ad Bakke.

Det gav et Sæt i Rahbek. Havde Brandis virkelig sagt dette? —

Christiane Oehlenschläger gik ene ind i Dagligstuen, hvor Kamma sad paa sin gamle Plads i Lænestolen ved det store Mahognibord. Hun smilede hjerteligt og strakte begge Arme ud mod Søsteren, som med dulgt Bekymring strax øjnene den store Forandring, Kammas Udseende i Løbet af faa Uger havde antaget. Hun yttrede intet herom men anslog strax en forceret livlig Tone, som langt fra at trætte Kamma snarere oplivede hende og bragte hende til at glemme tunge Tanker.

Kamma forsikrede da ogsaa gentagne Gange, hvilken Glæde Christiane forskaffede hende ved dette Besøg. Og Glæden forøgedes, da Christiane overrakte hende »Bonstettens Breve til Friederike Brun« med et egenhændigt Brev fra selve den grandiose Frue.

»Men Du maa læse baade Bogen og Brevet for mig, kjære Christiane,« bad Kamma, »der er en Taage for mine Øjne — jeg bliver blot bedrøvet, hvis jeg selv skal gjøre et nyt fortvivlet Forsøg.«

Christiane trøstede hende med, at Ondet rimeligvis var forbigaaende. Det var vist kun et lettere Nervetilfælde. —

Fru Bruns Brev svulmede af de varmeste Forhaabninger om Kammas Tilstand, som hun fra troværdigste Side havde hørt var aldeles ufarlig. Hun selv led — ach — forschrecklige Gigt-Smerzen, skrev hun, — leide, leide, ich musz mich wie Regnar Lodbrog von 24 Würmer genagen — aber doch maatte hun holde Pinslerne ud, trods Lægernes ganz fruchteslose Anstrængelser. Die süsze Bocca-mèla turde davon sehen, at Friedchen var sehr viel leidevoll.

Kamma smilede ad Fru Bruns kaudervælske Pludren og beklagede samtidig sin kære Veninde, som trods Sygelighed altid skulde staa paa Pinde i Selskabslivet.

Saa læste Christiane en Del Sider højt for Kamma i den medbragte Bog. Hun fulgte med spændt Opmærksomhed den aandfulde Brevvexling mellem Bonstetten og Fru Brun og afbrød flere Gange Oplæsningen med smaa lune og forstaaende Strøbemærkninger.

»Fru Friedchen er og bliver grandios,« bemærkede Kamma smilende. »Jeg finder hendes Gjensvar kosteligt, da Bonstetten kommer for Skade at berøre hendes »respectable Groszheit og Rundheit«! Læs de Linjer endnu engang for mig.«

»Es musz zum Steuer der Wahrheit über diese so oft erwähnte Rotonditet gesagt werden,

das dieselbe nie die Gränzen eines **mäszigen Embonpoints** überschritten hat.«

»Ja, ja,« lo Kamma, »er det ikke dejligt dette retfærdige Selvforsvar.«

Hendes Latter kvaltes pludselig i et Hosteanfald, som tvang Christiane til at holde inde med Læsningen.

»Drik lidt Morbærsaft, Kamma,« bad Christiane og førte et Glas til Søsterens Mund.

Kamma nølede lidt med at drikke og stemte begge Hænder mod det smertende Bryst.

»Ak, jeg er et Vrag,« klynkede Kamma mat; »et stakkels, udslukt Menneske.«

Christiane betragtede hende bekymret. Hendes skarpe Øjne havde hidtil ikke opdaget nogle smaa Trøskepletter i Mundvigene og Pandens underlig matgule Contrast mod de stærkt blussende Kinder. Det var kun altfor sikre Tegn paa en snarlig Opløsning.

Om Kamma ikke ønskede at komme i Seng, spurgte Christiane varsomt.

»Nej — nej,« bad Kamma svagt, »lad mig være sammen saalænge som mulig med Dig og Egernet — — — hvem véd . . .«

Slutningen af hendes Ord var næppe hørlige. Hun stirrede med bønlige, graadslørede Øjne paa Søsteren. —

Stuepigen kom nu ind for at tænde Lys og dækkede derpaa Aftensbordet.

Et Par dampende Dueposteier udbredte en fin krydret Duft i Stuen, og udsøgte Syltetøjer og Skaale med rodmosset Frugt fra Kam-

mas Træer prydede den skinnende Dug. Da den snurrende Themaskine var stillet foran Kammas Plads ved Bordet, betydede hun Pigen at hente Professoren.

Lidt efter kom Rahbek med en langhalset, rødlakket Rhinskvinflaske under Armen og hørte til sin store Glæde, at Kamma vilde deltage i Maaltidet.

»Saa skal vi da drikke en Skaal paa vor Kammas Sundhed,« udbrød han oprømt, mens han trak Proppen op og skænkede den gyldne Vin op i Glassene.

Kamma var ingen Ynder af »at drikke Sundheder«, fordi det i sig selv ædle Motiv ofte havde den modsatte Virkning. Naturligvis ikke dér i Kredsen, men Principet —!

Alligevel nikkede hun i et Smil og løftede med let rystende Haand det duggede Glas, hvoraf hun tømte et Par Drag, mens hun i tavs Forstaaelse mødte Rahbeks og Christianes Øjne.

»I to kjære Mennesker vil overleve mig,« sagde Kamma langsomt og ligesom søgende efter Ord, — »derfor vil jeg ønske, at I vil mindes mig saa ømt og varmt, som jeg dagligen har indesluttet Jer i mine Tanker. — Og hvis Nogen skulde falde paa at udbrede sig i miøsiske Lovtaler over mine Fortjenester, naar jeg ikke er mere — saa skal I blot sige, at mine virkelige Fortjenester aldrig har strakt sig udenfor Bakkehusets Grænser — dem nød kun min snævreste Kreds godt af. — Jeg har elsket dette fattige Sted med stedse stigende

Kjærlighed — — jeg har plantet og saaet i de mange Aar — opelsket de unge Spirer og sét dejlige Blomster myldre frem i yppigt Flor — og jeg har selv høstet min rige Løn i al deres Skjønhed —.

Det nytter vel ikke længer at drikke paa min Sundhed . . . . . men lad os tømme en Skaal for Bakkehuset og for alle dets lyse Minder!«

Glassene mødtes over Bordet. Rahbek sad med store glinsende Taarer i Øjnene, mens Christiane gav et længe tilbageholdt Suk Luft.

Da Christiane havde hjulpet Kamma i Seng, tog hun Afsked med hende, mens hun søgte at bekæmpe Graaden, som arbejdede sig op fra hendes Bryst. Hun havde en sikker Forudfølelse af, at denne Aften var den sidste, hun havde tilbragt sammen med Kamma.

Efter at Kamma med svag Stemme havde takket hende for de svundne gode Timer, kyssede Christiane hende heftigt paa Kinder og Hænder, blev et Øjeblik staaende og stirrede paa Kamma for ligesom at fæstne hendes Træk uudslettelige i sin Erindring og gik saa stille og langsomt bort.

Rahbek havde imidlertid givet Ordre til at lade Kanen forspænde og dens muntre Klokkespil hørtes nu ude i Gaarden. Mens Christiane Oehlenschläger indpakkede sig i Kaabe og Schawler ude i Forstuen, brast hun pludselig i en heftig krampagtig Graad, som tydeligere end Ord overbeviste Rahbek om hendes Opfattelse af Kammas Tilstand.

Rahbek søgte at bevare Fatningen, klappede hende beroligende paa Skulderen og stammede skælvende: »Knus ikke mig — for hvis jeg taber Modet, synker der formeget.«

Saa tog de tavs Afsked med hinanden, mens Christiane med tungt Sind kørte ud i den mørke Vinternat.

Nede i Alléen sendte Christiane et taarefyldt Blik tilbage mod Bakkehuset.

Der skinnede endnu et svagt Lys oppe i Kammas Stue. —

* *

*

Kamma havde tilbragt en nogenlunde rolig Nat. Da Rahbek om Morgenen kom ind til hende for at hilse Godmorgen, spurgte hun, hvad Dato det var.

Den en og tyvende Januar, svarede han og overbeviste sig yderligere derom ved at kigge i Almanaken, som altid hang i et af Vinduerne.

»Jeg har her et lille Brev til min Kamma fra Brandis,« sagde Rahbek og rakte det hen mod hende. Kamma bad ham læse det højt.

Det indeholdt i kort, spøgefuld Form en Meddelelse om, at Doktoren i Løbet af Dagen vilde besøge sin kjære Patient. Desuden tilføjede Brandis, at det fra Hans Majestæt Kong Frederik den sjette var ham overdraget at bringe Professor Rahbek en mundtlig Tak-

sigelse for den skønne Cantate ved den nys stedfundne Formæling i Kongehuset.

Rahbek følte sig rørt over den kongelige Opmærksomhed, og der fór et lille Glimt af Glæde over Kammas udtærede Træk.

Hun syntes, det var som om en Solstraale midt i Natten strejfede hendes Rahbek. Han trængte til Opmuntring, til Glæde, og Kamma kunde jo ikke mere forskaffe ham sligt. Hvor var hun dog taknemlig i Tankerne for denne Smule Erkendtlighed.

»Desværre faar jeg næppe Lejlighed til at høre disse Hædersord af Brandis' egen Mund, fordi jeg skal til Byen i Forretninger i Dag,« beklagede Rahbek; »men saa vil jeg fryde mig saameget mere ved at høre Ordene fra Dine Læber, Kamma, naar jeg kommer hjem iaften.«

Kamma saa' lidt uroligt paa ham og spurgte:

»Vil Egernet gaa fra mig . . . idag.«

»Jeg skal ile saa stærkt, jeg formaar,« beroligede Rahbek hende, »men jeg har Murerforretninger i Logen, som ikke tør svigtes.«

Kamma vilde ikke overtale ham til at blive hjemme, men hun følte en stedse stigende Uro, som gjorde hende angst ved Tanken om at være saa mange Timer ene. Ak, hvis Rahbek vidste, hvordan det egentlig var fat med hende — han vilde sikkert svigte baade Logen og alt andet. Men Kamma talte ikke herom. —

Da Rahbek havde klædt sig paa til Byvandringen, dvælede han atter nogle Øjeblikke

ved Kammas Leje og lovede hende at være tilbage paa Bakkehuset ved Ottetiden om Aftenen.

Kamma nikkede tilfredsstillet, mens hendes Øjne uafbrudt hvilede i hans.

Saa tog Rahbek hendes fine, magre Haand og vilde føre den mod sine Læber. Men hun trak den blidt tilbage, rejste sig halvt op paa Lejet, bredte begge Arme ud mod Rahbek og udbrød med brudt Røst:

»Munden —!«

Hun kyssede ham tre Gange heftigt, næsten lidenskabeligt, og gled derpaa mat tilbage paa Puderne.

Rahbek forlod hende i en vis rolig og fortrøstningsfuld Stemning, mindst anende at disse Kys vilde blive de sidste, han modtog af sin elskede Kammas Læber. —

*　　*

*

Da han om Aftenen atter nærmede sig Bakkehuset, kom Stuepigen forpustet løbende ham imøde nede i Alléen og bad ham skynde sig af alle Kræfter, fordi Fruen var saa grulig syg.

Rahbek løb saa stærkt, de gamle stive Ben tillod det.

Om Doktoren havde været dér —?

Ja — han vilde komme igen imorgen tidlig.

Hvad han da havde sagt?

Det vidste Pigen ikke. Men Doktoren havde opskrevet en Mængde Medicin, som Søren Gaardskarl nu var inde i Byen efter.

Hvornaar Fruen var blevet saa syg, spurgte Rahbek.

Det var vel ved Sextiden —, svarede Pigen. Nu laa Fruen ganske stille hen, men Hosten havde ogsaa taget forfærdelig stærkt paa hende. Hun havde kaldt engang i Aftenens Løb paa Professoren og sagt, at nu kunde hun ikke holde det ud længer.

Da de havde naaet Bakkehuset, skiftede Rahbek i Hast de kolde Klæder og ilede ind til Kamma.

Endnu forstod han ikke, at Kammas Tilstand var kritisk. Hun laa med lukte Øjne og Hænderne foldede over Tæppet; mens Ansigtsudtrykket dog ikke var mere anstrængt og forpint end ellers i denne Tid.

Hun syntes ikke at ænse hans Tilstedeværelse.

Rahbek bøjede sig over hende og lyttede. Det lød som om svage Orgeltoner steg op fra hendes syge Bryst.

Saa satte han sig ved Sengen med Blikket ufravendt hvilende paa hende. Nogen Tid efter aabnede hun Øjnene, smilede svagt til Rahbek og strakte Haanden hen imod hans.

Haand i Haand dvælede nu de to Gamle i tavs Forening. —

Da Pigen kom ind med Medicinen, slap Rahbek Kammas Haand og spurgte hende var-

somt, om han maatte give hende en Skefuld Draaber.

Kamma bevægede svagt Læberne.

Med Armen om hendes Skulder, løftede Rahbek hende lidt fra Puderne og førte Skeen mod hendes Mund.

Hun syntes ikke at ville modtage Medicinen og hvilede ubevægelig i hans Arm.

Han vilde kærligt nøde hende dertil, men mærkede pludselig, at hendes Aandedræt var stanset.

»Line — hun er saa stille,« udbrød han hjerteangst til Pigen, som stod ved Siden af.

»Nu trak Fruen sin Aande,« hviskede Pigen, der lyttede i ængstelig Spænding.

Et langt, befriet Suk — — det var det sidste.

Kammas skønne rene Liv var endt. —

Rahbek sad endnu en lang Stund med Kamma i sin Arm. Der var ingen Dødskamp at spore over de blide, forklarede Træk. Snarere hvilede der et lyst og mildt Smil omkring de smalle, blodløse Læber.

Men Rahbek sansede intet; han sad blot og rokkede frem og tilbage paa Stolen, ligesom ventende paa at Kamma atter skulde aabne Øjnene.

I flere Timer blev han siddende saaledes, saa forstod han pludselig, hvilket forfærdeligt Slag, der havde ramt ham. Nu følte han sig som skibbruden og forladt paa en øde, fremmed og sørgelig Strandbred.

De skønne, straalende Øjne, som i de mange, mange Aar havde fulgt ham med den ømmeste Deltagelse, var nu for bestandig lukte. Som i en Sum gled svundne Tiders Lykke forbi hans indre Øje. Alt havde han mistet nu; hvad Livet yderligere vilde bringe, havde ingen Værd, følte han.

Lyset, som udstraalede fra Bakkehuset, var evig slukt fra denne Nat. —

Han havde lagt sig paa Knæ foran Kammas Leje og mumlede en inderlig Tak til den Døde.

Saa rejste han sig omsider, gik hen til et Vindue og stirrede op mod de skælvende Stjærner . . .

Histoppe havde hendes Aand fæstet Bo. I den evige Morgenrøde hilstes hendes rene Sjæl Velkommen af hedengangne Venner, som havde elsket og forstaaet hende.

— Ak, en Skare vil trænge sig sammen om Dig, min Kamma; de vil brede Armene ud mod Dig — ikke blot de, som Du i Livet kjendte, men ogsaa hine store Aander, en Homer, Shakespeare, Cervantes og Byron, med hvem Du var saa inderlig fortrolig. Thi ingen varmere og aandfuldere og mere dybtfølende Skiønnerinde fandt de end Dig!

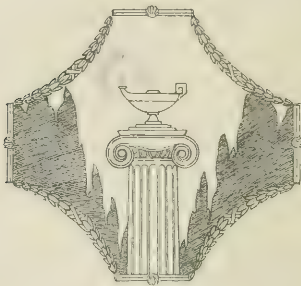
Beslægtede Venner havde Du som Faa — og Faa fortjente Vennerne som Du, thi Dit Skjold var uden Plet —.

Hør mig Gud i denne natlige Stund! Hav Tak fordi Du sendte mig denne Lysets Aand — Tak fordi Du saalænge lod mig kvæges

ved de Straaler, der udgik fra hendes ædle Sjæl.

Tag hende tilbage til Din Himmel, thi fra den sendtes hun ud til Livet —

Og giv hende da en evig blid Sjælefred.«

RETTELSER

Side' 16, 5. L. f. n.: omvendte, læs: uomvendte.
Side 72, 18. L. f. o.: Rahbek, læs: Molbech.

101604010070